Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016 Ναθαναὴλ Ἀποστόλου, Θεοδώρου Συκεώτου Ὁσίου, Νεάρχου Μάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2114

Ὁ πατὴρ Μᾶρκος Μανώλης

ΕΝΑΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΑΓΙΟΣ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Τοῦ ***κ. Ἠλία Μπάκου,*** *δρ. Θεολογίας - φιλολόγου*

Τὸ Σάββατο στὶς 16 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἔγινε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου Ἀττικῆς θεία Λειτουργία καὶ μετὰ τὴ θεία Λειτουργία τελέσθηκε ἑξαετὲς μνημόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου πατρὸς Μάρκου Μανώλη. Ὡς γνωστὸν ὁ πατὴρ Μᾶρκος διετέλεσε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐφημέριος καὶ ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, πνευματικὸς προϊστάμενος τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως καὶ τοῦ ἑβδομαδιαίου ἐντύπου «Ὀρθόδοξος Τύπος».

Ἡ ὀργάνωση καὶ λειτουργία τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Λειτουργοῦ καὶ ἐξομολόγου πατρὸς Μάρκου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τὸ ἐκκλησίασμα καὶ οἱ πολυπληθεῖς ἐξομολογούμενοι τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς καὶ ὄχι μόνον ζήτησαν καὶ ἐτάφη στὸν αὔλιο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, δεξιὰ τῆς εἰσόδου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ταφῆς του μέχρι σήμερον ὁ τάφος αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ ἱερὸς χῶρος εἶναι ἕνα καθημερινὸ προσκύνημα Ἁγίου. Ἡ πολυπληθὴς προσέλευση τῶν πιστῶν στὸ ἑξαετὲς μνημόσυνο τοῦ Σαββάτου 16 Ἀπριλίου (2016) ἀποτελεῖ κατάθεση ψυχῶν, προσκύνημα στὸν τάφο ἑνὸς νεοφανοῦς, κρυμμένου Ἁγίου. Ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ δὲν ἦταν ἁπλῶς ἕνα μνημόσυνο, μία δέηση ὑπὲρ ἀναπαύσεως ψυχῆς, ἀλλὰ ἦταν ἑορτῆς σύναξη, Θεία Λειτουργία, ποὺ ἔλειπε μόνον ἡ Ἀκολουθία τοῦ πατρὸς Μάρκου. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τοῦ Θεοῦ τὸν ἐκήρυξε ἀτύπως καὶ πρὸ καὶ μετὰ τῆς θανῆς του Ἅγιον. Γιατί τὸν γνώρισε καὶ τὸν ἔζησε στὴν Ὀρθόδοξο κατήχηση, στὴ Θεία Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας, στὴν ἀκρίβεια τῆς Πίστεως καὶ τοῦ βίου του. Τὸν τοποθέτησε στὴ συνείδησή του ὡς γνήσιο μάρτυρα τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως ποὺ μετουσίωνε τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἀληθῆ πνευματικὴ πράξη. Ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητα ἀκάματος ἐργάτης τῆς Πίστεως «λόγῳ τε καὶ ἔργῳ». Οἱ πράξεις του, ὁ βίος του ὅλος εἶναι ἐπίβαση τῆς θεωρίας - τῆς Ὀρθοδόξου θεολογίας (κατὰ τὴν πατερικὴ ἔκφραση). Σὲ ὅλη του τὴν ζωή τὸν συνόδευε ἀδιάκοπα τὸ δίκαιον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς θείας Χάριτος. Στὸ πρόσωπό του ἐκπληρώνεται ἡ ρήση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Βατικανοῦ «εὐλόγησε» τὴν σημαίαν τῶν τζιχαντιστῶν;

Ο ΑΡΧΙΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΣ ΠΑΠΑΣ ΕΝΕΠΑΙΞΕ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ

Τὸν «Βαραββᾶν καὶ τὴν συμμορίαν του» ἐπέλεξαν νὰ προσκαλέσουν εἰς Λέσβον οἱ Ὀρθόδοξοι προκαθήμενοι. Ὁ κύριος Φραγκίσκος, διὰ τὸ σκοτεινὸν παρελθὸν τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν προσφάτως ἀποκαλύψεις, καὶ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖον βαρύνεται μὲ ἐμπλοκὴν εἰς τὰ τεκταινόμενα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὑπέκλεψαν τὰς ἐντυπώσεις τῶν μέσων καὶ διέφυγαν μόλις μετὰ ἀπὸ παραμονὴν 270 λεπτῶν!

Ἐπί χίλια ἔτη ὁ Ἀρχιαιρεσιάρχης Πάπας δέν ἐτόλμησε νά ἔλθη στήν Ἑλλάδα. Τήν χιλιόχρονον ἀνεπιθύμητον ἔλευσί του, δυστυχῶς, ἔσπασε ὁ Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τό 2001 καί τώρα συνέβη δευτέρα ἐπίσκεψί του στήν ὅμορφη Λέσβο μας.

Ἤδη εἰσήλθαμε στήν **τρίτη χιλιετία** μετά ἀπό τήν Ἐνανθρώπησι τοῦ Σωτῆρος, εἶναι λογικό μερικοί Ἕλληνες καί ξένοι νά ἀναρωτιοῦνται, γιατί ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες δέν ἐπιθυμοῦμε ὁ Πάπας οὔτε ὡς ἁπλὸς ἐπισκέπτης νὰ εὑρίσκεται στὴν πατρίδα μας. Δέν ἐκφράζουμε τήν ἐπιθυμία μας κόντρα στίς ἀρχές τῆς **ἐλευθέρας** διακινήσεως τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἰδεῶν. Δέν τό κάνουμε ἀπό κακότητα καί **κακοψυχία**, λόγω τῶν παλαιῶν γεγονότων τοῦ μακρινοῦ καί τοῦ ἐγγυτέρου παρελθόντος. Δέν τό κάνουμε ἀπό **μικρότητα** καί μικροψυχία.

Οἱ λόγοι ἐναντιώσεως

Ἀλλά γιά λόγους **προφανεῖς** καί γνωστούς τούς ὁποίους ὅμως θά προσπαθήσουμε νά σχηματοποιήσουμε, διὰ νὰ μὴ ταλαιπωροῦμε τοὺς ἀναγνώστας:

α. Ὁ Πάπας εἶναι πράγματι ὄχι μόνον ἕνας μεγάλος **αἱρετικός** ἀλλὰ καί **αἱρεσιάρχης**, δηλαδή ἀρχηγός αἱρέσεως, τήν ὁποία οἱ μέν προκάτοχοί του ἐδημιούργησαν καὶ ἐπέβαλαν βιαίως δι᾽ αἱμάτων καί δακρύων, ὁ δέ ἴδιος συνεχίζει ἀμετανοήτως μετά πονηρίας καί δόλου (π.χ. Οὐνία. Δὲν εἶναι ἐμπαιγμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι τὴν παραμονή τῆς ἐπισκέψεώς του ἔγινε ἡ χειροτονία τοῦ Οὐνίτη Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν;! (ΑΚΤΙΝΕΣ 17.4.2016)).

β. Ἡ συγκεκριμένη αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ, (Ἀλάθητο, Πρωτεῖο, Φιλιόκβε, Βασιλική Ἐξουσία Πάπα κ.ἄ.), **διέσπασε** κατὰ τὸ Σχίσμα τόν Χριστιανισμό σέ δύο τμήματα καί ὁ Πάπας ἔλαβε τότε μαζί του **βιαίως** τό μεγαλύτερο κομμάτι, τό Δυτικό, τὸ ὁποῖο ὡδήγησε ἐκτὸς Ἐκκλησίας εἰς τὴν αἵρεσιν. Συνεχῶς οἱ Οἰκουμενισταὶ ἐπικαλοῦνται, ἐσφαλμένως βεβαίως, τὸ Κυριακὸν λόγιον «ἵνα ἕν ὦσι», λησμονοῦν ὅμως ὅτι ὑπαίτιος εἶναι ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἐπανέλθη. Ἀντιθέτως ἡ δήλωσις τοῦ Πάπα ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του στὸ Βατικανὸν ἦτο: «στούς μετανάστες καὶ τὸν ἑλληνικό λαὸ κόμισα τὴν ἀλληλεγγύη τῆς Ἐκκλησίας»!

γ. Ἔμβλημά του δέ καί μέθοδός του **ἡ βία** τῶν Πολέμων, Ἐξουσιῶν, Ψυχολογικῶν ἐπιχειρήσεων, Οἰκονομικῶν μεθόδων κ.τ.λ.. Ἡ βία τοῦ Παπισμοῦ, τόσο ἀντιχριστιανική, ὅσο καί ἀπάνθρωπη κατά κόρον ἐχρησιμοποιήθη ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν τῆς Δυτικῆς Ρωμιοσύνης, ἀλλά, καί ἐναντίον τῶν Πιστῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς μέ μυριάδες βδελυρούς τρόπους, ὥστε, τούς μεν πρώτους νά καθυποτάξη, τούς δέ δευτέρους νά ἐξουδενώση θανάσιμα. Ἐχρησιμοποίησε τήν φρικτή βία καί δέν ἄφησε περιθώρια στούς Χριστιανούς τῆς Δυτικῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας νά ἐπιλέξουν ἐλευθέρως ἀνάμεσα στήν ἐγωϊστική αἵρεσί του καί στήν ἀληθῶς γνησία πίστι τοῦ Χριστοῦ. Ἐπί χίλια ἔτη περίπου χρησιμοποίησε τήν βία τῶν ὅπλων (ὑπενθυμίζουμε ὅτι στὸ προηγούμενο φύλλο ἀναφερθήκαμε σὲ δημοσιεύματα ὅπου φέρεται ἐμπλεκόμενο τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ Βατικανὸ μὲ τὴν ὁπλοβιομηχανία) διά τῶν Σταυροφοριῶν καταλύοντας καί διασπῶντας τήν Ἀνατολική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἐπιπθέμενο ἀκόμη δέ καί εἰς τήν Βασιλεύουσα, προκειμένου νά τήν ὑποτάξη κάτω ἀπό τήν ἐγωϊστική ἐωσφορική Τιάρα του. Τήν ἄφησε δέ ἐντελῶς **ἀβοήθητο**, στήν μανία τῆς σαρωτικῆς λαίλαπος τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀφοῦ νωρίτερα βαθύτατα τήν **ὑπενόμευσε**, μέ σκοπό νά τήν ὑποχρεώση νά πέση ὑποταγμένη στήν παναιρετική ἀγκαλιά του. Μήπως καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Εἰς τὴν Λέσβον ὁ Πάπας καὶ οἱ ἄλλοι ἄθεοι. Ὅλοι κερδίζουν, χαμένη ἡ Ὀρθοδοξία

Γράφει ***ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης,*** *Ὁμότιμος Καθηγητὴς Α.Π.Θ.*

2ον.-Τελευταῖον

3. Ἄθεοι καὶ «ἄθεοι» στὴν Λέσβο

Ἐπειδὴ κάποιοι θὰ ξενισθοῦν, διότι τὴν συντροφιὰ τοῦ πάπα στὴν Λέσβο τὴν χαρακτηρίζουμε ὡς ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀθέους, χωρὶς εἰσαγωγικά, καί «ἀθέους», μὲ εἰσαγωγικά, θὰ δώσουμε τὴν ἐρμηνεία ποὺ δίδει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς δεινοὺς πολέμιους τοῦ Παπισμοῦ καὶ ὁ μεγαλύτερος καὶ σπουδαιότερος Πατὴρ καὶ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν δεύτερη χιλιετία. Ἀντιμετώπιζε καὶ ἐκεῖνος τότε τὸν 14ο αἰώνα τὴν κατηγορία ὅτι εἶναι πολὺ αὐστηρὸς ἀπέναντι στὸν δυτικὸ μοναχὸ Βαρλαάμ, ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ διαδώσει τὴν παπικὴ αἵρεση γιὰ τὴν κτιστὴ Χάρη καὶ νὰ δυσφημήσει τὸν Ὀρθόδοξο Μοναχισμὸ γιὰ τὴν μέθοδο τῆς προσευχῆς καὶ τῆς πνευματικῆς τελείωσης, ποὺ μέχρι σήμερα μαζὶ μὲ πλῆθος ἄλλων αἱρέσεων ταλαιπωροῦν τὸν Παπισμό. Πολλοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, ὅπως συμβαίνει καὶ σήμερα, δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴν βαρύτητα τῆς αἱρέσεως, ἄλλοι δέ, οἱ περισσότεροι, σιωποῦσαν ὑποκριτικῶς καὶ δὲν ἀνελάμβαναν μὲ βάση τὴν ὀρθόδοξη πατερικὴ παράδοση τὴν ἀναίρεση τῶν αἱρετικῶν πλανῶν. Γράφει λοιπὸν ἐπιστολὴ «Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἐν μοναχοῖς κὺρ Διονύσιον» ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνο ἕνα εἶδος ἀθεΐας, στὸ ὁποῖο ἀνήκουν οἱ κυριολεκτικὰ ἄθεοι, αὐτοὶ δηλαδὴ ποὺ δὲν πιστεύουν στὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα δύο εἴδη ἀθεΐας· τὸ δεύτερο εἶδος ἀθεΐας εἶναι ἡ αἵρεση, γιατὶ διαστρέφει καὶ καταστρέφει τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ, ὅπως πράττουν ὅλες οἱ αἱρέσεις καὶ ὁ Παπισμός, καὶ τὸ τρίτο εἶδος ἀθεΐας εἶναι ἡ σιωπὴ γιὰ τὶς αἱρέσεις, διότι ἔτσι διευκολύνεται ἡ ἐξάπλωση καὶ ἡ διάδοσή τους[2]. Αὐτὰ τὰ δύο εἴδη ἀθεΐας, τῆς αἱρέσεως καὶ τῆς σιωπῆς ἀπέναντι στοὺς αἱρετικούς, τὰ θέσαμε ἐμεῖς ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διευκρινίσουμε τὰ πράγματα, ἐνῶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος θεωρεῖ ὅλους ἐξ ἴσου ἀθέους.

Μὲ βάση λοιπὸν αὐτὴ τὴν τριπλὴ ἔννοια τῆς ἀθεΐας, στὴν Λέσβο ἐκπροσωποῦνται ὅλα τὰ εἴδη. Ὁ κυριολεκτικὰ ἄθεος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Ἀλ. Τσίπρας, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε μέσα στὸ Κοινοβούλιο νὰ χαρακτηρίσει ὡς ὀπισθοδρομικὴ τὴν Ἁγία Γραφὴ ποὺ καταδικάζει τὴν Ὁμοφυλοφιλία, καὶ νὰ ὑψώσει τὸ στπιθαμιαῖο ἀνάστημά του ἀπέναντι τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ὁ ταλαίπωρος, χωρὶς γι᾽ αὐτὸ νὰ ἐλεγχθεῖ ἀπὸ τοὺς σιωπῶντες ἐκπροσώπους τοῦ Θεοῦ, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συναντηθεῖ στὴ Λέσβο, οὔτε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὴν ὑπογράψει τὸν βλάσφημο νόμο· ἀντίθετα τὸν ἐπαινοῦν, τὸν συναντοῦν, καὶ τὸν προβάλλουν, ὄντας καὶ μόνο γι᾽ αὐτὸ καὶ αὐτοὶ ἄθεοι[3]. Στὸ δεύτερο εἶδος ἀθεΐας ποὺ διαστρέφει τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Χριστιανοί: τὸ φῶς τοῦ κόσμου

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μέσα σέ μιά σύγχυση, χωρίς νά ξέρουν ποιά εἶναι ἡ ὀρθή ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τους καί ποιά εἶναι τά ἐφόδια, προκειμένου νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν ὁμίχλη πού ἐμποδίζει τήν ὁρατότητά τους.

Τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἐπιδεινώνουν τήν κατάσταση κι ἐνῶ φαίνεται ὅτι βοηθοῦν, στήν πραγματικότητα συσκοτίζουν τά πράγματα. Αὐτό συμβαίνει, γιατί οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν ὡς ὁδηγό τους τό θέλημα τοῦ Θεοῦ οὔτε καί ἀνησυχοῦν πού βρίσκονται μακριά του. Ἔτσι διαβάζουν τούς ὁδοδεῖκτες πού ἔχουν στήσει ἐδῶ καί ἐκεῖ οἱ ἐπιτήδειοι, οἱ ὁποῖοι δείχνουν διαφορετικές κατευθύνσεις γιά τό ἴδιο τέρμα! Γίνεται, δηλαδή, παραπλάνηση τῶν ἀνθρώπων καί διαστρέβλωση τῆς πραγματικότητας. Καί ὅμως δέν ἀκούγονται φωνές διαμαρτυρίας. Δέν ἀνησυχοῦν οἱ σοφοί καί διανοούμενοι, δέν ἐνδιαφέρονται οἱ πολιτικοί καί δέν προβάλλουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, διά τοῦ παραδείγματός τους, οἱ κληρικοί.

Σέ μιά κοινωνία ὅπου ὑπάρχουν πολλά καί πολύχρωμα φῶτα πού ἐντυπωσιάζουν, βασιλεύει παντοῦ τό πνευματικό σκοτάδι. Λείπουν τά φωτεινά σημεῖα τοῦ πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ. Ἡ ἁμαρτία ἔγινε κανόνας ζωῆς. Δέν ἀνησυχοῦν οἱ ἄνθρωποι πού καθημερινά ἁμαρτάνουν. Ἀκολουθοῦν τό δρόμο τοῦ διαβόλου καί εἶναι σχεδόν ἀδύνατο νά ἀνακόψεις τήν ὁλισθηρή πορεία τους.

Οἱ λίγοι ἄνθρωποι, πού ἔχουν μείνει ἀνεπηρέαστοι, πρέπει νά βοηθήσουν μέ τό λόγο τους καί τό παράδειγμά τους. Νά δώσουν αὐτά πού ἔχουν καί τά ἀποτελέσματα θά εἶναι θετικά. Τό εἴδαμε αὐτό πρόσφατα μέ τούς ἑνάρετους γέροντες, οἱ ὁποῖοι ἐπηρέασαν πολλούς ἀνθρώπους, ὁδηγώντας τους στή μετάνοια καί τή ζῶσα σύνδεσή τους μέ τήν Ἐκκλησία.

Οἱ χριστιανοί πρέπει νά διατηροῦν τήν ἐμπιστοσύνη τους στήν Ἐκκλησία καί νά ἀποφεύγουν τούς νεωτερισμούς καί τό συμβιβασμό μέ τόν ἁμαρτωλό κόσμο. Νά δίνουν παντοῦ τή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ καί νά ὑπενθυμίζουν τήν ὁδό τῆς σωτηρίας. Ὁ Ρῶσος γέροντας Ἰωάννης τῆς μονῆς τῶν Σπηλαίων, ἔλεγε σχετικά: «Ἡ ὁδός τῆς σωτηρίας σέ ὅλες τίς ἐποχές εἶναι ἡ ἴδια καί ἔχει χαραχτεῖ γιά μᾶς στό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Δέν ὑπάρχουν ἐμπόδια γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν νά σωθοῦν, διότι τούς ἀνθρώπους αὐτούς τούς ὁδηγεῖ στήν ὁδό τῆς σωτηρίας ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας. Ἐμεῖς νά ἐπιθυμοῦμε νά ἀκολουθοῦμε μέ εἰλικρίνεια τόν Χριστό» (Ὑπάρχει διέξοδος στά ἀδιέξοδά μας; Βεβαίως ὑπάρχει! ἔκδοση «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2015, σελ. 102).

Ἡ Ἐκκλησία πάντα ἐργάζεται, μέσῳ τῶν κληρικῶν της, προκειμένου οἱ ἄνθρωποι νά ἀκολουθήσουν τήν ὁδό τῆς σωτηρίας. Τά ἀποτελέσματα βέβαια ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν ἀξιοσύνη τῶν κληρικῶν. Γι᾽ αὐτό χρειάζεται νά εὐχόμαστε, γιά νά δίνει ὁ Κύριος ἄξιους κληρικούς.

Θεατρινισμοί εἰς Λέσβον

Τοῦ ***ἀγιορείτου μοναχοῦ Νικολάου***

Κύριε Διευθυντά,

Τὸ οἰκουμενιστικὸ ἀνάγνωσμα αὐτὸ ἔχει παιχθῆ πολλὲς φορὲς καὶ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστό. Στὸ μεγάλο αὐτὸ θράσος τῶν Οἰκουμενιστῶν **δὲν πρέπει νὰ κουρασθοῦν οἱ ἀντιοικουμενιστικὲς δυνάμεις,** ἀλλὰ νὰ τούς ἀποκρούουν μὲ ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα μέχρι νὰ γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεατρικὴ φιέστα τῆς οἰκουμενιστικῆς συμπροσευχῆς γιὰ τοὺς πρόσφυγες στὴν Λέσβο εἶναι ἡ συνέχεια τῶν προκλητικῶν συμπροσευχῶν τὸ 2014 στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στὸ Φανάρι.

Κατὰ τὴν θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

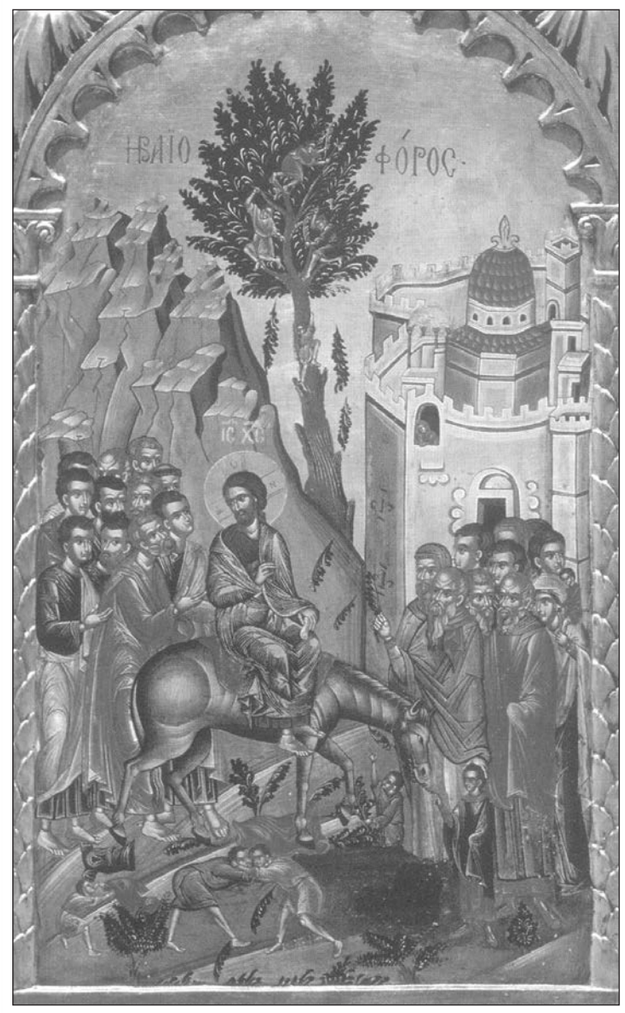

Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἑορτάζομεν τὴν λαμπρὰν πανήγυριν τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου Ἁγίου Ὄρους, 17ος αἰών.

Ὀρθόδοξοι τῆς Ἠμαθίας καί Πτολεμαΐδος πρός τήν Ἱ. Σύνοδον διὰ τὴν Μ. Σύνοδον

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς...

Ὡς συνειδητὰ μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, σᾶς ἀπευθύνουμε κραυγὴ ἀγωνίας καὶ ἀγανάκτησης, ὅσον ἀφορᾶ τὴν προετοιμαζόμενη Ἁγία καὶ Μεγάλη Πανορθόδοξη Σύνοδο.

Ἡ ἀγωνία μας αὐτὴ πηγάζει κυρίως, ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ πέμπτου κειμένου τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Γενεύης μὲ τίτλο: «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟ ». Θεωροῦμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κείμενο, ὡς τὸ πιὸ κρίσιμο καὶ βαρυσήμαντο.

Διαβάζοντας λοιπὸν αὐτὸ τὸ κείμενο προσεκτικά, ἀντιλαμβανόμαστε πόσο πονηρὸ καὶ ἐπικίνδυνο εἶναι, ἀφοῦ συνδυάζει, ἀλλοῦ πατερικὲς θέσεις καὶ ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ ἀλλοῦ αἱρετικὴ ἐκκλησιολογία καὶ μεταπατερικὴ θεολογία. Γιὰ παράδειγμα **τὸ ἄρθρο 6**, ποὺ ἀναγνωρίζει τὴν ὕπαρξη κι ἄλλων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Περὶ ἀγνότητος καὶ σωφροσύνης*

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)***

Ἀπὸ τὴν Μεγάλην Δευτέραν, εὐσεβεῖς χριστιανοί, ἀρχίζουν τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ πρῶτα ἀπ᾽ ὅλα λαμβάνεται εἰς τύπον αὐτοῦ Ἰωσὴφ ὁ Πάγκαλος. Ὑπῆρξε ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ἰακὼβ ἐκ τῆς Ραχήλ. Ἐφθονήθη ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, πωλεῖται ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων εἰς Ἰσμαηλίτας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπώλησαν εἰς τὸν Πετεφρῆ τὸν ἀρχιευνοῦχον τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Φαραώ. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε ἡ κυρία αὐτοῦ νὰ κοιμηθῆ μαζί του, δὲν ἠθέλησε νὰ πράξη τέτοια παρανομία, ἄφησε τὸν χιτῶνα καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι γυμνός. Ἡ κυρία τὸν ἐσυκοφάντησε εἰς τὸν κύριόν της καὶ ρίπτεται εἰς τὴν φυλακήν. Ἔπειτα διὰ τῆς ἐπιλύσεως μερικῶν ὀνείρων βγαίνει καί ἐμφανίζεται εἰς τὸν βασιλέα καὶ κύριος πάσης Αἰγύπτου καθίσταται. Διά τῆς σιοδοσίας ἀπεκαλύφθη καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς του καὶ ἀρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ συμμετοχή «παρατηρητῶν» εἰς τήν Μ. Σύνοδον συνιστᾶ κακοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Π. Νούνη***

Μεγάλην συζήτησιν ἤ καί ἀνάλυσιν, χωρεῖ εἰδικά τό 14ον Ἄρθρον, τό ὁποῖον φαίνεται ὅτι θεσμοθετεῖ καί εἰσάγει παράλογα, ἀντικανονικόν καί "μετα-συνοδικόν" Νεωτερισμόν… δημιουργοῦντα a priori, ἐκεῖνες τίς ἐσφαλμένες καί ἀλλόκοτες προϋποθέσεις, προτοῦ κἄν συγκληθῆ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τῆς Κρήτης, δηλ. δημιουργεῖ μίαν μεγίστην σατανικήν πλάνην, ἐωσφορικήν κακοδοξίαν καί Νεοεποχίτικην Αἵρεσιν μεγατόνων... πρό τῶν ὅποιων ἀποφάσεων αὐτῆς!

Ἀναφέρει ἐπί λέξει τό ἐν λόγῳ **14ον Ἄρθρον** τοῦ Κανονισμοῦ: **Συμμετοχή Παρατηρητῶν.** ***Παρατηρηταί ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἤ Ὁμολογιῶν, ὡς ἐπίσης στελέχη ἄλλων χριστιανικῶν ὀργανώσεων, παρίστανται εἰς τήν ἔναρξιν καί τήν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ἄνευ δικαιώματος λόγου ἤ ψήφου.***

Ποία μικρά ἤ καί μεγάλη Ἁγία Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶχε ποτέ ἀποδεχθῆ συμμετοχήν ἑτερόδοξων καί αἱρετικῶν, ὡς παρατηρητῶν; **ΟΥΔΕ-ΜΙ-Α**! Ἀπό ποῦ ἄραγε, ἀντλεῖ, αὐτόν τόν δυσσεβῆ Νεωτερισμόν καί τό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Θέλει ὁ Θεός τήν αἰώνιον καταδίκην κάποιων ἀνθρώπων; Τοῦ κ. Παναγιώτου Νικ. Γκουρβέλου.** Σελ. 3
- **Ἡ θρυαλλίς τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Γράφει ὁ κ. Παν. Β. Δημακάκος, Ὁμοτ. Καθηγητὴς Ἰατρικῆς Παν. Ἀθηνῶν.** Σελ. 4
- **Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τὸν Πατριάρχην Βουλγαρίας.** Σελ. 5
- **Ἀπογοητευτικαί δηλώσεις ἱεραρχῶν διὰ τὸν Πάπαν. Τοῦ κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου.** Σελ. 8

Περὶ τῆς «ἀντι»-Ἡμερίδος τῆς Θεολ. Σχολῆς

Τά ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἐξυφανθείσης συγκαλύψεως!

Τοῦ ***Δημητρίου Ἰ. Κάτσουρα,*** *Θεολόγου*

2ον.-Τελευταῖον

Ἦταν μᾶλλον **ἀπογοητευτικό τό φαινόμενο** Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί συγχρόνως ἐπίσκοπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νά ἐπιχειρεῖ νά ἀποκρύπτει **τό πραγματικό φρόνημά του, ταυτιζόμενο πλήρως μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ Κειμένου τῆς Μεγάλης Συνόδου, δηλαδή τόν Οἰκουμενισμό,** προκειμένου νά ἀποκρουσθοῦν ἤ ὑποτιμηθοῦν ὡς ἀστήρικτες καί ὑπερβολικές οἱ αἰτιάσεις τῶν ἐπικριτῶν της.

Τά πράγματα, ὅμως, γίνονταν τραγικά καί προκλητικά ὅταν γινόταν ἐπίκληση τῆς ἱεροκανονικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκτοξεύονταν κατά τῶν ἀμφισβητούντων τήν ὀρθοδοξία τοῦ Κει

Γεγονότα καὶ Σχόλια

«Φθάσαντες πιστοί, τὸ Σωτήριον Πάθος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ»

ΜΕ ΤΗ χάρη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ φτάσαμε καὶ ἐφέτος ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ βιώσουμε γιὰ μία ἀκόμα χρονιὰ τὰ σωτήρια Πάθη τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα καταδέχτηκε νὰ ὑποστεῖ γιὰ τὴ δική μας ἀπολύτρωση. Μᾶς καλεῖ νὰ συμμετάσχουμε, ὄχι τυπικὰ καὶ συναισθηματικά, ἀλλὰ ὀντολογικά, μὲ ὅλο μας τὸ εἶναι, στὸ ζωοποιὸ Θεῖο Πάθος. Οἱ θεόφρονες καὶ θεοφώτιστοι ὑμνογράφοι στόλισαν τὶς ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος μὲ ἄφθαστα ποιητικὰ ἀριστουργήματα, ἱκανὰ νὰ δημιουργοῦν στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε πιστοῦ τὴν ἀπαραίτητη κατάνυξη, ὥστε νὰ βιώνει τὸ Θεῖο Δρᾶμα. Ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος μᾶς καλεῖ: «Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ». Μᾶς καλεῖ νὰ καθαρίσουμε τὴ διάνοιά μας ἀπὸ τοὺς θανατεροὺς ρύπους τῆς ἁμαρτίας, νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Μεγάλο Ἐλκόμενο καὶ νὰ ἀνεβοῦμε στὸ δικό μας σταυρό, γιὰ νὰ σταυρώσουμε τὸν κακὸ ἑαυτό μας, τὸν καλλίτερο συνεργάτη τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ὀλέθρου μας. Μόνο μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ νοητὴ «σταύρωσή» μας θὰ δυνηθοῦμε νὰ ζήσουμε τὴν πραγματικὴ ζωή, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸν Νικητὴ τοῦ θανάτου, τὸ Σωτήρα μας Χριστό. Ἂς πάρουμε καὶ ἐμεῖς τὴ μεγάλη ἀπόφαση νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας ὥς τὸ Γολγοθᾶ καὶ τὸ Μνημεῖο, γιὰ νὰ νοιώσουμε τὴν ἀκένωτη ἀγάπη Του γιά μᾶς καὶ νὰ προσμείνουμε τὸ λαμπροφόρο γεγονὸς τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεώς Του!

Ποινικοποίησις τῆς χριστιανικῆς ὁμολογίας!

ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ σχόλιό μας εἴχαμε χαρακτηρίσει τὴν Εὐρώπη ὡς θνησιμαῖο καὶ τυμπανιαῖο (ἠθικὸ) πτῶμα. Δεῖτε καὶ τὴν ἑπόμενη εἴδηση, γιὰ νὰ βεβαιωθεῖτε γιὰ τὴ νέκρωση τῆς Εὐρώπης: Καταδίκασαν χριστιανούς, ἐπειδὴ μοίραζαν φυλλάδιο μὲ τὴν μαρτυρία ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας! «Ποινικὸ δικαστήριο τοῦ Ἄνγκουλὲμ (Μπορντὸ) στὴ Γαλλία, καταδίκασε δύο εὐαγγελικοὺς χριστιανοὺς (στὶς 2 Νοεμβρίου 2015), γιὰ "ὑποκίνηση σὲ διακρίσεις κατὰ ὁμάδας προσώπων λόγω τοῦ σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ ἢ τῆς ταυτότητας φύλου τους", ἐξαιτίας ἑνὸς φυλλαδίου ποὺ μοίραζαν, στὸ ὁποῖο ἕνας νεαρὸς ἄνδρας περιέγραφε πῶς ἡ πίστη του στὸν Χριστὸ τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν ὁμοφυλοφιλία. Τὴν δίκη ὑποκίνησε ἡ LGBT ὁμάδα 'Adheos', ἡ ὁποία κατήγγειλε τὸ περιεχόμενο τοῦ "ὁμοφοβικοῦ" φυλλαδίου στὴν ἀστυνομία, καὶ τώρα ποὺ κέρδισε τὴν ὑπόθεση θὰ ἀποζημιωθεῖ οἰκονομικά. Οἱ δύο ἄνδρες εἶχαν διανείμει στὸ κοινὸ ἕνα φυλλάδιο μὲ τίτλο "Delivre de l'homosexualite" ("Ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν ὁμοφυλοφιλία"» (Ἰστολ. http://redskywarning.blogspot.gr)! Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἠθικὴ» τῆς ἀποστατημένης Εὐρώπης, νὰ ποινικοποιεῖ τὴν ἠθική! Αὐτὴ τὴν Εὐρώπη κληροδότησε ὁ παραφθαρμένος καὶ ἀπόλυτα χρεωκοπημένος δυτικὸς «Χριστιανισμὸς» τοῦ αἱρετικοῦ παπισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ Εὐρώπη τοῦ «διαφωτισμοῦ» καὶ τῶν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», στὴν ὁποία δικαιώματα ἔχουν μόνο οἱ ἀνήθικοι καὶ οἱ ἄθεοι!

Ὑποκριτικὴ «συμπόνια» τοῦ κ. Φραγκίσκου διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς πρόσφυγας!

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ὁ παπισμὸς ἔγινε «φίλος της Ἑλλάδος»; Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ «φιλελληνισμὸς» πουλάει! Κάπως ἔτσι πρέπει νὰ δοῦμε τὰ πρόσφατα «κροκοδείλια δάκρυα» τοῦ «ἀλάθητου» γιὰ τὰ προβλήματά μας! «Ἕνα μήνυμα ἀλληλεγγύης καὶ στήριξης πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὅσον ἀφορᾶ στὸ προσφυγικὸ ἔστειλε ὁ πάπας Φραγκίσκος, μιλώντας στοὺς πιστοὺς ποὺ ἔχουν γεμίσει τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Συγκεκριμένα, σύμφωνα μὲ τὸ ΑΠΕ - ΜΠΕ, ὁ Ἀργεντινὸς πάπας ἀνέφερε: "Στὴν προσευχή μου καὶ στὴ δική σας εἶναι πάντα παροῦσα ἡ δραματικὴ κατάσταση τῶν προσφύγων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ πολέμους καὶ ἄλλες ἀπάνθρωπες καταστάσεις". "Ἰδίως ἡ Ἑλλάδα καὶ οἱ ἄλλες χῶρες ποὺ βρίσκονται στὴν πρώτη γραμμή, προσφέρουν στοὺς πρόσφυγες μία γενναιόδωρη βοήθεια, ἡ ὁποία χρειάζεται τὴ συνεργασία ὅλων τῶν κρατῶν. Μία ὁμαδική, ἑνιαία ἀπάντηση μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτελεσματική, γιὰ τὴν ἴση κατανομὴ τῶν βαρῶν. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ θέσει ὡς στόχο, κανεὶς –χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα– τὶς διαπραγματεύσεις" προσέθεσε ὁ Πάπας Φραγκίσκος» (Ἰστολ. Ρομφαία)! Διαπίστωσε ἡ παπικὴ διπλωματία ὅτι τὸ προσφυγικὸ πρόβλημα «πουλάει» καὶ ὁ «ἀλάθητος» ἐξεδήλωσε τὰ «φιλάνθρωπα σπλάγχνα του» γιὰ τοὺς πρόσφυγες καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἔχει ἐπωμισθεῖ τὸ μέγιστο βάρος τοῦ προβλήματος. Νὰ δείξει ὅτι ἡ «ἐκκλησία» του «εἶναι μὲ τοὺς ἀδυνάτους»! Ἀλλὰ ἡ ἰησουιτική του ὑποκρισία «κάνει μπάμ», ἀφοῦ ἀρκεῖται στὰ φτηνὰ εὐχολόγια καὶ προσευχολόγια! Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: ἔχει διαβάσει τὴν ἱστορία τῆς «ἐκκλησίας» του γιὰ τὴν πληθώρα τῶν πληγῶν ποὺ κατάφερε ὁ παπισμὸς στὸν Ἑλληνισμὸ καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὰ τελευταῖα χίλια χρόνια, μὲ τὶς μυριάδες προσφύγων ποὺ δημιούργησαν οἱ διαχρονικοὶ «ἱεροί» του πόλεμοι;

Ὁ κ. Φραγκῖσκος καὶ πάλιν εἰς τὸ Φανάρι!

ΤΑ «ΣΟΥΡΤΑ-ΦΕΡΤΑ» τῶν παπικῶν στὸ Φανάρι συνεχίζονται ἀμείωτα! Ὡς καὶ ὁ «ἀλάθητος» θὰ πατήσει γιὰ δεύτερη φορά, μέσα σὲ ἕξι μῆνες, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Νέα ἐπίσκεψη στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ μάλιστα στὴν ἕδρα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸ Φανάρι θὰ πραγματοποιήσει, ὁ Πάπας Φραγκίσκος. Ὁ Ποντίφικας ἀναμένεται νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν Πρωτόθρονη Ἐκκλησία τῆς Ὀρθοδοξίας τὸν ἐρχόμενο Μάϊο μὲ ἀφορμὴ συμμετοχή του στὴ Διεθνῆ Συνάντηση ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ μὲ πρωτοβουλία τοῦ ΟΗΕ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὸ ἐπίκεντρο τῆς ὁποίας θὰ βρεθοῦν ζητήματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ προσφυγικὸ καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴ κρίση. Στὴ Διεθνῆ Συνάντηση ἀναμένεται να συμμετάσχει καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ἡγέτες καὶ ἐκπρόσωποι Κρατῶν, ἐπικεφαλῆς διεθνῶν ἀνθρωπιστικῶν ὀργανισμῶν καὶ κινημάτων» (Ἰστολ. exapsalmos.gr)! Δὲν χάνουν εὐκαιρία οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς προκειμένου νὰ ἐκδηλώσουν τὶς «ἀγαποῦλες» τους πρὸς τοὺς αἱρετικοὺς τῆς Ρώμης. Βρῆκαν τὴν εὐκαιρία, μὲ τὴν προσφυγικὴ κρίση, νὰ «μπάσουν» τὸν αἱρεσιάρχη στὰ ἁγιασμένα πατριαρχικὰ δώματα. Ὁ θλιβερὸς «ἀλάθητος» καὶ «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ἀντιμετωπίζεται ὡς κανονικὸς «Ἐπίσκοπος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης» καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἀνοίγουν διάπλατα τὶς πόρτες νὰ «ἀλωνίζει»! Σκεφτεῖτε τί θὰ γίνει, ἄν, ὅ μὴ γένοιτο, λάβει καὶ «ἐκκλησιαστικὴ ἀναγνώριση» ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο!

Ὁ κ. Φραγκίσκος θέλει νὰ παραστῆ εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον!

ΑΝΟΙΞΕ ἡ ὄρεξη τοῦ «ἀλάθητου» καὶ θέλει νὰ «βάλει πόδι» ὡς καὶ στὴν Μεγάλη Σύνοδο! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Τὴν ἐπιθυμία του νὰ παραστεῖ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ποὺ θὰ συνέλθει τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο στὴν Κρήτη δὲν ἔκρυψε ὁ Προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, Πάπας Φραγκίσκος ὁ ὁποῖος ὡστόσο, σὲ δηλώσεις του, σημείωσε ὅτι σεβόμενος τὴν Σύνοδο θὰ ἀποστείλει Ρ/Καθολικοὺς παρατηρητὲς καθὼς καὶ ἕνα μήνυμά του. "Θα εἶμαι παρών, πνευματικά, στὴν Κρήτη μὲ ἕνα μήνυμα. Θὰ ἤθελα νὰ πάω νὰ τοὺς χαιρετήσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ σεβαστῶ τὴν Σύνοδο. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Καθολικοὺς παρατηρητές, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι παρόντες, θὰ προσεύχομαι, μὲ τὶς καλύτερες εὐχές μου οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ προχωρήσουν μπροστά, ἐπειδὴ εἶναι ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἐπίσκοποί τους εἶναι ἐπίσκοποι σὰν ἐμᾶς", δήλωσε σὲ δημοσιογράφους κατὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ Μεξικὸ» (Ἰστολ.exapsalmos.gr)! Εὐτυχῶς κάποιοι τὸν προειδοποίησαν ὅτι ἡ ἐκεῖ παρουσία του θὰ ἦταν καρναβαλικὴ καὶ «ἔκαμε πίσω», γλυτώνοντας τὰ βέβαια γιουχαΐσματα! Σκεφτεῖτε τί σόϊ Σύνοδος θὰ γινόταν «ὑπὸ τὴ σκιὰ» τοῦ αἱρεσιάρχου τῆς Ρώμης! Θὰ ἔτριζαν τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας!

Δωρεὰν τὸ κοράνιον, ὡς ἔνθετον μεγάλης ἐφημερίδος!

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ἐξισλαμισμοῦ τῆς πατρίδας μας ἔπαψε πιὰ νὰ εἶναι κρυφό, καθ' ὅτι οἱ ἰθύνοντες ἐργάζονται δραστήρια καὶ φανερὰ γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ στόχου αὐτοῦ. Θυμίζουμε στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνῶστες μας πῶς πρὶν λίγο καιρὸ μεγάλη ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ἀναγάγει τὸ Ἰσλὰμ ὡς ἐπίσημη θρησκεία τῆς Χώρας μας. Τώρα προσφέρει δωρεὰν τὸ Κοράνιο, ὡς ἔνθετό της! Δεῖτε τὴν εἴδηση καὶ τοὺς πανηγυρισμοὺς τῶν Τούρκων: «Ἡ κορυφαία ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα στὴν Ἑλλάδα "Τὸ Βῆμα" μοίρασε μὲ τὸ φύλλο της, δωρεὰν τὸ Κοράνι σὲ ἑλληνικὴ μετάφραση" γράφουν τὰ τουρκικὰ μέσα ἐνημέρωσης μὲ συγκρατημένα αἰσθήματα, ἐκφράζοντας, συγχρόνως, τὴν ἔκπληξή τους. Τὰ δημοσιεύματα σημειώνουν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδας εἶναι περίπου 11 ἑκατομμύρια καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἕνα μέρος περίπου 300 χιλιάδες εἶναι μουσουλμάνοι, ἐνῶ οἱ λοιποὶ εἶναι Ὀρθόδοξοι. Τὴν ἑλληνικὴ ἐφημερίδα διαβάζουν, κατὰ πλειοψηφία, Ὀρθόδοξοι» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Κάποιο δημοσίευμα, σαρκάζοντας αὐτὴ τὴν πρωτοφανῆ ἐνέργεια ἔγραψε: «Μπράβο ρὲ "πατριῶτες"! Τὴν ἄλλη Κυριακὴ δῶστε καὶ μία μπούργκα δῶρο!» (Ἰστολ. eglimatikotita.gr)! Ὅ,τι δὲν μπόρεσαν νὰ κατορθώσουν οἱ «μεμέτηδες» Ὀθωμανοὶ στὰ τετρακόσια χρόνια τῆς δουλείας, τὸ κατορθώνουν σύγχρονοι ἑλληνόφωνοι «μεμέτηδες»! Δυστυχῶς, ἐκεῖ φτάσαμε! Ἄχ καὶ νὰ ξυπνοῦσες, Στρατηγὲ Μακρυγιάννη!

Ὁ «ἀγὼν» τοῦ Χίτλερ θὰ διδάσκεται εἰς τὰ σχολεῖα!

ΠΟΙΟΣ εἶπε ὅτι οἱ εὐρωπαῖοι ξεχνοῦν τὰ «ἰνδάλματά» τους; Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ὑπῆρξε ὁ παράφρων Γερμανὸς δικτάτωρ Ἀδόλφος Χίτλερ, ὁ ὁποῖος αἱματοκύλισε τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας ἄρχισε νὰ συγκινεῖ σοβαρὰ τοὺς νεοβάρβαρους ἀπογόνους του! Δεῖτε ὡς ποῦ φτάνει ἡ συγκίνησή τους: «Ὁ χιτλερικὸς "Ἀγών" τυπώνεται μετὰ ἀπὸ 70 χρόνια! Μετὰ τὴν Πρωτοχρονιά, μία ἐκτενῶς σχολιασμένη ἔκδοση τοῦ χιτλερικοῦ "Ὁ Ἀγὼν Μου" θὰ βρίσκεται στὰ γερμανικὰ βιβλιοπωλεῖα γιὰ πρώτη φορά μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ δεκαετίες. Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἔκδοσης ἔχουν φροντίσει γιὰ κριτικὰ σχόλια καὶ σημειώσεις ποὺ ἀπομυθοποιοῦν τὸ προπαγανδιστικὸ ἔργο καὶ ἡ ὑπουργὸς Παιδείας ἔχει προτείνει ἀκόμη καὶ νὰ παρουσιαστεῖ τὸ ἔργο στὰ σχολεῖα. Τὸ αὐτοβιογραφικὸ προπαγανδιστικὸ ἔργο εἶχε γραφτεῖ, ὅταν ὁ Χίτλερ ἦταν φυλακισμένος μετὰ τὸ ἀποτυχημένο "πραξικόπημα τῆς μπιραρίας" τὸ 1923. Ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, οἱ δύο τόμοι του χρησιμοποιήθηκαν ὡς μανιφέστο καὶ σὲ αὐτὸ ὑπάρχει σαφῶς ὁ "σπόρος" τῶν ἰδεῶν ποὺ ὁδήγησαν στὸ ναζιστικὸ ἔγκλημα» (Ἰστολ. http://www.tovima.gr)! Ἡ ἀντίχριστη ναζιστικὴ ἰδεολογία ἐκφράζει καλλίτερα τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ ὅ,τι ὁ Χριστιανισμός, τὸν ὁποῖο ἔχουν ἀπορρίψει πρὸ πολλοῦ! Νὰ περιμένουμε καὶ «δεύτερο γῦρο» «ἐξόρμησης» τῶν καλόπαιδων τοῦ παρανοϊκοῦ Ἀδόλφου; Ἀνατριχιάζουμε στὴ σκέψη αὐτή!

Οἱ χριστιανομάχοι «ξανακτύπησαν», ἔβγαλαν τὸν Χριστόν… χασικλήν!

ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΣΤΕ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ οἱ χριστιανομάχοι ἀνοιξαν γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τοὺς ὀχετούς τους, προκειμένου νὰ σπιλώσουν τὸν δι' ἡμᾶς Παθόντα, Ταφέντα καὶ Ἀναστάντα Λυτρωτή μας Χριστό! Εἶναι πιὰ «τῆς μόδας», κατὰ τὶς μεγάλες ἑορτές μας νὰ δημοσιεύονται ἀπίστευτες συκοφαντίες γιὰ τὸ Θεῖο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας. Ἐφέτος προσπαθοῦν νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς … χασικλή! Δεῖτε τὴν εἴδηση: Ἀμερικανικὰ καὶ βρεττανικὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν «σκαρωθεῖ» παλιότερα, ἰσχυρίζονται πὼς «ἐπιστημονικὲς ἔρευνες» ἀπόδειξαν ὅτι «ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς "χρησιμοποιοῦσε" κάνναβη τόσο ὁ ἴδιος ὅσο καὶ οἱ πιστοί του. Σὲ αὐτὸ τὸ παραλήρημα μίσους, ψεύδους καὶ μισαλλοδοξίας, οἱ συντάκτες τοῦ ἄρθρου, ἐπαναφέρουν τὴν κατηγορία ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν "σχεδὸν βέβαιο ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος χρήστης κάνναβης καὶ ἕνας πρώιμος ὑπέρμαχος τῶν φαρμακευτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ", σύμφωνα μὲ μία μελέτη ἀπὸ "εἰδικούς" ἐπιστήμονες , εἶχαν ἀναφέρει ἐφημερίδες ὅπως ἡ Gaurdian , ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἀμερικανικές. Οἱ "κατὰ παραγγελία"μελέτες ὅλων αὐτῶν τῶν "σκοτεινῶν μυαλῶν" ἐπαναφέρουν τὴν ἀχρεία θεωρία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητές του χρησιμοποιοῦσαν ὡς "φάρμακο" τὴν ἰνδικὴ κάνναβη γιὰ τὴν διεξαγωγὴ θαυματουργῶν θεραπειῶν» (Ἰστολ. pentapostagma.gr)! Εἴμαστε περίεργοι, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἑπόμενη βλακεία ποὺ θὰ «σκαρφιστοῦν», γιὰ νὰ σπιλώσουν (ἀνεπιτυχῶς ὅπως πάντα) τὸ Χριστό!

Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ξύ τους. Τώρα πῶς κοινωνοῦν τὰ πρόσωπα χωρὶς νὰ γίνονται ἕνα, αὐτὸ εἶναι μία ἄλλη ὑπόθεση ποὺ πιστεύουμε ὅτι ὁ ἅγιος Περγάμου θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσει!!! Αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα μὲ διαφορετικὲς ἐλευθερίες, αὐτὲς οἱ τρεῖς διακρίσεις ποὺ προηγοῦνται τῶν ἑνώσεων, θὰ πρέπει νὰ ἔχουν καὶ ἕνα πρῶτο. Καὶ ὁ Πρῶτος εἶναι ὁ Πατήρ. Ἔτσι ὁ ἅγιος Περγάμου ἐξηγεῖ τὴν μοναρχία τοῦ Πατρός!!! Μὲ τὸ νὰ ὑπάρχει μόνο ὁ πρῶτος. Ἄνευ πρώτου δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἑνότης, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει τὸ ὁμοούσιον τῆς κοινῆς φύσεως, γιὰ νὰ διαφυλάξει τὴν ἑνότητα. Τώρα καὶ μεταξὺ διαφόρων ἐπισκόπων, γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ κοινωνία θὰ πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ ὑπάρξει ὁ πρῶτος καὶ ἡ κοινωνία μαζί του σὲ ὁδηγεῖ σὲ προσωπικὴ κοινωνία προσώπων καὶ ὄχι ἀτόμων μὲ ἀτομικὰ συμφέροντα. Ὁ Πρῶτος γίνεται σημαντικός, γιατί καὶ στὴν Ἁγία Τριάδα τὸ ἴδιο ἰσχύει. Μὲ ἄλλα λόγια δὲν ἀρκεῖ ἡ κοινὴ πίστη ἡ ἐν Χριστῷ ζωή δηλαδὴ ἡ κατὰ φύσιν ζωή γιὰ νὰ ἑνώσει, μὰ χρειάζεται ὁ πρῶτος. Κατ' ἀκολουθία ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη τοῦ πρωτείου ἂν θέλει νὰ εἶναι καθολικὴ ἐκκλησία. Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ θεωρεία τοῦ πρωτείου ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρῶτα στὴν Πανορθόδοξη σύνοδο καὶ δεύτερο στὴν οἰκουμενιστικὴ θεολογία τῶν κλάδων:

Ὀργανώνεται μία Πανορθόδοξος σύνοδος, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἕνα δογματικὸ θέμα. Τὸ δόγμα παραμερίζεται, γιατί ὅπως ἔπαμε εἶναι μία ἀναγκαιότητα ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὶς προσωπικὲς σχέσεις. Θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ παρατηρήσει, ἀφοῦ δὲν ἔχει προκύψει δογματικὸ θέμα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνει ἡ πανορθόδοξη, γιὰ νὰ δώσει ἡ Ἐκκλησία μία ἀπάντηση στὸν μοντέρνο ἄνθρωπο; Ναὶ θὰ μποροῦσε καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνει, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπικυρώσει τὶς προηγούμενες συνόδους, ὅπως τὶς πανορθόδοξες συνόδους τῆς ἐποχῆς τοῦ Παλαμᾶ γιὰ παράδειγμα ποὺ προσδιορίζουν τὸ ὀρθόδοξο δόγμα καὶ βέβαια μποροῦν νὰ δώσουν ἀπάντηση στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Ἡ διάκριση μεταξὺ ἀμέθεκτης οὐσίας καὶ μεθεκτῶν θείων Ἀκτίστων ἐνεργειῶν δίνει στὸν μοντέρνο ἄνθρωπο μία ἀπάντηση γιὰ τὸ πῶς μποροῦμε νὰ δοῦμε καὶ νὰ μετέχουμε τοῦ Θεοῦ. Κατὰ συνέπεια εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος ὄχι νὰ δεῖ ἁπλῶς τὸν Θεὸ ἀλλὰ καὶ νὰ ἑνωθεῖ ὁλοκληρωτικὰ μαζί Του. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ σῶμα δὲν εἶναι κακό, οὔτε δεσμωτήριον τῆς ψυχῆς, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ δεῖ τὴν Ἄκτιστο δόξα καὶ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μὲ μάτια ποὺ ἀνοίγονται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Δὲν ὑπάρχει, στὸν χριστιανισμό, κανένας δυαλισμὸς μεταξὺ πνεύματος καὶ ὕλης, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ἀόρατο πνεῦμα εἶναι, καλὸ καὶ συγγενικὸ μὲ τὸν Θεό, ἐπομένως ὅταν θὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ ὁρατό, κακὸ καὶ μὴ συγγενικὸ σῶμα θὰ μπορέσει νὰ δεῖ τὸν Θεό. Ὁ ὁρατὸς καὶ ἀόρατος κόσμος ἀποτελοῦν τὸ κτιστὸ σύμπαν, ποὺ διαφέρει ἀπόλυτα ἀπὸ τὴν ἄκτιστη πραγματικότητα. Δηλαδὴ ὁ κτιστὸς κόσμος μολονότι βρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὸν ἄκτιστο παραμένει κτιστὸς καὶ ὁ ἄκτιστος κόσμος μολονότι βρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὸν κτιστὸ παραμένει ἄκτιστος. Ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ διαθήκη εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιες μετοχὲς τοῦ κτιστοῦ κόσμου στὸν ἄκτιστο κόσμο κι αὐτὸ εἶναι ποὺ διαφοροποιεῖ τὸν χριστιανισμὸ ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκεῖες καὶ τὸν κάνει πραγματικὰ ζωή, τὴν ὄντως ζωή, ποὺ εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ κτιστοῦ μὲ τὸ ἄκτιστο , δηλαδὴ μετοχὴ τοῦ κτιστοῦ στὸ Ἄκτιστο. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν ὑπάρχει, γιὰ νὰ ἱκανοποιεῖ τὶς μεταφυσικὲς ἀγωνίες τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ παρόν. Γιὰ τὴν ὄντως ζωή ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωή. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ ζωή ὁ κτιστὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κοινωνεῖ καὶ νὰ βλέπει τὸν ἄκτιστο Θεό.[9]

Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι γιὰ τὸν χριστιανισμὸ μία ἀπρόσωπη οὐσία, μὰ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Πατήρ, ποὺ γεννᾶ τὸν Υἱὸν καὶ ἐκπορεύει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, εἶναι δηλαδὴ Θεὸς μὲ τρία πρόσωπα. Κατὰ συνέπεια μποροῦμε νὰ δοῦμε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὸν Υἱὸν καὶ ὅποιος βλέπει τὸν Υἱὸν βλέπει καὶ τὸν Πατέρα. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει δύο πράγματα:

Πρῶτον: δὲν εἶναι ἰδιότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ βλέπει τὸν Θεόν, εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς, λέει ὁ ψαλμὸς Ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν εἶναι ἰδιότητα τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ βλέπει τὸν Θεόν, μόνον ὅταν τὰ μάτια τοῦ νοῦ ἀνοιχτοῦν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μποροῦμε νὰ ἔχουμε θεοπτία. Τὰ μάτια τοῦ νοῦ ὅμως δὲν ἀνοίγονται σὲ ὅλους, μὰ μόνο στοὺς ἀξίους. Δηλαδὴ στοὺς θεουμένους. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλαμβάνεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς φῶς. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ μεγάλος φωστὴρ καὶ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ Θεῖος Γρηγόριος Παλαμᾶς στὴν ὁμιλία του διὰ τὴν μεταμόρφωση, οἱ μαθητὲς εἶδαν τὴν Ἄκτιστον Δόξα τοῦ Θεοῦ, γιατί τοὺς ἐτύλιξε τὸ νέφος, ποὺ ἦταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ δοῦν τὸ Ἄκτιστο φῶς, ποὺ ἀνάβλυζε ἀπὸ τὸν Χριστό. Χωρὶς αὐτὸ τὸ νέφος, ἢ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε καλύτερα ἂν δὲν ἦταν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ δοῦν τὸ Ἄκτιστο φῶς, ποὺ εἶχε σὰν πηγὴ τὸν Χριστό.

Δεύτερον: Ὁ Θεὸς τῆς χριστιανικῆς παράδοσης, εἶναι Τριαδικός, δηλαδὴ Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ δεῖ ξεχωριστὰ τὸν Πατέρα, ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα. Ὁ Πατὴρ δὲν ἐνεργεῖ ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Πατὴρ ἐνεργεῖ διὰ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἑπομένως δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸν Υἱόν, ἂν δὲν ὑπάρχει τὸ φῶς ποὺ μᾶς φωτίζει καὶ ποὺ σημαίνει βλέπω τὸν Υἱὸν ἐν

Η στηλη της «Πανελληνιου ενωσεως θεολογων»

Νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Λέσβον

Ἡ Π.Ε. Θεολόγων ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον σημαντικὸν κείμενον - σχόλιον διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Λέσβον.

«Ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (ΠΕΘ), ἐκπροσωπώντας τοὺς Θεολόγους καθηγητές/τριες τῆς Ἑλλάδας, οἱ ὁποῖοι διακονοῦν τὰ σχολεῖα τῆς Χώρας, διδάσκοντας τὴ χριστιανικὴ ἀλήθεια στοὺς μαθητὲς/τριες μας, κατόπιν αἰτήματος πολλῶν ἐξ αὐτῶν, ὀφείλει δημόσια νὰ ὁμολογήσει ὀρθόδοξο χριστιανικὸ λόγο, ὅσον ἀφορᾶ στὸ θέμα τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα Φραγκίσκου Μπεργκόλιο στὴν Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένα στὴ Λέσβο.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπίσκεψη, ἔχει, ὑποτίθεται, ὡς σκοπό, «τὴν εὐαισθητοποίηση τῆς παγκόσμιας κοινότητας γιὰ τὴν ἄμεση παύση τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ποὺ πλήττουν σφόδρα τὶς χριστιανικὲς κοινότητες, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάδειξη τοῦ μείζονος ἀνθρωπιστικοῦ προβλήματος ποὺ ἔχει προκληθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀπεγνωσμένους πρόσφυγες, οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦν ἕνα καλύτερο μέλλον στὴν εὐρωπαϊκὴ ἤπειρο».

Ἂν θέλουμε ὅμως, νὰ εἴμαστε ἀληθινοὶ καὶ πέραν τῶν δημοσιογραφικῶν δηλώσεων, τῶν ἀσπασμῶν καὶ τῶν ἐπικοινωνιακῶν φιεστῶν ποὺ τροφοδοτοῦν τὴν ἀκόρεστη δίψα τῶν ἁπλῶν καὶ ἀνυποψίαστων ἀνθρώπων, γιὰ «ἄρτον καὶ θεάματα», πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε τὶς παρακάτω ἀλήθειες, ποὺ ἐπιμελῶς καὶ μεθοδευμένα ἀποκρύβονται:

1. Ὀφείλουμε, στὸ ὄνομα τῆς ἀλήθειας, νὰ θυμίσουμε ὅτι: Ὁ Παπισμὸς εἶναι μία χριστιανικὴ αἵρεση ποὺ ἐπέφερε βαρύτατες ἀλλοιώσεις καὶ φθορὲς στὸ χριστιανικὸ πιστεύω καὶ ἐξαιτίας τοῦ λόγου αὐτοῦ, εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ πολλὲς ἀπὸ τὶς στρεβλώσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ (Ἱερὰ Ἐξέταση, Διαφωτισμός, διάσπαση καὶ ἐκκοσμίκευση τοῦ Χριστιανισμοῦ, κ.λπ.). Ὡς ἐκ τούτου, γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους, ὁ Πάπας εἶναι αἱρετικὸς καὶ ἀποκομμένος ἀπὸ τὴν Μία καὶ Ἁγία Ἐκκλησία. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Πίστης μας ἔχουν διατρανώσει τὰ παραπάνω ἀκόμη καὶ μὲ τὴ μαρτυρία τῆς ἴδιας τους τῆς ζωῆς, καθώς, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διώχθηκαν ἢ καὶ «δολοφονήθησαν φρικωδῶς ἀπὸ τοὺς προκατόχους καὶ ὁμοπίστους τοῦ κ. Φραγκίσκου Μπεργκόλιο ἀνὰ τοὺς αἰῶνας».

Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀλλοιώσεις τῆς χριστιανικῆς πίστης ποὺ προῆλθαν ἀπὸ παρεμβάσεις τῶν Λατίνων-Παπικῶν: "πρωτεῖο", "ἀλάθητο", "παπικὸ κράτος", "Φιλιόκβε" (filioque), "δικαστὴς - τιμωρὸς Θεός", "καθαρτήριο πῦρ", "ἡ ἄσπιλη σύλληψης τῆς Θεοτόκου", "ἄζυμα" στὴ Θεία Εὐχαριστία (ὅστιες), ἡ στέρηση τῶν λαϊκῶν ἀπὸ τὴ μετάληψη τοῦ Ἁγίου Αἵματος, τὸ ράντισμα ἀντὶ τοῦ Βαπτίσματος, ὁ χωρισμὸς τοῦ Χρίσματος ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, ἡ χορήγηση τοῦ Εὐχελαίου μόνο στοὺς ἑτοιμοθάνατους, ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγαμία τῶν κληρικῶν κ.λ.π. Ὅλες αὐτὲς οἱ κακοποιήσεις καὶ ἀλλοιώσεις ἀποτελοῦν τεράστιες διαφορὲς ἔναντι τῆς Ὀρθοδόξης πίστης καί, ἐπιτρέπουν μὲν τὸ διάλογο μὲ τοὺς Παπικούς, ὄχι ὅμως καὶ τὶς πανηγυρικὲς φιέστες, τοὺς ἀσπασμοὺς καὶ τὰ συλλείτουργα μαζί τους. Φυσικὰ καὶ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, εὔχεται ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως, ἀλλὰ ἐννοεῖ καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐν ἀληθείᾳ Ἕνωση.

2. Ὀφείλουμε νὰ ἀναρωτηθοῦμε, ἂν ὁ Παπισμὸς καὶ οἱ ἐκπρόσωποί του, ἔχουν ὑπάρξει ποτὲ εὐγενικοὶ καὶ συμπάσχοντες, ὄχι μόνο στὰ λόγια ἀλλὰ καὶ στὶς πράξεις τους ἀπέναντι στὴν Ὀρθοδοξία, στοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανικοὺς λαοὺς καὶ στοὺς Ὀρθόδοξους Ἕλληνες, εἰδικότερα, καθὼς σήμερα, στὸ ὄνομα τῆς εὐγένειας καὶ τῆς ἀνθρωπιᾶς, ζητεῖται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες Ὀρθοδόξους νὰ ὑποδεχτοῦν εὐγενικὰ τὸν Πάπα καὶ νὰ ἀποδεχθοῦν μὲ εὐμένεια τὰ μηνύματά του. Καὶ συγκεκριμένα:

➢ Ἔχει πάρει ποτὲ Πάπας, ὡς, πολιτικὸς ἡγέτης, ἀρχηγὸς τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ εἶναι, μία σαφῆ θέση ὑπὲρ τῶν σημερινῶν ἐθνικῶν μας δικαίων; Ἀντίθετα, γιὰ νὰ ἀναφέρουμε ἕνα μόνο παράδειγμα, ἀναγνωρίζουν τὰ Σκόπια ὡς Μακεδονία...

➢ Ἔχει βοηθήσει ποτὲ τοὺς Ὀρθόδοξους Ἕλληνες σὲ ὥρα ἀνάγκης; Ὄχι! Ἀντίθετα, τοὺς λεηλάτησε μὲ τὶς Σταυροφορίες καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς ἀλλάξει τὴν πίστη, προσπαθώντας νὰ τοὺς προσηλυτίσει μὲ δόλια μέσα, ὅταν βρίσκονταν σὲ δύσκολες συνθῆκες ἀμέσως μετὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1821.

➢ Ἔχει βοηθήσει ποτὲ κάποιους Ὀρθόδοξους Χριστιανικοὺς λαούς; Ὄχι. Ἀντίθετα, εὐλόγησε τὴ σφαγὴ τῶν Ὀρθοδόξων Σέρβων τὸ 1940 καί, στὴ σύγχρονη ἐποχή, τάχθηκε μὲ τὸ μέρος τῶν Μουσουλμάνων τῆς Βοσνίας καὶ τοῦ Κοσσυφοπεδίου καὶ ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Σερβίας, ἐνῷ, ἐπίσης, διχάζει τοὺς Ὀρθόδοξους λαοὺς τῆς Ρωσίας, τῆς Οὐκρανίας καὶ τῆς Ρουμανίας, μὲ τὴν Οὐνία (Ἕνωση).

➢ Ἔχει μήπως, ἀπαρνηθεῖ τὴν πρακτικὴ τῆς Οὐνίας (αὐτὸν τὸν δόλιο τρόπο προσηλυτισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων στὴν ἐξουσία του); Ὄχι!

➢ Ἔχει κλείσει μήπως, τὸν Οὐνιτικὸ ναὸ ποὺ διατηρεῖ στὴν Ἀθήνα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν; Ὄχι!

➢ Ἔχει μεταμεληθεῖ γιὰ τὶς αἱρετικὲς του θέσεις καὶ τὶς ἀπαράδεκτες καινοτομίες ποὺ εἰσήγαγε στὸν Παπισμό; Ὄχι!

➢ Ἔχει ζητήσει ποτὲ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους συγγνώμη γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνομήματά του; Ὄχι!

Ὅλα τὰ παραπάνω, λοιπόν, καθιστοῦν ἐπιφυλακτικὸ καὶ τὸν πιὸ καλοπροαίρετο μελετητὴ τῶν πεπραγμένων τοῦ Παπισμοῦ, στὸ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν εἰλικρίνεια τῶν σημερινῶν ἀγαπολογιῶν τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ δοκιμάζουν τὴν μακροθυμία κάθε ἑλληνορθόδοξης ψυχῆς, ἔναντι τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεώς της.

3. Θὰ μπορούσαμε νὰ προτείναμε στὸν Πάπα Φραγκίσκο, ἂν θέλει νὰ προσφέρει κάτι σημαντικὸ στὸν κόσμο ποὺ δοκιμάζεται ἐξ αἰτίας τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, προκειμένου νὰ εὐαισθητοποιήσει τὴν ἤδη εὐαισθητοποιημένη ἀνθρωπότητα ἐπὶ τοῦ προσφυγικοῦ θέματος, ἀντὶ τῆς ἐπίσκεψης στὴ Λέσβο, νὰ πραγματοποιήσει ἐπίσκεψη, ὡς Ἀρχηγὸς τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ, στὶς ἕδρες τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ νὰ ἀπαιτήσει ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κινοῦν τὰ νήματα τῶν παγκόσμιων πολιτικῶν ἐξελίξεων καὶ προκαλοῦν τὶς πολεμικὲς συρράξεις ποὺ ἀποτελοῦν καὶ τὴ βασικὴ αἰτία τοῦ μεταναστευτικοῦ προβλήματος, νὰ σταματήσουν ἄμεσα τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμο ἐμφύλιους σπαραγμούς, τὸ αἱματοκύλισμα, τὸν ξεριζωμὸ καὶ τὸν ἀφανισμὸ χριστιανικῶν πληθυσμῶν, τὴν ταχύτατα ἐξαπλούμενη στὸ δυτικὸ κόσμο χριστιανοφοβία καὶ τὰ ἐν ἐξελίξει σχέδια ἰσλαμοποίησης τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Εὐρώπης.

4. Τέλος, θὰ θέλαμε νὰ τοῦ θυμίσουμε ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες, τὴν Χώρα τῶν ὁποίων θὰ ἐπισκεφτεῖ, εἶναι ἄνθρωποι κι ἐκεῖνοι, πού, μάλιστα, δοκιμάζονται πικρὰ στὸν οἰκονομικὸ τομέα κυρίως τὰ τελευταῖα χρόνια, ὄχι μόνο ἀπὸ τὶς ἀστοχίες τῶν κυβερνώντων τους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς πολιτικὲς ἐπιλογὲς τῶν δυτικῶν κυβερνήσεων, τὶς ὁποῖες -ὡς ὁμόθρησκες ἢ τουλάχιστον, ὡς πιὸ κοντὰ στὰ πιστεύω τοῦ Παπισμοῦ- θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ ἐπηρεάσει μὲ τὴν ἐπίδειξη καὶ γι' αὐτοὺς ἀντίστοιχου ἐνδιαφέροντος μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδεικνύει ὑπὲρ τῶν μεταναστῶν.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ»

Τὰ Ἅγια Πάθη

Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὰ ΑΓΙΑ καὶ σωτήρια καὶ φρικτὰ ΠΑΘΗ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ἐπιτελοῦμεν· τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρᾶν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγγον· τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην καὶ πρὸ πάντων τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, ἅ δι' ἡμᾶς ἑκὼν κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ, σωτήριον ἐν τῷ Σταυρῷ ὁμολογίαν.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ φρικτὰ πάθη ποὺ ὑπέστη ὁ Κύριος μας διὰ τὴν σωτηρίαν μας εἶναι καὶ ἡ μαστίγωσις. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης εἰς τὸ βιβλίον του «Πνευματικὰ Γυμνάσματα» ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Συλλογίσου ἀγαπητὲ τὸν πόνον ὅπου ἐδοκίμασεν ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπὸ τὸ σκληρὸν βασανιστήριον τῆς μαστιγώσεως ὅπου ἔλαβε· «τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλᾶτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγωσε» (Ἰωάν. ιθ΄1)· τὸν ὁποῖον πόνον ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸν καταλάβῃ εἰς κάποιον τρόπον πόσον ἦτο ἄκρος καὶ ὑπερβολικὸς ἀπὸ τέσσαρα αἴτια·

α΄. Τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ὡσὰν ὅπου ἦτο εἰδοποεποιημένον ἐκ Πνεύματος ἁγίου μὲ θαυμάσιον καὶ ὑπερφυσικὸν τρόπον, καὶ ὡσὰν ὅπου ἦτο κατασκευασμένον δι' ἕνα τέλος ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ἦτο, τὸ νὰ γίνῃ ὄργανον τῆς τεθεωμένης ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἦτον ἄκρως εὐγενὲς καὶ τέλειον. Ὅθεν ἀκολούθως ἦτο καὶ ἄκρως τρυφερὸν καὶ αἰσθητικώτερον τόσον, ὅπου διὰ τὴν τρυφερότητα ταύτην ὠνομάσθη σκώληξ ὁ Κύριος, κατὰ τὴν γνώμην τινῶν διδασκάλων, «ἐγὼ δὲ εἰμὶ σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος» (Ψαλ. κα΄6).

β. Οἱ στρατιῶται ὅπου ἐμαστίγωσαν, ὄχι μόνον ἦσαν σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι φυσικά, ἀλλὰ ἦσαν καὶ παρακινημένοι ἐξωτερικῶς ἀπὸ τὸν διάβολον ὥστε ὅπου διπλῆν καὶ τριπλῆν ἔχοντες τὴν σκληρότητα, παρωμοίαζαν ὄχι μὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ σκύλους καὶ ταύρους καὶ θηρία, καθὼς δι' αὐτοὺς προεῖπεν ὁ Δαβίδ «ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον με» (Ψαλ. κα΄12. 16) Οὗτοι λοιπὸν οἱ στρατιῶται ἑξήκοντα (60) ὄντες τὸν ἀριθμὸν μεταλλάσσοντο κάθε ὥραν ἀπὸ δύω δύω, ὅταν ἐκουράζοντο, μαστίζοντες καὶ δέρνοντες τὸν Κύριον καθὼς ἱστορεῖ ὁ Ἰταλὸς Κορνήλιος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ιδ΄ κεφ. τοῦ Ἰωάννου.

γ΄. Τὰ ὄργανα τῆς μαστιγώσεως τοῦ Κυρίου, ἦσαν νεῦρα σκληρότατα, ραβδία ἀκανθωτὰ μὲ κόμπους καὶ σχοινία ἁρματωμένα μὲ μικροὺς σιδηρένιους ἀστέρας καὶ μὲ ἀγκίστρια ὅπου ἐξέσχιζον τὰς σάρκας ἕως εἰς τὰ κόκκαλα· καὶ δ΄. ὁ ἀριθμὸς τῶν πληγῶν ὅπου ἐκτύπησαν τοῦ Κυρίου, ἦτο σχεδὸν ἀναρίθμητος καὶ τρόπον τινὰ ἀνάλογος μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας· καθὼς καὶ περὶ τούτων προεῖπεν ὁ Δαβίδ «συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μάστιγες καὶ οὐκ ἔγνω» (ψαλ. λδ΄18). Καὶ εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν πληγώνουν ἐκεῖνο τὸ πανάγιον σῶμα, ἔπειτα τὸ τραυματίζουν καὶ τελευταῖον τὸ κατεξεσχίζουν τοιουτοτρόπως, ὅπου κτυπῶντες οἱ θηριώδεις ἐκεῖνοι πάλιν ἐπάνω εἰς τὰ προτέρας πληγὰς καὶ ἀνοίγοντες τὰ τραύματα, καὶ κατακόπτοντες εἰς κάθε πληγὴν μέρος ἀπὸ τὴν παρδενικὴν ἐκείνην καὶ εὐγενεστάτην σάρκα τοῦ Κυρίου, ἔκαμαν νὰ μείνουν σχεδὸν ξεσκεπασμέναι καὶ γυμναὶ αἱ πλευραὶ καὶ τὰ κόκκαλά του, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύνατο ἀπ' ἔξωθεν νὰ μετρηθοῦν, «ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου» (Ψαλ. κα΄ 17). Διὰ τοῦτο δίκαιον εἶχε νὰ φωνάζῃ διὰ τοῦ Δαβίδ, «ἐγενόμην μεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν» (Ψαλ. οβ΄14).

• Τί συμβολίζει κάθε μαρτύριον τοῦ Λυτρωτοῦ μας;

Ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Τριῳδίου, τὴν ἕκτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, δηλαδὴ τὴν Παρασκευήν, ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν, κατ' ἀρχάς, ἐπλάσθη ὁ Ἀδάμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκρέματο, διότι, καθὼς λέγεται, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ὁ Ἀδάμ πρὸς τὸ ἀπηγορευμένον δένδρον τὰς χεῖρα ἐκείνας, ἤγγισε διὰ νὰ φάγῃ καὶ ἀπέθανεν. Διότι ἔπρεπε τὸν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν συντριβέντα, κατὰ τὴν ἰδίαν πάλιν νὰ ἀναπλασθῇ. Εἰς τὸν κῆπον δέ, διότι καὶ ὁ Ἀδάμ ἐν τῷ Παραδείσῳ ἠπατήθη. Ἡ πικρὰ πόσις, τὴν ὁποίαν ἐγεύθη ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, τὴν γεῦσιν τοῦ Ἀδάμ ἐθεράπευσεν. Ὁ Σταυρὸς τὸ ξύλον τὸ ἐν τῷ Παραδείσῳ εἰκόνιζε. Τὸ ράπισμα, τὴν ἀφύπνισιν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ληθάργου τῆς ἁμαρτίας ἐδήλου. Ὁ ἐμπτυσμὸς καὶ ἡ ἄτιμος πρὸς τὸν Κύριον συμπεριφορὰ τὴν περὶ ἡμᾶς τιμὴν ἐφανέρωνεν. Ὁ ἀκάνθινος στέφανος, τὴν ἀποτροπὴν ἀπὸ ἡμᾶς τῆς κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν Πρωτοπλάστων κατάρας ἐξησφάλιζεν. Ἡ πορφυρὰ χλαμύς, τοὺς δερματίνους χιτῶνας ἀπέβαλε καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς βασιλικὴν στολὴν ἐσυμβόλιζε. Τὰ καρφιά, τὴν παντελῆ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀκινησίαν ἡμῶν ἐδείκνυον.

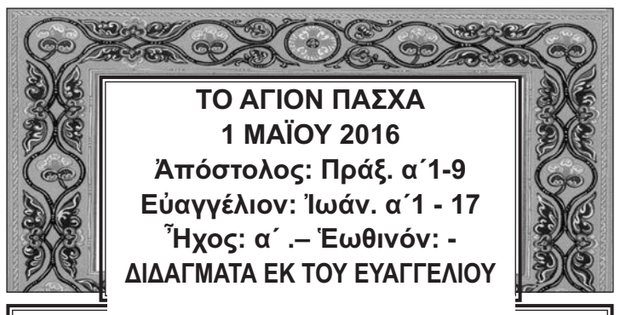

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
1 ΜΑΪΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Πράξ. α΄1-9
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α΄1 - 17
Ἦχος: α΄ .– Ἑωθινόν: -
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ ἀναστάσιμος θεία ἀγάπη καὶ χαρά

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα …».

(Δοξαστικόν τῶν Αἴνων τοῦ Πάσχα)

Μέ τήν Χάριν καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφθάσαμε στήν ἅγια καί φωταυγῆ νύκτα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ μας, ἀφοῦ σύν Θεῷ διανύσαμε τόν πνευματικό δίαυλο τῆς κατανυκτικῆς περιόδου τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Ὁ ἱερός ὑμνογράφος τῆς κορυφαίας αὐτῆς Δεσποτικῆς ἑορτῆς, τό ἡδύλαλο στόμα τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, μᾶς παρακινεῖ νά **«λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει».** Ὄχι μόνον τά ἐνδύματά μας νά εἶναι λαμπρά, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως ἡ στολή τῆς ψυχῆς νά εἶναι λαμπρή καί φωτεινή, καί ὁ νοῦς καί ἡ καρδία μας νά κοινωνοῦν καί μετέχουν τῆς θείας φωταυγείας. Οἱ χριστιανικές ἀρετές, μέ πρυτανεύουσα τήν θεία ἀγάπη, νά φεγγοβολοῦν καί νά ἀστράπτουν.

Μέσα σέ αὐτό τό ἀκτινοβόλο Ἀναστάσιμο κλῖμα καλούμεθα νά πραγματώσωμε τήν ὑμνογραφική προτροπή **«καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα».** Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ τρισμέγιστη ἑορτή τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλαδελφίας. Εἶναι ἡ **«καινή ἐντολή»** τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ἐδίδαξε ὄχι μόνο μέ λόγους, ἀλλά καί ἔμπρακτα, ἀπό τό ἰκρίωμα καί τόν «ἄμβωνα» τοῦ Ζωοποιοῦ Του Σταυροῦ. Ἀγάπη θυσιαστική, κενωτική, ζωηφόρα, ἀναγεννητική καί ἀναπλαστική.

Ὁ μελίρρυτος κήρυκας τῆς ἐνσάρκου Θείας Οἰκονομίας καί τῆς Θείας Ἀγάπης ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος εἰς τά ὑπέροχα κατορθώματα καί τά ἄθλα τῆς θείας ἀγάπης σημειώνει τά ἑξῆς· (τά ἀποδίδουμε εἰς τήν ἁπλῆ γλῶσσα): *«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἕνωσε τόν οὐρανό μέ τή γῆ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θρόνιασε τόν ἄνθρωπο στό βασιλικό θρόνο. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐφανέρωσε τόν Θεό στή γῆ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔκανε δοῦλο τόν Κύριο τοῦ σύμπαντος. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔδωσε τόν Ἀγαπητό ὑπέρ τῶν ἐχθρῶν, τόν Υἱό ὑπέρ τῶν μισούντων, τόν Κύριο ὑπέρ τῶν δούλων, τόν Θεό ὑπέρ τῶν ἀνθρώπων, τόν Ἐλεύθερο ὑπέρ τῶν ὑπηρετῶν. Ἀφοῦ εὐχαριστήσουμε γιά ὅλα αὐτά τόν Θεό, ἅς ἀγωνισθοῦμε νά ἀποκτήσωμε κάθε ἀρετή καί προπαντός νά κατορθώσωμε μέ ἀκρίβεια τήν ἀγάπη» (Ε.Π.Ε. 20, 664-666). «Ἅς φροντίσουμε νά μάθωμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μεγάλο πρᾶγμα εἶναι αὐτό. Τίποτε ἄλλο δέν μᾶς ὠφελεῖ τόσο. Τίποτε δέν μᾶς ὁδηγεῖ μέ τόση δύναμι στήν κατάνυξι. Ἡ ἀγάπη μᾶς ἐλεεῖ. Μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τόν φόβο τῆς κολάσεως … Ἅς φροντίσουμε νά σπουδάσωμε τήν ἀγάπη. Παντοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θέτει ὡς αἰτία τῶν πάντων τήν ἀγάπη»* (Ε.Π.Ε. 20, 580). *«Ἡ πνευματική ἀγάπη εἶναι ἀνώτερη ἀπό ὅλες τίς ἀγάπες … Κατεβαίνει ἀπό ἐπάνω, ἀπό τόν Οὐρανό»* (Ε.Π.Ε. 22, 82).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Θαυμάζει κανείς καί ἐκπλήσσεται μέ τό εὐρυδιάστατο καί τό ἀπεριόριστο τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης· τό ὕψος καί τό βάθος της, τό εὖρος καί τό μῆκος, τήν καθολικότητα καί τό ἀπερίγραπτο τῆς θεοδίδακτης θείας ἀγάπης. Εἶναι ἡ ἀληθινή, μοναδική καί ὑπερτέλεια ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀσύγκριτη καί ὑπέρτερη ἀπό κάθε γήϊνη καί κοσμική ἀγάπη.

Πόσο ἀναγκαῖο καί ἀπαραίτητο εἶναι τό θεῖο μήνυμα τῆς ἀγάπης τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καί Θεοῦ μας στόν πάμφτωχο ἀπό τέτοια ἀγάπη καί προδομένο σύγχρονο κόσμο! Πυκνό τό νέφος ἀπό τίς πράξεις βίας, ἁρπαγῆς, ἐκμεταλλεύσεως, ἀνελευθερίας, καταπιέσεως, ὠμῆς ἐγκληματικότητας σέ βάρος τῆς ζωῆς ἀθώων ἀνθρώπων, ἐν ὀνόματι θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, καί ἄλλων ἀνομολογήτων πράξεων, σκιάζει τήν ἀνθρωπότητα. Αἰσθήματα φόβου και τρόμου, μοναξιᾶς καί ἐγκαταλείψεως, ἀσπλαγχνίας καί ἀδιαφορίας, κυριαρχοῦν στίς καρδιές τῶν συνανθρώπων μας, πού δέν ἐγνώρισαν τόν Χριστό, δέν ἐγεύθησαν τούς γλυκεῖς καρπούς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, δέν ἔζησαν ποτέ τήν ἐν Χριστῷ ἁγιοπνευματική ζωή.

«Λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει» (τῆς Ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας), ἀδελφοί, **«καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα».** Ἰδού τό σωτήριο μήνυμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ καί φωτίσαντος τόν κόσμον μέ τήν ἔνδοξον καί φαεσφόρον Ἀνάστασίν Του.

Εἴθε ὁ Ἀναστάς Κύριός μας καί Θεός, ὁ Νικητής τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς καί τῆς ψυχοφθόρου ἁμαρτίας, νά δωροφορήσῃ εἰς ὅλους τούς πιστούς τά πλούσια δῶρα τοῦ ἀνεσπέρου Θείου Φωτός, τῆς Πασχαλινῆς χαρᾶς καί τῆς Ἀναστάσιμης Θείας Ἀγάπης καθώς ἐπίσης καί τήν Θεία Του εἰρήνη καί εὐδοκία εἰς τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία ὅλον καί εἰς τόν κόσμο.

† Ὁ Κυθήρων Σεραφείμ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἡ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ» καὶ οἱ ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» προσφέρουν ὡς δῶρο στὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς **(5€ ἕκαστος)** τοὺς δύο τόμους **«ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ»** γραμμένα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο.

Ὁ α΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στὰ Εὐαγγέλια καὶ ὁ β΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στοὺς Ἀποστόλους. Τὰ κείμενα εἶναι ὁμιλίες περιεκτικές, σύντομες περίπου 15 λεπτῶν, μεθοδικές, γιὰ νὰ μαθαίνωνται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὲς καὶ νὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, ἁπλὲς καὶ οἰκοδομητικές. Στοὺς ἀναγνῶστες καὶ ἀκροατές, προσφέρουν μεγάλη πνευματικὴ ὠφέλεια.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

(26ον)

Ἡ παπικὴ αἵρεσις τοῦ Filioque

Ὅπως ἤδη ὑπογραμμίσαμε στὴν ἱστορικὴ παρουσίαση τοῦ θέματος τοῦ filioque, πάγια τακτική τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἡ συσκότιση καὶ ἡ διαστρέβλωση τῶν θεμάτων. Τὴ διαπιστώσαμε στὰ λίγα ποὺ ἀναφέρει ἡ «Κατήχηση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὸν τρόπο ἐμφάνισης τοῦ ζητήματος τοῦ filioque. Στὴ θεολογικὴ διάσταση τοῦ θέματος παρατηροῦμε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. Ἡ «Κατήχηση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» ὑπογραμμίζει σχετικὰ μὲ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση, ὅτι «ἐκφράζει πρῶτα τὸ χαρακτῆρα τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ Πατέρα σὲ σχέση μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁμολογώντας ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα» (Ἰω. 15, 26) παραδέχεται ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα διαμέσου το

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

15ον

Σημαντικὴ διευκρίνιση: Ἡ μελέτη μὲ τὸν γενικὸ τίτλο **«Ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς»** ἀποτελεῖται ἀπὸ μία σειρὰ ἄρθρων, ποὺ ἔχουν, ὅμως, καὶ αὐτοτέλεια, ἀφοῦ κάθε ἄρθρο αὐτῆς τῆς μελέτης ἐπικεντρώνεται σὲ **συγκεκριμένο ζήτημα,** ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν Συνθήκη.

Ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει καὶ στὸ παρελθόν, ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht ἀπετέλεσε τὴν ἐξέλιξη ἤ, μᾶλλον, τὴν ἀναθεώρηση τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης[1], ποὺ ὑπεγράφη στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1957 μὲ ἡμερομηνία ἰσχύος τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1958. Ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης ἦταν αὐτή, ποὺ ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς «Κοινῆς Ἀγορᾶς» (ΕΟΚ) καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἀτομικῆς Ἐνέργειας (ΕΥΡΑΤΟΜ). Τὸ Εὐρωπαϊκὸ αὐτὸ μόρφωμα ἐξελίχθηκε τελικὰ –μέσῳ τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht– στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση μὲ τὴν σημερινή της μορφή.

Στὸν **«ΤΙΤΛΟ VII ΚΟΙΝΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ»** φαίνεται ξεκάθαρα γιὰ μία ἀκόμα φορά, πὼς ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση καὶ τὰ "θεσμικά" της ὄργανα, παρὰ τὶς ἀντίθετες διαβεβαιώσεις, δὲν εἶναι θεμελιωμένα στὴν ἰσονομία καὶ στὴν ἰσοτιμία μεταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν. Ὁ συγκεκριμένος τίτλος ξεκινάει μὲ τὴν κατάργηση τοῦ ἄρθρου 111 τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης. Τί προέβλεπε, ὅμως, τὸ ἄρθρο αὐτό;

«Ἐκτὸς ἀντιθέτων διατάξεων τῆς παρούσης συνθήκης, **τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ἀποφασίζει μὲ τὴν ἀπόλυτη πλειοψηφία τῶν ψηφισάντων.**

Ὁ κανονισμὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου ὁρίζει τὴν ἀπαρτία».

Μέχρι σήμερα παρατηρήσαμε πὼς σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht γίνεται λόγος γιὰ τὴν "σχετικὴ πλειοψηφία", ποὺ εἶναι ἀρκετὴ προκειμένου νὰ ἀλλάξουν καίρια ζητήματα στὰ κράτη μέλη τῆς Ἕνωσης. Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ σχετικὴ πλειοψηφία; Ἂς δοῦμε πῶς τὴν ὁρίζει[2] ἡ ἴδια ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση.

«Ἡ "συνήθης" μέθοδος ψηφοφορίας τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ εἰδικὴ πλειοψηφία εἶναι ἡ μέθοδος ψηφοφορίας, ποὺ χρησιμοποιεῖται εὐρύτερα ἀπὸ τὸ Συμβούλιο.

Χρησιμοποιεῖται ὅταν τὸ Συμβούλιο λαμβάνει ἀποφάσεις κατὰ τὴ συνήθη νομοθετικὴ διαδικασία, ἡ ὁποία εἶναι ἐπίσης γνωστὴ ὡς συναπόφαση. Περίπου τὸ 80% τοῦ συνόλου τῆς νομοθεσίας τῆς Ε.Ε. θεσπίζεται μὲ τὴ διαδικασία αὐτή.

Ἀπὸ τὴν 1η Νοεμβρίου 2014, τὸ Συμβούλιο θὰ ἐφαρμόζει μία **νέα διαδικασία ψηφοφορίας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία.** Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴ διαδικασία, ὅταν τὸ Συμβούλιο **ψηφίζει κατόπιν πρότασης τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ �five Ὑπατου Ἐκπροσώπου τῆς Ἕνωσης** γιὰ θέματα **ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ πολιτικῆς ἀσφάλειας,** ἐπιτυγχάνεται εἰδικὴ πλειοψηφία ἐφόσον πληροῦνται δύο προϋποθέσεις:

➢ **55% τῶν κρατῶν μελῶν ψηφίσουν ὑπὲρ** – στὴν πράξη αὐτὸ σημαίνει τὰ 16 ἀπὸ τὰ 28 κράτη μέλη

➢ ἡ πρόταση ὑποστηρίζεται ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸ κρατῶν μελῶν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ **65% τουλάχιστον τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ε.Ε.**

Αὐτὴ ἡ νέα διαδικασία εἶναι ἐπίσης γνωστὴ ὡς ὁ κανόνας τῆς "διπλῆς πλειοψηφίας".

Μειοψηφία ἀρνησικυρίας

Ἡ μειοψηφία ἀρνησικυρίας **πρέπει νὰ περιλαμβάνει τουλάχιστον τέσσερα μέλη** τοῦ Συμβουλίου, ποὺ **ἀντιπροσωπεύουν ἄνω τοῦ 35% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ε.Ε.**

Εἰδικὲς περιπτώσεις

Ἐφόσον δὲν **συμμετέχουν στὴν ψηφοφορία ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου, γιὰ παράδειγμα λόγω τῆς δυνατότητας ἐξαίρεσης σὲ ὁρισμένους τομεῖς πολιτικῆς,** ἡ ἀπόφαση θεσπίζεται ἐφόσον τὴν ὑπερψηφίσουν τὸ 55% τῶν συμμετεχόντων μελῶν τοῦ Συμβουλίου ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τουλάχιστον τὸ 65% τοῦ πληθυσμοῦ τῶν συμμετεχόντων κρατῶν μελῶν.

Ὅταν τὸ Συμβούλιο ψηφίζει ἐπὶ πρότασης ποὺ δὲν ἔχει ὑποβάλει ἡ Ἐπιτροπὴ ἢ ὁ Ὑπατος Ἐκπρόσωπος, ἡ ἀπόφαση ἐκδίδεται ἐφόσον:

➢ ψηφίσουν ὑπὲρ τουλάχιστον 72% τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου

➢ τὰ μέλη αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν τουλάχιστον 65% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ΕΕ

Ἀποχὲς

Ἡ ἀποχὴ στὸ πλαίσιο τῆς εἰδικῆς πλειοψηφίας λογίζεται ὡς ἀντίθετη ψῆφος. Ἄλλο ἐξαίρεση ἀπὸ τὴν ψηφοφορία καὶ ἄλλο ἀποχή. Ὁποιοδήποτε μέλος τοῦ Συμβουλίου μπορεῖ νὰ ἀπέχει ἀπὸ ὁποιαδήποτε ψηφοφορία.

Ὁ προηγούμενος κανόνας τῆς εἰδικῆς πλειοψηφίας

Ἕως τὶς 31 Μαρτίου 2017, τὰ κράτη μέλη μποροῦν νὰ ζητοῦν νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὁ προηγούμενος κανόνας ψηφοφορίας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ τὸν κανόνα, κάθε ἀντιπρόσωπος κράτους μέλους διαθέτει ὁρισμένο ἀριθμὸ ψήφων, ὅπως ὁρίζεται στὶς Συνθῆκες τῆς ΕΕ. Ἡ στάθμιση τῶν ψήφων ὁρίζεται στὶς Συνθῆκες καὶ ἀντικατοπτρίζει σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸν πληθυσμὸ κάθε κράτους μέλους.

Οἱ 352 ψῆφοι κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

Γαλλία, Γερμανία, Ἡνωμένο Βασίλειο, Ἰταλία: 29 ψῆφοι ἑκάστη

Ἱσπανία, Πολωνία: 27 ψῆφοι ἑκάστη

Ρουμανία: 14 ψῆφοι

Κάτω Χῶρες: 13 ψῆφοι

Βέλγιο, **Ἑλλάδα,** Οὐγγαρία, Πορτογαλία, Τσεχικὴ Δημοκρατία: **12 ψῆφοι** ἑκάστη

Αὐστρία, Βουλγαρία, Σουηδία: 10 ψῆφοι ἑκάστη

Δανία, Ἰρλανδία, Κροατία, Λιθουανία, Σλοβακία, Φινλανδία: 7 ψῆφοι ἑκάστη

Ἐσθονία, Κύπρος, Λετονία, Λουξεμβοῦργο, Σλοβενία: 4 ψῆφοι ἑκάστη

Μάλτα: 3 ψῆφοι

Σύμφωνα μὲ τὸν προηγούμενο κανόνα, ἐπιτυγχάνεται εἰδικὴ πλειοψηφία στὸ πλαίσιο τοῦ Συμβουλίου ἐφόσον πληροῦνται οἱ ἀκόλουθες προϋποθέσεις:

➢ ψηφίζει ὑπέρ, μία πλειοψηφία τῶν κρατῶν μελῶν – δηλαδὴ 15 κράτη μέλη

➢ ἔχουν καταμετρηθεῖ τουλάχιστον 260 ψῆφοι ὑπέρ, ἐπὶ συνόλου 352

Κάθε κράτος μέλος μπορεῖ νὰ ζητήσει νὰ ἐξακριβωθεῖ ὅτι οἱ θετικὲς ψῆφοι ἀντιπροσωπεύουν τουλάχιστον **τὸ 62% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ε.Ε.** Σὲ περίπτωση μὴ τήρησης τοῦ κριτηρίου αὐτοῦ, δὲν ἐκδίδεται ἡ ἀπόφαση».

Τί χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; **Ποιὸς μπορεῖ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ ἰσχυριστεῖ πὼς ὑπάρχει ἰσονομία καὶ ἰσοτιμία μεταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν, ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν Ἕνωση;**

Ἡ ἔλλειψη ἴσης ἀντιμετώπισης εἶναι καὶ ὁ λόγος, ποὺ ἡ σημερινὴ δομὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης εἶναι **ἕνα γραφειοκρατικὸ τέρας,** ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὲς μὲ ἀλληλεπικαλυπτόμενες καὶ ἀλληλοαναιρούμενες ἁρμοδιότητες. Ἐν καιρῷ θὰ δοῦμε ἀναλυτικὰ τὰ ὄργανα καὶ τὴν δομὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ὡστόσο εἶναι χρήσιμο νὰ συνοψίσουμε ὁρισμένα στοιχεῖα.

Τὸ θεσμικὸ σύστημα τῆς Ε.Ε. δὲν συναντᾶται πουθενὰ ἀλλοῦ παγκοσμίως καὶ ἀποτελεῖται ἀπό:

➢ τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο,** μὴ αἱρετὸ ὄργανο, ποὺ θέτει τὶς γενικὲς προτεραιότητες τῆς Ε.Ε.

➢ τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο,** τὸ μόνο αἱρετὸ ὄργανο μὲ πολὺ περιορισμένες ἁρμοδιότητες

➢ τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπή,** μὴ αἱρετὸ ὄργανο, ποὺ προωθεῖ τὰ συμφέροντα τῆς Ε.Ε.

➢ τὸ **Συμβούλιο** (τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης) μὲ τὶς ἁρμοδιότητες, ποὺ ἀναφέρονται στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht.

Τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο** εἶναι αὐτό, ποὺ καθορίζει τὶς γενικὲς πολιτικὲς κατευθύνσεις τῆς Ε.Ε., χωρὶς νὰ ἔχει, ὅμως, νομοθετικὴ ἐξουσία. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν διορισμένο πρόεδρό του (σήμερα εἶναι ὁ Πολωνὸς Donald Franciszek Tusk, ποὺ διαδέχθηκε τὸν Βέλγο Herman Achille, Count Van Rompuy) καὶ ἀποτελούμενο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς κρατῶν καὶ κυβερνήσεων τῶν κρατῶν μελῶν καὶ τὸν πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς, συνεδριάζει τουλάχιστον κάθε 6 μῆνες.

Ἡ θέσπιση τῆς νομοθεσίας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση γίνεται μὲ τὴν συμμετοχὴ τριῶν ὀργάνων:

➢ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου,

➢ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης,

➢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ τρία αὐτὰ θεσμικὰ ὄργανα παράγουν μαζὶ μέσῳ τῆς λεγόμενης "Συνήθους Νομοθετικῆς Διαδικασίας " **(πρώην** "διαδικασίας συναπόφασης") τὶς πολιτικὲς καὶ τοὺς νόμους, ποὺ τίθενται σὲ ἐφαρμογὴ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ε.Ε. Κατὰ κανόνα καὶ στὴν πράξη, **ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει νέους νόμους καὶ τὸ Κοινοβούλιο καὶ τὸ Συμβούλιο πάντοτε τοὺς ἐγκρίνουν.** Στὴ συνέχεια, οἱ νομοθετικὲς αὐτὲς πράξεις τίθενται σὲ ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὰ κράτη μέλη καὶ τὴν Ἐπιτροπή, ποὺ μεριμνᾶ καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων.

Ἡ ἴδια διαδικασία, τῆς «Συνήθους Νομοθετικῆς Διαδικασίας» (πρώην "διαδικασία συναπόφασης") ἀκολουθεῖται προκειμένου νὰ παρθεῖ καὶ ἡ ὁποιαδήποτε ἀπόφαση, ποὺ δεσμεύει τὴν Ε.Ε.

Τὸ ἐρώτημα, λοιπόν, τίθεται ἀμείλικτο χωρίς, ὡστόσο, νὰ λαμβάνει ἀπάντηση: **Πῶς ἕνα κράτος ἀποδέχεται νὰ εἶναι μέλος σὲ μία Ἕνωση, ποὺ τοῦ στερεῖ τὴν Ἐθνικὴ Κυριαρχία, τοῦ ἐπιβάλλει νόμους, τοῦ στερεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἐναντίωσης καὶ ἐν τέλει τὸ ἐλέγχει μὲ διορισμένα ὄργανα, ποὺ ὑπηρετοῦν τὴν προσπάθεια δημιουργίας μιᾶς ἑνιαίας παγκοσμίου κυβερνήσεως;**

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. http://tinyurl.com/j5d4tjc
2. http://tinyurl.com/hn7jwde

Ὁ Πάπας ἦτο ἀνέκαθεν ἀνεπιθύμητος

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ αἱρετικοῦ πάπα Ρώμης στὴν ὑπερευλογημένη μας Ἑλλάδα, καλεσμένος μάλιστα τοῦ ἰδίου τοῦ Μακαριωτάτου, ἦρθε στὸ νοῦ μας ἕνας ἄλλος ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐκοιμήθη τὴν 10 Ἀπριλίου 1998, ὁ Μακαριώτατος Σεραφεὶμ Τίκας.

Θεωρήσαμε χρέος μας εἰς μνημόσυνον αἰώνιον νὰ ἀναφέρουμε κάποια γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔχουν νὰ μᾶς ποῦν πολλὰ καὶ σήμερα. Ἀρχικὰ ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε ὁ Σεραφεὶμ ἦταν πάντα κατὰ τοῦ αἱρετικοῦ πάπα, τὸν ὁποῖο κυριολεκτικὰ ἀπεχθανόταν, λόγω τῶν αἱρετικῶν δοξασιῶν του. Στὸ περιοδικὸ Παρακαταθήκη [Μάρτιος, Ἀπρίλιος 2014], σὲ σχετικὸ ἄρθρο στὴ σελ.23, μὲ τίτλο «Θὰ τρίζουν τὰ κόκκαλα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ», γράφει στὴ σελ.95 «ποῦ εἶσαι ἀρχιεπίσκοπε Σεραφείμ, νὰ ἐπαναφέρεις στὴν τάξη τοὺς καλαμαράδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς διπλωματίας, μὲ τὴν ὀρθόδοξη χωριάτικη ντομπροσύνη σου, ὅπως τὸ εἶχες κάνει καὶ τότε, ποὺ πελαγοδρομοῦσαν οἱ φραγκοσπουδασμένοι καθηγητάδες σὲ ἕνα θεολογικὸ συνέδριο στὴν Ἀθήνα. Τοὺς ρώτησες κουνώντας τὸ χέρι, "πεῖτε μου, εἶναι ὁ πάπας ἐκκλησία;" τσιμουδιὰ οἱ καθηγητάδες, ἀλλὰ χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ χαρούμενα χειροκροτήματα. Καὶ φώναξαν "ὄχι", μὲ μία φωνὴ ὅλοι οἱ φοιτηταί.

Καὶ ἕνα ἀκόμη περιστατικὸ ποὺ ἀναφέρει ἡ ἐξαίρετη κυρία Σωτηρία Νούση στὸ βιβλίο της «Μακαριστὸς ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Σεραφεὶμ Τίκας. «Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συζήτησής τους», ἀναφέρει ἡ κ. Νούση, «τὸν παίρνουν τηλέφωνο ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ λένε: «ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ πάπα βρίσκεται στὴν Ἀθήνα καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὸν δεχθεῖτε νὰ μιλήσετε». Τότε ἄστραψε καὶ βρόντησε. Νευριασμένος τοῦ λέγει, «ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν θέλω νὰ τοὺς βλέπω αὐτούς, δὲν ἀντέχω βρὲ παιδί μου»». Μακάρι, εἰλικρινὰ τὸ εὐχόμαστε, νὰ τὸν μιμοῦνταν καὶ ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλὰ μᾶλλον δὲν τὸ θέλει. Λυπούμαστε βαθύτατα, ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσει. Πρὶν φτάσουμε στὸ τέλος, ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε ἕνα ἀπόσπασμα ἑνὸς ἄρθρου τοῦ σεβαστοῦ μας πατρὸς Γεωργίου Μεταλληνοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε δημοσιευθεῖ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Τύπον, ἀρ.φ.1735 στὶς 16-5-2008, μὲ τίτλο «Πῶς ἔζησα τὸν μακαριστὸν ἀρχιεπίσκοπον Σεραφείμ». Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ πατέρας Γεώργιος ἀναφέρεται στὶς τηλεοπτικὲς συνεντεύξεις ποὺ ἔδινε ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας μας καὶ κατὰ τοῦ πάπα. Καὶ συνεχίζει ὁ ἴδιος, «κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσα τὸν ἀείμνηστο ἀρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, χαμογελώντας μοῦ ἔλεγε, πάπα-Γιώργη, σὲ ἄκουσα στὴν τηλεόραση. Μπράβο. Συνέχισε νὰ τὰ λὲς ἐλεύθερα καὶ χωρὶς φόβο. Ἐγὼ ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ. Νὰ τὰ λὲς ἐσύ». Καὶ συνεχίζει ὁ πατέρας Γεώργιος «ὅλες οἱ παρουσίες μου ἤξερα ὅτι εἶχαν τὴν ἐπιδοκιμασία καὶ τὴν ἐνίσχυση τοῦ ἀρχιεπισκόπου μου. Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι κάποτε θὰ ἀντιμετώπιζα ἐμπόδια, λόγω τοῦ ἐνσκήψαντος κατόπιν φιλοπαπικοῦ καὶ οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος».

Νομίζουμε, κατακλείοντας, ὅτι τὰ παραπάνω περιστατικά, φανερώνουν πολλά. Δὲν ἀρνούμαστε μὲ κανένα τρόπο ὅτι ὁ μακαριστὸς Σεραφεὶμ ἔκανε μεγάλα λάθη, ὅπως διώξεις ἁγίων Ἱερέων π.χ. τοῦ μακαριστοῦ, ταπεινοῦ καὶ ἁγιασμένου πατέρα Μάρκου Μανώλη, ὅμως μετανόησε καὶ αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια καὶ μάλιστα ἐξομολογούμενος στὸν ἀγαπημένο μας προστάτη, ἅγιο Πορφύριο τὸν Καυσοκαλυβίτη, ὁ ὁποῖος τὸν φώτισε νὰ καταλάβει τὰ λάθη του, νὰ κλάψει γιὰ αὐτὰ καὶ μὲ λίγα λόγια τὸν ἑτοίμασε γιὰ τὴν οὐράνια Βασιλεία, στὴν ὁποία βρίσκεται, σύμφωνα μὲ τὸν ἀείμνηστο ἅγιο ἐπίσκοπο Ἀντώνιο Σιατίστης. Ἂς ἔχουμε λοιπὸν τὴν εὐχή του καὶ ἂς ἱκετεύσουμε ὅλοι μαζί, ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος νὰ τὸν μιμηθεῖ καὶ νὰ μετανοήσει. Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
Φοιτητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ
[Φοιτητικὸς Σύλλογος τοῦ ὁσίου Πορφυρίου]".

Η ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

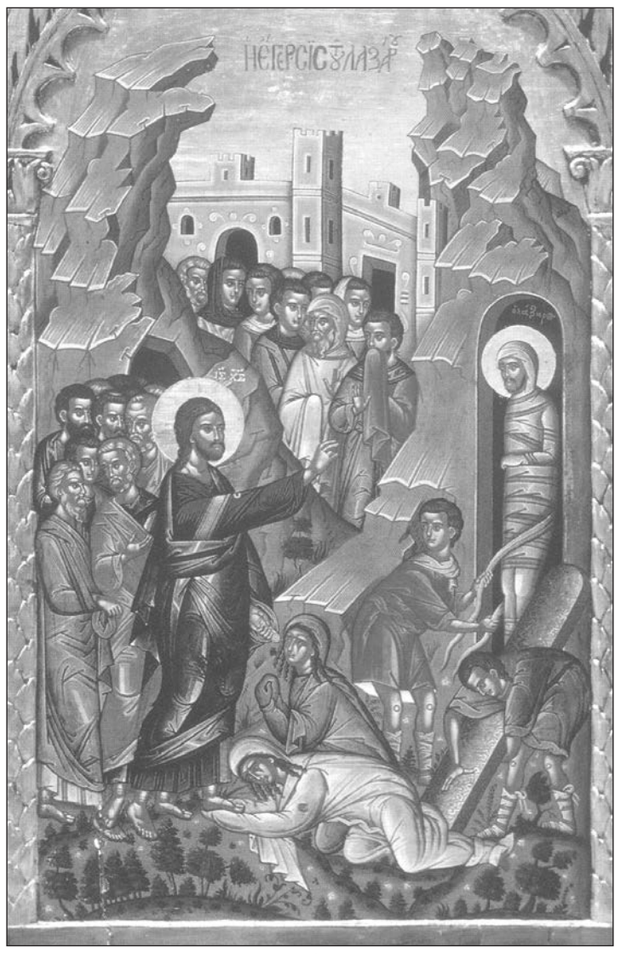

Τό Σάββατον πρό τῶν Βαΐων ἑορτάζομεν τήν ἔγερσιν τοῦ ἐν τάφῳ τετραημέρου, ἁγίου καί δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Φιλοθέου, Ἅγ. Ὄρους, 17ος αἰών.

Ἐλεύθερον βῆμα «Ο.Τ»

Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός

Γράφει ὁ ***κ. Γεώργιος Θ. Ποντίκας,*** *Δημοσιογράφος - Συγγραφεύς*

Ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ ἀποτελεσματικότερη σύνθεση τῆς Ἱστορίας. Ἡ Ἀκρόπολη καὶ ὁ Γολγοθᾶς ἀποτελοῦν ἔκτοτε τοὺς δύο πόλους τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, ποὺ ἔχει ὡς σημεῖο ἐκκίνησης, περιεχόμενο καὶ τελικὸ σκοπό, τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάταση καὶ ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ παρουσία, εἶναι μία ἄλλη θέση ποὺ διαμορφώνει ἡ νέα αὐτὴ σύνθεση καὶ ἔχει διπλὸ προσανατολισμό, ὑλικὸ καὶ ἠθικοπνευματικό.

Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλόσοφος Σκέψη τάσσεται στὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστιανισμοῦ! Ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα, μὲ τὸ πλούσιο καὶ μεστό, νοηματικὸ περιεχομένου, λεξιλόγιό της, ἔχει τὸ ὕψιστο προνόμιο, ἀφοῦ διαμόρφωσε τὸν ἀνθρώπινο λόγο, νὰ ἐκφράσει καὶ τὸν θεῖο Λόγο! Ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα γίνεται ἡ γλώσσα τῶν Εὐαγγελίων, τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ κηρύγματος. Ἡ μελίρρυτος φωνὴ τοῦ Θεοῦ!

Τὸ νὰ μιλάει κάποιος, γιὰ νὰ ἑρμηνεύσει τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴ χρήση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, τὴ γλώσσα τῶν Εὐαγγελίων, εἶναι σὰν νὰ μιλάει σὲ ἕνα κουφό, προσπαθώντας νὰ τοῦ ἑρμηνεύσει τὰ διάφορα καὶ διαφορετικὰ κελαηδήματα τῶν πουλιῶν ἢ σὲ ἕνα τυφλό, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσει τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ οὐράνιου τόξου. Ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα εἶναι ἡ μόνη «νοηματικὴ γλώσσα» σὲ ἀντίθεση μὲ ὅλες τὶς ἄλλες γλῶσσες, ποὺ χαρακτηρίζονται ἁπλὰ ὡς σημειολογικὲς γλῶσσες. «Νοηματική γλώσσα» ὀνομάζεται ἡ γλώσσα, τῆς ὁποίας οἱ λέξεις ἔχουν «πρωτογένεια». Δηλαδή, «σημαῖνον» καὶ «σημαινόμενον» ταυτίζονται ἀπόλυτα.

Κοινὴ στὴ συνέχεια εἶναι ἡ συμπόρευση τῶν δύο αὐτῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων καὶ ἀξιῶν: Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ, διαμορφώνοντας μία νέα ἔκφραση ζωῆς καὶ δημιουργίας. Πάνω στὴ διανοητικὴ αὐτοκρατορία τῆς Ἑλλάδας, ὁ Χριστιανισμὸς ἅπλωσε τὴ δική του Ἐθνικὴ καὶ Πνευματικὴ Αὐτοκρατορία τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἐλπίδας, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ ἑνότητα καὶ ἡ ἀγαστὴ συνεργασία Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, εἶναι αὐτὴ ποὺ συγκράτησε καὶ διαφύλαξε μέχρι σήμερα τὴ θαυμαστὴ καὶ ζωντανὴ παρουσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους στὴν Παγκόσμια Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ. Κι αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἑνότητα προσπαθοῦν σήμερα μὲ περισσότερο μῖσος καὶ μανία νὰ διασπάσουν οἱ λεγόμενες ἀνανεωτικὲς καὶ ἐκσυγχρονιστικὲς δυνάμεις, προκειμένου νὰ ἐπιβάλουν τὴ «νέα τάξη πραγμάτων». Τὴν πανθρησκεία καὶ τὴν παγκοσμιοποίηση, τὸν εὐτελισμὸ καὶ τὴν ἠθικὴ διαφθορὰ τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας.

Ἡ ἕνωση Ἐκκλησίας - Πολιτείας δὲν ἀποβλέπει στὴν ἀνάμειξη τῆς Ἐκκλησίας στὴν πολιτική, ἀλλὰ στὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῆς Πολιτείας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἰδιαίτερα μάλιστα στὴν ἐποχή μας, ὅπου τὸ Ἔθνος τίποτε δὲ χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἑνότητα καὶ τὴν ὁμοψυχία, τὴ συνεργασία Πολιτείας - Ἐκκλησίας, μέσα σὲ ἕνα πνεῦμα ἀλληλοσεβασμοῦ, ἀλληλοεκτίμησης καὶ δημοκρατικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία εἶναι περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε ἀναγκαία καὶ ἐπιτακτικὴ γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία δικαιοῦται νὰ ξεπεράσει τὰ ὅρια ποὺ καθορίζουν σ' αὐτὴν οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὶς ἀναιτιολόγητες καὶ αὐθαίρετες παρεμβάσεις τῆς Πολιτείας, μὲ πράξεις ποὺ θίγουν ἄμεσα τοὺς θρησκευτικοὺς θεσμούς, τὰ συναισθήματα καὶ τὰ θρησκευτικὰ «πιστεύω» τῶν πολιτῶν της, ὅπως ἡ μὴ ἀναγραφὴ τοῦ θρησκεύματος στὶς νέες ταυτότητες, ἡ κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὴν παιδεία κ.ἄ. σὲ ἀντίθεση μάλιστα μὲ τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος, ὅπου ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ ἀναφέρει ὅτι «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ ἰδέα «χωρισμοῦ» Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, εἶναι καθαρὰ εὐρωπαϊκὴ ἐπινόηση. Ὁ ἐπιδιωκόμενος ὅμως χωρισμὸς θὰ εἶναι ἐπαχθής, καταθλιπτικὸς καὶ φοβερὰ πιεστικός, ὄχι μόνο γιὰ τὴ Διοίκηση καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἱστορικὴ ταυτότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Θὰ εἶναι τὸ μοιραῖο καὶ καταλυτικὸ πλῆγμα ἐνάντια στὸ Χριστιανισμὸ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία, ἀφήνοντας ἀπολύτως ἐλεύθερο τὸ πεδίο δράσης στὶς πονηρὲς καὶ ἀντίχριστες ἐκεῖνες δυνάμεις, ποὺ καιροφυλακτοῦν, γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν, μὲ ὅ,τι φοβερὸ καὶ τρομερὸ αὐτὸ συνεπάγεται ὄχι μόνο γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

«Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ δύναμη, ποὺ διέσωσε τὸν Ἑλληνισμὸ στὰ μαῦρα χρόνια τῆς δουλείας. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἠθικὴ δύναμη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ἴδια ἡ Ὀρθοδοξία πιθανὸν νὰ εἶχε συρρικνωθεῖ», παρατηρεῖ ὁ βρετανὸς βυζαντινολόγος Στῆβεν Ράνσιμαν στὸ ἔργο του «Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἐν Αἰχμαλωσίᾳ».

«Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία (γράφει πάλι ὁ Ράνσιμαν) θὰ εἶναι ἡ μόνη ἀπὸ τὶς μεγάλες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, ποὺ θὰ ἐπιζήσει, ἀφοῦ μόνη αὐτὴ θυμᾶται πὼς ἡ θρησκεία εἶναι μυστήριο, καὶ πὼς ὁ Χριστιανισμός, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς Φιλοσόφους καὶ τοὺς θεολόγους τοῦ παρελθόντος καὶ ὄχι τρομοκρατούμενος ἀπὸ αὐτούς, δύναται νὰ ἀκολουθήσει τὶς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ὁμόπιστους ἀδελφούς του, παραμένοντας εὐπαθὲς τέκνο τῆς Ἐκκλησίας του, νὰ βρεῖ τὸ δικό του δρόμο πρὸς τὴ σωτηρία». Καὶ νὰ προσθέσει ὁ Ἔλιοτ: «Τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης, ἂν θὰ ὑπάρξει καὶ γιὰ ν

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τὸν Πατριάρχην Βουλγαρίας

Πληροφορίες τῆς «Добротолюбие» ἀναφέρουν ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι ἱερεῖς καὶ μοναχοί, τοὺς ὁποίους ὑπεστήριξε ὁ πιστὸς Λαός, ἀπέστειλαν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2016 πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Βουλγαρίας Νεόφυτον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Βουλγαρίας τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν-αἴτησιν σχετικὰ μὲ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θὰ συνέλθη εἰς τὴν Κρήτην, ἀπὸ 18 ἕως 27 Ἰουνίου 2016.

«Παναγιώτατε Πατριάρχη,

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες καὶ Ἐπίσκοποι!

Εἴμαστε γνήσια παιδιὰ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ παρακαλοῦμε ταπεινὰ τὴν προσοχή σας γιὰ αὐτὸ τὸ σημαντικὸ δογματικὸ θέμα.

Σύμφωνα μὲ τὸν θεοφώτιστο λόγο τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου: «Εἶναι ἐντολὴ Κυρίου νὰ μὴ σιωποῦμε, ὅταν ἡ πίστη κινδυνεύει ἀπὸ αἱρέσεις. Διότι λέγει 'νὰ ὁμιλεῖς καὶ νὰ μὴ σιωπᾶς' καὶ 'ἐὰν ὑποστέλληται (ὑποχωρήσει), οὐκ εὐδοκεῖ, (δὲν εὐαρεστεῖται) σ' αὐτὸν ἡ ψυχή μου' (Ἑβρ.10,38), καὶ 'ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσι οἱ λίθοι κεκράξονται', (Λουκ.19,40). Ὥστε ὅταν ὁ λόγος εἶναι περὶ πίστεως, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε: Ἐγὼ ποιὸς εἶμαι; Ἱερεύς; Οὐδέποτε. Ἄρχων; Οὔτε καὶ αὐτό.Στρατιώτης; Ἀπὸ ποῦ; Γεωργός; Ἀλλὰ οὔτε καὶ αὐτό. Πτωχὸς προμηθευόμενος μόνο τὴν ἐφήμερη τροφή. Δὲν μοῦ πέφτει λόγος οὔτε φροντίδα γιὰ τὸ προκείμενο ζήτημα. Ἀλίμονο οἱ λίθοι θὰ κραυγάσουν καὶ ἐσὺ θὰ μείνης σιωπηλὸς καὶ ἀμέριμνος;… Ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πτωχὸς εἶναι στερημένος ἀπὸ κάθε ἀπολογία τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἐπειδὴ τώρα δὲν ὁμιλεῖ καὶ ἄξιος κατακρίσεως καὶ μόνο γι' αὐτὸν τὸν λόγο» (PG 99,1321Α-C). Θέλουμε νὰ ἐκφράσουμε τὴν μεγάλη ἀνησυχία καὶ τὴν διαφωνία μας μὲ τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», τὸ ὁποῖο σαστίζει πολὺ τὴν Ὀρθόδοξη συνείδησή μας. Δηλαδή:

Σὲ αὐτὸ τὸ κείμενο ἀβάσιμα χρησιμοποιεῖται ἡ Οἰκουμενιστικὴ ὁρολογία, ἡ ὁποία ἐναντιώνεται στὴν παραδοσιακὴ Ὀρθόδοξη θεολογία καὶ τὴν γλώσσα τῶν ἁγίων πατέρων. Μερικὲς φορὲς χρησιμοποιοῦνται διφορούμενες ἐκφράσεις, οἱ ὁποῖες δὲν ἀποσαφηνίζουν τὶς ἔννοιες, ὅπως ἦταν στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ἀλλὰ ἀπεναντίας προμελετημένως θολώνουν τὸ νόημά τους. Νὰ ἀναφέρουμε τὰ παραδείγματα:

1. Οἱ σπουδαιότερες καὶ πολλαπλὰ χρησιμοποιούμενες ἐκφράσεις, ὅπως «ἀποκατάσταση τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν» ἢ «ἀπολεσθεῖσα ἑνότης τῶν Χριστιανῶν», οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται συχνὰ στὰ ἄρθα 4, 5, 6, 7, 12 κλπ., καθὼς καὶ ἡ ἔκφραση «ὁ χριστιανικὸς κόσμος» ἡ ὁποία παρευρίσκεται στὸν τίτλο ἔχει νόημα, τὸ ὁποῖο διακρίνεται ἀπὸ τὸ νόημα ποὺ ὑπονοοῦσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Οἱ ἅγιοι Πατέρες χρησιμοποιοῦσαν ὅρους ὅπως «γνήσιοι», «ὀρθόδοξοι πιστοὶ» ἢ «αἱρετικοὶ» καὶ «σχισματικοί», ἀλλὰ δὲν χρησιμοποιοῦσαν τὴν φράση «ὁ χριστιανικὸς κόσμος». Στὸ κείμενο ἀπεναντίας δὲν ἀναφέρεται οὔτε κἂν ὁ ὅρος «αἵρεση». Μήπως σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν σήμερα αἱρέσεις; Ἂν δὲν εἶναι ἔτσι, γιατί αὐτὲς δὲν ἀναφέρονται σαφῶς;

2. Στὸ κείμενο βλέπουμε τὴν ἀναμφίβολη δογματικὴ ἀντιφατικότητα καὶ ἀσυνέπεια. Γιὰ παράδειγμα βλέπουμε πῶς χρισιμοποιεῖται στὸ κείμενο ὁ κύριος καὶ σπουδαιότατος ὅρος **«Ἐκκλησία».**

Π.χ. στὸ ἄρθρο 1 ἀναφέρεται σωστὰ «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, οὖσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ἀλλὰ πιὸ κάτω εἶναι ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο στὰ ἄρθρα 6, 16, 17, 18, 19 καὶ 20 ἀναφέρονται καὶ «Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες». Ὅμως στὸ κείμενο ἀπουσιάζει ἡ ἐξήγηση αὐτοῦ τοῦ δογματικοῦ παραλόγου. Αὐτὸ εἶναι σοβαρὴ παράλειψη γιὰ αὐτὸ τὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ πολὺ σπουδαῖο ἔγγραφο. Ὑπάρχει διαφορὰ στὴν συνομιλία μεταξὺ τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἡ ἔκφραση «Καθολικὴ Ἐκκλησία» δὲν ἔχει δογματικὴ σημασία καὶ ὅταν χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν διευκόλυνση τοῦ διαλόγου καὶ στὸ ἐπίσημο ἔγγραφο τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ὑπογράψουν πλεῖστοι πατριάρχες καὶ Μητροπολίτες. Τότε ὁ ὅρος «ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία» θὰ ἐξαπλωθεῖ καὶ στοὺς αἱρετικούς.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, στὸ κείμενο ἀναφέρεται ἡ ἔκφραση «ἀποκατάσταση τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν». Ὅμως ποτὲ στὶς Οἰκουμενικὲς Σύνοδους οἱ ἅγιοι Πατέρες δὲν ἔχουν μιλήσει γιὰ τὴν «ἀποκατάσταση τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν» μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀρειανῶν, τῶν νεστοριανῶν, τῶν μονοφυσιτῶν, εἰκονομάχων κλπ. Γιατί ἡ ἐσωτερικὴ ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν δὲν μπορεῖ νὰ διασπαστεῖ, ἐπειδὴ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἑνώνονται ἀπὸ τὴν κοινὴ ὀρθόδοξη πίστη, τὰ μυστήρια καὶ τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Οἱ ἅγιοι Πατέρες μίλησαν μόνο γιὰ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν αἱρετικῶν στὴν Ἐκκλησία. Ἐνῷ τὸ κείμενο δὲν λέει καθόλου γιὰ τὴν μετάνοια τῶν σημερινῶν αἱρετικῶν (καθολικῶν, προτεσταντῶν κλπ.) καὶ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἑνωθεῖ μὲ τοὺς αἱρετικοὺς ποτέ.

3. Στὰ ἄρθρα 10 καὶ 14 διαβάζουμε ὅτι ὁ Πατριάχης Κωνσταντινουπόλεως διορίζεται νὰ συντονίζει τὶς οἰκουμενικὲς προσπάθειες τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ἔχουν σχέσεις μὲ τὴν ὀργάνωση «Παγκόσμιου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν».

Ὅμως θὰ θέλαμε νὰ ὑπενθυμίσουμε τὴν θέση τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σεραφεὶμ Σόμπολεφ, ὁ ὁποῖος πρόσφατα ἀνακηρύχτηκε ἅγιος, σχετικὰ ἀπὸ τὸν οἰκουμενισμό. Ὁ ἅγιος Σεραφεὶμ 70 χρόνια πρίν, τὸ 1948, στὴν λογοδοσία του στὴν Πανορθόδοξη Διάσκεψη προειδοποίησε γιὰ τὴν τεράστια βλάβη ἀπὸ τοὺς οἰκουμενικοὺς διαλόγους γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους. Καὶ εἶπε ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι δὲν πρέπει νὰ συμμετέχουν στὸ οἰκουμενιστικὸ κίνημα. Σήμερα εἴμαστε σίγουροι ὅτι ὁ ἅγιος Σεραφεὶμ εἶχε δίκιο.

Ὅσο γιὰ αὐτὸ τὸ κείμενο, βλέπουμε τὴν ψυχολογικὴ μέθοδο τῆς ὑποκατάστασης ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται στὰ ἄρθρα 16, 17, 18, 19 καὶ 21. Αὐτὴ τὴν μέθοδο χρησιμοποιοῦν, γιὰ νὰ δείξουν τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ τοὺς ἀνορθόδοξους σκοποὺς του ὡς κάτι ποὺ εἶναι καλὸ καὶ ὠφέλιμο. Ἀκόμα καὶ τὴν κριτικὴ τὴν ἀσκοῦν μὲ πολλὴ ἐπιείκεια, γιὰ νὰ ἐφησυχάζουν τὴν συνείδηση κάποιων ἐπιπόλαιων πιστῶν. Ὅμως ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς λέει γιὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους: «Δὲν εἶσαι οὔτε κρύος οὔτε ζεστὸς ἀλλὰ χλιαρός, γι'αὐτὸ θὰ σὲ ξεράσω ἀπὸ τὸ στόμα μου» (Ἀποκ. 3, 16).

Ἀλλὰ ἡ πικρὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀντὶ γιὰ ἀποκάλυψη τῶν ἀντικανονικῶν καὶ ἀντιδογματικῶν δράσεων, τὶς ὁποῖες πραγματοποιοῦν πολλοὶ ἐκπρόσωποι τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», βλέπουμε τὴν κοσμικὴ ψυχολογία τοῦ συγκρητισμοῦ. Δηλαδὴ ἡ θεολογία τῶν ἁγίων Πατέρων ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ψυχολογία τοῦ συγκρητισμοῦ. Δὲν καταλαβαίνουμε, γιατί παραβιάζονται τὰ δόγματα καὶ οἱ κανόνες.

Πρόσφατα, μὲ εὐχαρίστηση καὶ μὲ μεγάλη πνευματικὴ χαρὰ διαβάσαμε τὴν ἐπίσημη δήλωση τοῦ μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου (Κυπριακὴ Ἐκκλησία), στὴν ὁποία ἔντονα διαμαρτύρεται κατὰ τῶν ἀλλοιώσεων καὶ τῶν δογματικῶν ἀντιφάσεων στὸ κείμενο. Συμφωνοῦμε πλήρως μὲ αὐτὴ τὴν διαμαρτυρία καὶ τὴν ἄποψη τοῦ καθηγητῆ κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη καὶ τοῦ πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, τὴν ὁποία ἐξέφρασε στὴν ἔκθεσή του στὴν συνδιάσκεψη «Διεθνὴς συγκρητισμός», ἡ ὁποία ἔγινε στὸ Κισινὲφ ἀπὸ 21-28 Ἰανουαρίου τοῦ 2016. Ὅλοι θέλουμε νὰ ἀκολουθοῦμε τοὺς ἁγίους Πατέρες.

4. Ὑπάρχουν στὸ κείμενο καὶ ἄλλα σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀκριβῆ καὶ εἶναι ἀνησυχητικά. Π.χ. τὸ ἄρθρο 22 λέει:

«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν ἁρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως».

Αὐτὸ τὸ ἄρθρο «θεωρητικὰ» εἶναι ὀρθό. Ὅμως δυστυχῶς ἔχει μία θεολογικὴ ἀνακρίβεια. Νὰ ἐξηγήσουμε. Ἂν πάρουμε αὐτὴ τὴν ἀνακρίβεια θὰ σημαίνει στὴν πράξη ὅτι **οἱ ἀποφάσεις τῆς Πανορθόδοξης Σύνοδου, ἡ ὁποία συνέρχεται τὸ 2016 θὰ ἀποτελοῦν «τὸν ἁρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως».** Ἐδῶ βλέπουμε τὴν ἀπροκάλυπτη ἀπειλὴ τοῦ ἀφορισμοῦ γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὴν διαφωνία μὲ θέσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐνάντιες στὴν διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἀλλὰ ἡ ἄποψη ὅτι ἡ διατήρηση τῆς γνήσιας ὀρθοδόξου πίστευως διασφαλίζεται μόνο διὰ τὸ συνοδικὸ σύστημα ὡς τὸν μόνον «ἁρμόδιο καὶ ἐσχάτου κριτοῦ τῶν Θεμάτων τῆς πίστεως» ἐκφεύγει τῆς ἀληθείας. Οἱ συγγραφεῖς τοῦ κείμενου ξεχνοῦν τὸ πολὺ γνωστὸ γεγονὸς ὅτι ὑπῆρξαν ἀκόμα καὶ «Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι», τὶς ὁποῖες μετὰ ἡ Ἐκκλησία ὀνόμασε «Ληστρικές». **Κάποτε τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐξέφρασαν μὴ Σύνοδοι, ἀλλὰ μόνο κάποιοι ὁμολογητές.** Π.χ. ὁ Μάξιμος Ὁμολογητής, ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός. Καὶ ὄχι μόνο αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τόσοι μεγάλοι ἅγιοι ὅπως ὁ Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Φλαβιανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Φώτιος ὁ Μέγας, ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κλπ. Μερικὲς φορὲς τοὺς κατάκρινε ἡ ἐπίσημη ἐξουσία διὰ μέσου Πατριαρχῶν καὶ Μεγάλων Συνόδων.

Πιστεύουμε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι οἱ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα. Ὅμως ἔχουν σπουδαιότητα καὶ κῦρος μόνο ἂν συμφωνοῦν μὲ τὶς **ἑπτὰ Ἱερὲς Οἰκουμενικὲς Σύνοδους** καὶ μὲ τοὺς Τοπικὲς Συνόδους καὶ μὲ τὴν Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζεται καὶ στὸ γνωστὸ κείμενο «Ἀπάντηση τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπα Πίο Θ' (1848)»: «σὲ μᾶς οὔτε Πατριάρχες οὔτε Σύνοδοι μπόρεσαν ποτὲ νὰ εἰσαγάγουν καινοτομίες, γιατί ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας εἶναι τὸ ἴδιο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ ὁ ἴδιος ὁ λαός, ὁ ὁποῖος θέλει τὸ θρήσκευμά του νὰ εἶναι αἰώνια ἀμετάβλητο καὶ ὅμοιο μὲ αὐτὸ τῶν Πατέρων του».

5. Τὸ περιεχόμενον τῶν ἄρθρων 20 καὶ 23 ἐπίσης εἶναι ἀπαράδεκτον

Τὸ ἄρθρο 20 λέει:

«Αἱ προοπτικαὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β΄ καὶ 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν συνόδων)».

Αὐτὸ τὸ ἄρθρο ἔχει λαθεμένο περιεχόμενο καὶ εὔκολα μπορεῖ νὰ μπερδέψει τὸν καθένα ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει αὐτοὺς τοὺς κανόνες, ποὺ περιγράφουν μόνο τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ δέχεται τοὺς μετανιωνένους αἱρετικούς. Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ κανόνες δὲν λένε τίποτα γιὰ καμία ἀρχαία παράδοση τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὸ κείμενο ἀναφέρεται στὸ διαχριστιανικὸ διάλογο σαφῶς μὲ οἰκουμενιστικὸ νόημα, ὅταν ἀναφέρει τὸν διάλογο «μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν», γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν ἔκφραση «αἱρετικοί», τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα ἔγραψε περισσότερα ὁ καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης. Γι' αὐτὸ θὰ θέλαμε θὰ στρέψουμε τὴν προσοχή σας στὸ ἄρθρο 23.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένη διατύπωση ὅτι «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει κοινὴν τὴν συνείδησιν περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ διαχριστιανικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου» κλπ. (σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν φράση ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν συνείδηση, ὅταν ἔγραψε: «Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀκολουθεῖ πλανερὲς διδασκαλίες συμβούλεψέ τον μία δύο φορές, κι ἂν δὲν ἀκούσει ἄφησέ τον, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς αὐτὸς ἔχει πιὰ διαστραφεῖ καὶ ἁμαρτάνει, καταδικάζοντας ἔτσι ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του» (Τίτ. 3, 10-11)). Καὶ ἔχουμε μία ἐρώτηση. Τὸ ἄρθρο 23 ἀποκλείνει «πᾶσα πράξη προσηλυτισμοῦ ἢ ἄλλη προκλητικὴ ἐνέργεια ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ». Τί σημαίνει ἐδῶ ἡ λέξη «προσηλυτισμός»;

Ὑποθέτουμε ὅτι αὐτὸ τὸ κείμενο παρεμβάλλει κανονιστικὸ ἐμπόδιο, γιὰ νὰ κηρύσσουμε τὴν ὀρθόδοξη πίστη μὲ τοὺς ὁποιουσδήποτε αἱρετικούς. Ἂς ὅμως ἀναπολήσουμε τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνος ὅτι **«οἱ αἱρετικοὶ δὲν θὰ γυρίσουν στὴν Ἐκκλησία ποτὲ ἂν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ τοὺς δυναμώνουμε στὴν πεποίθησή τους ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουν Ἐκκλησία καὶ τὰ μυστήρια».** Πῶς μποροῦμε νὰ συνδυάσουμε τὴν ἀπαγόρευση τοῦ «προσηλυτισμοῦ» μὲ τὴν Ἱερὰ Παράδοση, ἡ ὁποία θεωρεῖ ὅτι αἱρετικοὶ βρίσκονται ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἑπομένως ἐκτὸς τῆς σωτηρίας; Δηλαδὴ χρειάζονται πιὸ πολὺ τὸ κήρυγμά μας;

Θὰ ἦταν καλύτερο νὰ γινόταν ἀναφορὰ στὸ ἄρθρο 23 μόνο στὸν «προσηλυτισμό», ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ ἀντίφαση πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο, δηλαδὴ γιὰ τὴν ἐπίθεση, τὸν καταναγκασμὸ καὶ τὶς χριστιανικὲς μεθόδους τοῦ κηρύγματος. Ὅμως τὸ ἄρθρο 23 ἔχει ἄλλο σκοπό.

Ἔχουμε κάθε λόγο νὰ ὑποθέτουμε ὅτι αὐτὴ ἡ διατύπωση δίνει τὴν δυνατότητα τῆς μὴ ὀρθόδοξης ἐξήγησης τοῦ ὅρου «προσηλυτισμός». Αὐτὸ καταλαβαίνουμε ξεκάθαρα ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ πατριάρχη Βαρθολομαίου, τὸν ὁποῖο ἐκφώνησε στὶς 30 Νοέμβριο τοῦ 1998, ὅταν εἶχε συνάντηση μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Καθολικῆς «Ἐκκλησίας» (ὁ ἐπικεφαλῆς αὐτῆς τῆς ἀντιπροσωπίας τότε ἦταν ὁ καρδινάλος William H. Keeler). Καὶ τὸ κύριο θέμα αὐτῆς τῆς συνάντησης ἦταν ἡ συνένωση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὴν παπτικὴ αἱρετικὴ κοινότητα.

Αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου ἐκτυπώθηκε στὴν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Νο 461 στὶς 16/12/1998 καὶ περιέχει τέτοιες ἐκφράσεις: «Ἐπειδὴ μία Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ἄλλη Ἐκκλησία εἶναι τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ... οὔτε μία Τοπικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀγωνίζεται κατὰ τῶν ἄλλων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ ἕνα σῶμα καὶ θέλει νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἑνότητα, ἡ ὁποία ἔχει διαταραχθεῖ ἀλλὰ δὲν θέλει τὴν ἀποκατάσταση καὶ ὄχι τὴν ἀφομοίωση τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας».

Ἑπομένως, τὶς Τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ τὴν παπτικὴ αἱρετικὴ κοινότητα πρέπει νὰ τὶς θεωροῦμε ὡς σωτήριες ἀδελφὲς-Ἐκκλησίες. Συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ κηρύσσουμε τὴν Ὀρθοδοξία στοὺς καθολικούς. Ἐδῶ βλέπουμε πῶς ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καταλαβαίνει τὴν σημασία τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Γι' αὐτὸ θεωροῦμε ὅτι ὁ ὅρος « προσηλυτισμός», ὅπως τὸν διαμορφώνουν οἱ συγγραφεῖς τοῦ κειμένου δὲν εἶναι ὀρθόδοξος καὶ ἔρχεται σὲ ἀντίφαση μὲ τὸ θέλημα Θεοῦ, «ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ γνωρίσουν σὲ βάθος τὴν ἀλήθεια» (1 Τιμ. 2, 4).

Παναγιώτατε Πατριάρχη,

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες καὶ Ἐπίσκοποι!

Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι ὅτι αὐτὸ τὸ κείμενο ἔχει πολλὰ λάθη καὶ ἔρχεται σὲ κάθετη ἀντίφαση μὲ τὴν Ὀρθόδοξη συνείδηση.

Αὐτὸ ὁ ἴδιο λέμε καὶ γιὰ τὸ ἄρθρο 5) ι. τοῦ ΙΙ μέρους τοῦ κειμένου: «Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου καὶ τὰ κωλύματα». Σὲ αὐτὸ τὸ ἄρθρο βλέπουμε τὴν ἄδεια γιὰ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου «Ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων καὶ μὴ Χριστιανῶν» (ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ). Ἀλλὰ ἂν οἱ κανόνες τοὺς ἀπαγορεύουν ἀκόμα καὶ νὰ κάνουν προσευχὴ μαζὶ πῶς μποροῦμε νὰ ἀγιάζουμε τὸν γάμο μεταξύ τους; Αὐτὸ φανερῶς ἀπαγορεύει ὁ κανόνας 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου. Ναί, κάποτε ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιοῦσε στὴν πράξη τὴν οἰκονομία καὶ δὲν τηροῦσε αὐτὸν τὸν κανόνα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι αὐτὴ τὴν ἐξαίρεση πρέπει νὰ τὴν νομιμοποιήσουμε μαζικά. Αὐτὸ λέει πολὺ σωστὰ ὁ καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης.

Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλοῦμε ταπεινὰ νὰ μελετήσετε μὲ εὐμένεια τὴν ἐπιστολή μας καὶ νὰ διατυπώσετε πρὸς τὶς ὑπόλοιπες Τοπικὲς Ἐκκλησίες τὴν διαφωνία σας στὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» καὶ στὸ ἄρθρο 5) ι. τοῦ ΙΙ μέρους τοῦ κειμένου «Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου καὶ τὰ κωλύματα».

Ἔτσι ἡ θέση σας, ἡ ὁποία συμφωνεῖ μὲ τὴν χιλιόχρονη Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας θὰ γίνει τὸ πνευματικὸ ἀληθινὸ φῶς γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀσταζόμαστε τὸ δεξὶ χέρι σας καὶ παραμένουμε τὰ γνήσια παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Παναγιωτάτου μας.

Τὰ Θεῖα Πάθη – Τὰ ἀνθρώπινα πάθη

Γράφει ***ὁ κ. Εὐάγγελος Ἀποστόλου****, πρώην Λυκειάρχης (Θεολόγος – Φιλόλογος)*

Ἡ λέξις «Πάθος», ἀπὸ τὸ ρῆμα πάσχω, σημαίνει: ὑποφέρω. Καὶ πράγματι, «Ἐσὺ Θεάνθρωπε», ὑπέφερες ἑκούσια, διὰ τὰ δικά μας Πάθη. Ἐκπλήρωσες πιστά, τὸ σχέδιο τοῦ Πατρός Σου γιὰ τὴν δική μας Σωτηρία. Ὑπέφερες ἀπὸ τὴν ἐνάτην πρωινὴν μέχρι τὶς τρεῖς τὸ μεσημέρι, στὸν τόπο Γολγοθᾶ καὶ ἄφησες τὸ Πνεῦμα Σου. Στὴν θυσία Σου αὐτή, συμμετεῖχε ἡ φύσις (σεισμὸς – συσκότισις), συμμετεῖχε ὁ φόβος τῆς φρουρᾶς τοῦ Σταυροῦ Σου, θρηνοῦσαν ἀπὸ μακριὰ οἱ ἐλάχιστοι ἄφοβοι ἀκόλουθοί Σου.

Πλεόνασε ὁ συρφετός, μὲ τὰ ἀνθρώπινα πάθη: ἔχθρα – μῖσος- ὑποκρισία, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωποῦσε τὸ ἁμαρτωλὸ κατεστημένο. Κυριάρχησε ἡ ἐκδίκησις, λόγω τῶν ἀνεκπλήρωτων πόθων, ὅλων αὐτῶν οἱ ὁποῖοι Σὲ ἤθελαν, γήϊνον βασιλέα καὶ ὄχι αἰώνιον ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν.

Τὰ λόγια Σου: «πάτερ, Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασιν, τί ποιοῦσιν», δὲν δείχνει μόνον ὅτι εἶσαι ἀναμάρτητος, μᾶς ἀποδεικνύει συνάμα, ὅτι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς σωτηρίας μας εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῆς Συγχώρησης, ἀφοῦ πρῶτα ἐξαγνισθῶμεν, στὴν κάμινον τῆς Μετάνοιας καὶ νικήσωμεν στὸν ἐπίμονον ἀγῶνα, γιὰ τὸν ἔλεγχον τῶν πάμπολλων παθῶν.

Βαδίζομεν τὴν δύσβατον καὶ ἐνάρετον πορείαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ποὺ μᾶς προετοιμάζει, νὰ δεχθῶμεν νηφάλια, τὰ Ἅγια Πάθη Του. Ἀξίζει ἡ συνεπὴς καὶ καθάρια προετοιμασία μας. Ὠφελεῖ ἡ ταπεινὴ καὶ ἐν ἐγρηγόρσει προσπάθειά μας, ἡ ὁποία λαμπρύνει τὴν ψυχὴν καὶ ἐξαγνίζει τὸ σῶμα, ἐλευθερώνοντάς το, ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἡδονῆς, μὲ ἐγκαρτέρησιν καὶ ὄχι μὲ τιμωρητικὴν στέρησιν.

Ἡ νηστεία εἶναι σημαντικὸ προπαρασκευαστικὸν βοήθημα, ὅταν συνδυάζεται, μὲ τὴν ἀδιάλειπτον προσευχήν, μὲ τὴν ἄδολον ἀγαθοεργίαν καὶ κυρίως μὲ τὴν ἀκλόνητον πίστιν ὅτι τὸ Θεῖον Δρᾶμα ἐδοξάσθη, μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Τότε καὶ τὸ ἀνθρώπινον δρᾶμα (καρπὸς προσωπικῶν καὶ κοινωνικῶν παθῶν), θὰ εὕρει τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἔλεγχόν του καὶ τὸν λυτρωτικὸν βηματισμόν του. Εἶναι χίμαιρα νὰ ἐγκλωβιζώμεθα στὸ γήινον σήμερα καὶ νὰ μὴ στοχεύωμεν, εἰς τὸ Αἰώνιον Αὔριον. Γι' αὐτό, ἡ ζωή μας γίνεται στα

Τά ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἐξυφανθείσης συγκαλύψεως!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νοοτροπίας καί εὐσεβισμοῦ!

Ὁ Σεβ. κ. Χρυσόστομος Σαββᾶτος, μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας τῶν Ἱεραρχῶν πού θά συμμετάσχουν στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, **δέν δίστασε νά ἀντικρούσει-ἀπορρίψει τήν πρόταση τοῦ Μητρ/του Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου νά θεωρηθεῖ ὡς ὁρθή ἔκφραση τῆς ὀρθοδόξου κανονικῆς Παραδόσεως περί τοῦ τρόπου ἐπιστροφῆς τῶν αἱρετικῶν παπικῶν στήν Ἐκκλησία τό ἐξ ἀρχῆς Βάπτισμα αὐτῶν**, κατά τή σχετική Ἀπόφαση τῆς Συνόδου τοῦ 1756, ἐπί Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Ε΄, κρίνοντάς την ὡς (ἀπόφαση) τοπικῆς συνόδου, παροδικῆς σημασίας, ληφθείσης λόγῳ ἱστορικῶν συγκυριῶν, χωρίς θεολογικό ἀντίκρυσμα καί ἀνέρειστη στήν κανονική παράδοση τῆς Ὀρθοδοξίας!

Προχώρησε μάλιστα σέ ἐπικριτικά σχόλια κατά τοῦ συνεπισκόπου του (τόν ὁποῖο καίτοι "ἐφωτογράφισε", ὅμως, δέν κατονόμασε, δι' εὐνοήτους λόγους) κάνοντας λόγο γιά θέσεις Ρωμαιοκαθολικῆς ἀντιλήψεως περί Συνοδικότητος, ὅταν μία Τοπική Σύνοδο ἀναγορεύεται σέ Οἰκουμενικοῦ κύρους! [Σημ.: *Ἐδῶ ἐκτιμοῦμε ὅτι τό σχόλιο ἀφοροῦσε καί τίς περί τῆς 8ης καί 9ης ὡς Οἰκουμενικοῦ κύρους Συνόδων θέσεις καί ἀναφορές τῶν "ἀντιφρονούντων" πρός αὐτόν ἐγκρίτων Θεολόγων.*]

Ἡ ὑπεράσπιση μέ μεγάλο ζῆλο, χωρίς, ὅμως, ἱκανά θεολογικά ἐπιχειρήματα πλαισιώθηκε ἀπό ἀφοριστικές μεγαλοστομίες καί φιλοσοφικές-συναισθηματικές προσεγγίσεις περί αἱρέσεων, αἱρετικῶν καί Διαλόγων, ὅπως: *«Ἄνευ Συνοδικῆς ἀποφάσεως δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ Ὀρθοδοξίας καί αἱρέσεως», «ἀποτελεῖ μονομέρεια καί ἀτομικό εὐσεβισμό ἡ ἀπόρριψη ἄλλων ὡς αἱρετικῶν»,* ἐνῶ *«μέ τόν Διάλογο βρίσκεται τελικά λίγη ἡ διαφορά πού ἀρχικά φαίνεται πολύ»!*

Ἐν τελευταία ἀναλύσει, ὁ κ. Χρυσόστομος ἔδειξε βαθύτατα ἱκανοποιημένος, διότι, τελικῶς, θά ἀναγνωρισθοῦν ὅλα τά, κατ' αὐτόν, θετικά, τά ὁποῖα ἔχουν συντελεσθεῖ, ὅπως ἀνέφερε, στό πλαίσιο τῆς παρουσίας τῶν ὀρθοδόξων μέσα στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν καί, κυρίως, διότι (στή Μεγάλη Σύνοδο) **θά ὑπάρξει πανορθόδοξος ἔγκριση στούς διεξαγόμενους Θεολογικούς Διαλόγους,** παρά τήν ὑπ' αὐτοῦ ἀγνοουμένη παταγώδη ἀποτυχία των καί παρά τίς ὅποιες ἀντιδράσεις καί ἀντιρρήσεις γιά τόν ἀντορθόδοξο χαρακτήρα ὑπέρ-Ἐκκλησίας τοῦ Π.Σ.Ε.!

Εἶναι ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ἐκ τῶν ὀλίγων ἔνθερμος θιασώτης τῆς ἰδέας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου καί στενός συνεργάτης τῶν ἐμπνευστῶν καί διοργανωτῶν της κ. Χρυσόστομος «κατηγόρησε» τούς ἀντιφρονοῦντες ὀρθοδόξους ἀντι-οἰκουμενιστές γιά **«λήψη τοῦ ζητουμένου»** στήν προσπάθειά των, ὅταν ὁ ἴδιος ἐν πλήρει συμπλεύσει μετά τοῦ πρωτεργάτου καί πρωταγωνιστοῦ τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου ἔχουν ἰδεολογικοποιήσει τούς Διαλόγους καί μάλιστα, κατά ἐπίσημο δήλωση τοῦ τελευταίου, ἔχουν προγραμματίσει ἔτσι τή λειτουργία των εἰς τρόπον ὥστε νά μή σταματοῦν ποτέ, οὔτε στή διατήστωση ἀδιεξόδου καί διαφωνίας, ἀλλά νά συνεχίζονται μέχρι νά ἐπιτευχθεῖ ὁ ἀντικειμενικός σκοπός των πού εἶναι ἡ πλήρης ἑνότητα!

Ὁ τελευταῖος Εἰσηγητής τῆς Ἡμερίδος ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Σχολῆς **κ. Δεληκωσταντῆς** κινούμενος καί ὁμιλῶν περί τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου σά νά πρόκειται γιά μία διεθνῆ διάσκεψη κοινωνιολογικοῦ περιεχομένου καί ἐνδιαφέροντος, ἐξέφρασε, τή χαρά καί ἱκανοποίησή του διότι, ὡς διεπίστωσε, δέν δημιουργήθηκε θερμό κλῖμα καί δέν ἐπεκράτησε ἔνταση καί ἀντιπαράθεση στήν Ἡμερίδα, ὅπως φοβόταν! Αὐτό, ἄλλωστε, εἶχε σχεδόν ἐξασφαλισθεῖ μέ ἔνα «ἀκίνδυνο» ἀκροατήριο ἐν πολλοῖς ἀνυποψίαστων φοιτητριῶν καί φοιτητῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἀπεῖχαν καί ἀπό τήν προβλεπόμενη σχετική συζήτηση. [Σημείωση: *Ὁ συγκεκριμένος Εἰσηγητής τοποθετούμενος γενικῶς καί ἀπό Θεολογικῆς ἀπόψεως, τολμῶ εἰπεῖν, ἐπιδερμικῶς, ἀναφέρθηκε τόσο στόν* ***π. Θεόδωρο Ζήση****, ὅσο καί στόν* ***κ. Χρῆστο Γιανναρᾶ*** *(χαρακτηρίσαντα, σέ προσφάτως δημοσιευθέν ἄρθρο του, τή Σύνοδο ὡς* ***«μέτρο παρακμῆς»!****), οἱ ὁποῖοι ἄσκησαν καί ἀσκοῦν ἔντονη καί ἐμπεριστατωμένη κριτική (κυρίως ὁ πρῶτος) στήν ἐπικειμένη Μεγάλη Σύνοδο, ἀντιπαρερχόμενος καί ἀποσιωπῶν τήν οὐσία καί τή σημασία τῆς στάσεώς των. Εἰς ἐπίρρωση τῶν ἀνωτέρω ἐκιμήσεών μας ἀναφέρουμε ἐνδεικτικῶς ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ὁμότιμος Καθηγητής καί μέλος, ὅπως προελέχθη, τῆς Γραμματείας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἀνεφέρθη καί στόν μεγάλο Σέρβο Δογματολόγο* ***π. Ἰουστῖνο Πόποβιτς (+)****, τοῦ ὁποίου τήν ἀρνητική στάση ἔναντι τοῦ ἐνδεχομένου συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου «ἐξουδετέρωσε», σχολιάζων προκλητικῶς ὅτι δέν ἀφορᾶ στή συγκληθησομένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, διότι ἐκεῖνος μέν ἀναφερόταν σέ μία Οἰκουμενική Σύνοδο, ἐνῶ αὐτή θά εἶναι ἁπλῶς Πανορθόδοξος! Τά σχόλια περιττεύουν!*]

Ἐν κατακλεῖδι καί πρίν ἀποτολμήσουμε ἕνα γενικό συμπέρασμα ἀπό τήν ὅλη διοργάνωση καί διεξαγωγή τῆς ἐν λόγῳ Ἡμερίδος, πρέπει νά σημειώσουμε περί τῆς γενομένης, τελικῶς, μικρᾶς συζητήσεως μετά τό πέρας τῶν Εἰσηγήσεων ὅτι μᾶλλον ἔκλεισε ἄδοξα καί χωρίς νά ἀπαντηθοῦν ἐπί τῆς οὐσίας δυό-τρία καίρια ἐρωτήματα, τά ὁποῖα ἐτέθησαν ἀπό τούς ὀλίγους ἐξωφοιτητικούς παρευρεθέντας. [Σημείωση: *Ἕνα ἐκ τῶν ἐρωτημάτων αὐτῶν διετύπωσε μία σεβαστή καί μετά λόγου γνώσεως, ὡς διεφάνη, τοποθετηθεῖσα κυρία ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, ἡ ὁποία ἐνώπιον τῶν ὑπεκφυγῶν τῶν ἐρωτωμένων νά ἀπαντήσουν εὐθέως καί σαφῶς, ἀναγκάστηκε δευτερολογοῦσα νά ἐρωτήσει ρητορικῶς, βάσει τῶν ὅσων ὑπερ-ἐπαινετικῶς ὑπέρ τῶν διεξαγομένων Θεολογικῶν Διαλόγων ἐλέχθησαν καί σέ συνδυασμό μέ τό ὅτι πουθενά* ***μέσα στά κείμενα τῆς Συνόδου, ὅπως εὐστόχως ἐπεσήμανε, δέν γίνεται λόγος γιά μετάνοια καί ἐπιστροφή, ὅπως ἐπίσης οὔτε μία φορά δέν ἀναφέρεται σ' αὐτά ἡ λέξη αἵρεση καί αἱρετικός, μήπως, ἐρώτησε, οἱ Διάλογοι αὐτοί πού διεξάγετε ἔχουν καί φωτιστικό καί θεραπευτικό χαρακτήρα;.....!****].

Τά ἐπίμαχα σημεῖα περί τά ὁποῖα μᾶλλον μεγαλύτερη σύγχυση προεκλήθη μετά καί ἀπό τή συμβολή τῆς ἐν λόγῳ Ἡμερίδος, ὅσον ἀφορᾶ στά ὑπό τῆς ἐπικειμένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου προβλεπόμενα, θεωρούμενα, συμφωνηθέντα καί ἐγκριθησόμενα, εἶναι:

α) Τό ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεως στίς αἱρετικές κοινότητες ἐκκλησιαστικότητος. Ὑπάρχει μεῖζον πρόβλημα ὅταν, ὡς ἐλέχθη κατά τήν ἐν λόγῳ Ἡμερίδα, ἡ Παπική κοινότητα ὄχι μόνο αἵρεση δέν θεωρεῖται, ἀλλά οὔτε κἄν σχίσμα. Πρόκειται γιά τήν Ρωμαιοκαθολική ἤ Δυτική Ἐκκλησία, ἐντός τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, μετά τῆς ὁποίας ἁπλῶς γιά κάποιους λόγους δέν ἔχουμε κοινωνία! Τό τελευταῖο αὐτό «πρόβλημα» μάλιστα γιά τούς τολμηροτέρους τό ἔχει «λύσει» ὁ μέγας Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἀπό κοινοῦ μέ τόν συν-ἀδελφό του καί συνεπίσκοπό του πάπα διά τῆς περιβοήτου ἄρσεως τῆς ἀκοινωνησίας τοῦ 1965!

β) Τό ζήτημα τῆς σχέσεως τῶν αἱρετικῶν καί σχισματικῶν μέ τήν Ἐκκλησία. Οἱ αἱρετικοί καί οἱ σχισματικοί ἀπεκόπησαν λόγω τῶν αἱρέσεων καί τῶν σχισμάτων τους ἀπό τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, ἀλλά παραμένουν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας! (Σημ.: Αὐτό μετ' ἐμφάσεως ἐτόνισε ὁ **Σεβ. Μεσσηνίας** ὡς ἀδιαμφισβήτητο, θεωρῶν ὅτι ὀρθοδοξεῖ ὁμιλῶν γιά τήν ἀποκοπή των καί ὅτι θεολογεῖ ἐπιστημονικῶς ὁμιλῶν γιά τήν παραμονή των!)

γ) Τό ζήτημα τῶν ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τελουμένων ὡς μυστηρίων καί ἡ ἀναγνώριση ὑπ' Αὐτῆς, ὑπό προϋποθέσεις, μυστηρίων στούς αἱρετικούς. Ἐδῶ ἡ σύγχυση εἶναι φοβερή καί, δυστυχῶς, ἐπιστημονικῶς ἀριστοτεχνική ἡ πλάνη ἤ μᾶλλον ἡ ἐξαπάτηση. Πιστεύομε ὅτι σκοπίμως δέν διευκρινίζεται (ἀφοῦ μᾶλλον δέν πιστεύεται) ὅτι **ἡ Ἐκκλησία ΠΟΤΕ δέν ἀναγνωρίζει μυστήρια καί χάριν ἐκτός Αὐτῆς καί ὅτι ἡ ἀναγνώριση ἐκ μέρους Αὐτῆς «μυστηρίων» γενομένων ὑπό αἱρετικῶν γίνεται ΜΟΝΟΝ κατά τήν διαδικασία μετανοίας καί ἐπιστροφῆς των στήν Ἐκκλησία καί τοῦτο ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ τύπου καί τῆς χορηγήσεως σ' αὐτά τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.**

δ) Τό ζήτημα τῆς ἀπαραιτήτου Συνοδικῆς καταδίκης, ἄνευ τῆς ὁποίας δῆθεν δέν εἶναι δυνατόν νά ὁμιλοῦμε περί αἱρέσεως καί αἱρετικῶν. Ἐν προκειμένω γίνεται κατάχρηση τῆς ἀνάγκης Συνοδικῆς διακηρύξεως τῆς καταδίκης τῶν αἱρέσεων καί τῶν αἱρετικῶν διά τήν προστασία τοῦ Ποιμνίου. **Οἱ Σύνοδοι δέν κάνουν τούς αἱρετικούς τοιούτους, ἀλλά οἱ αἱρέσεις των, τά ὁποῖα διαπιστώνουν καί ἀποδεικνύουν ἐκεῖνες.** Διαφορετικά, ἐάν δηλαδή ἴσχυαν οἱ «ἐπιστημονικές» ἀντορθόδοξες θεωρίες τῶν τοιούτων καθηγητῶν καί ἐπισκόπων (ὅσοι φρονοῦν τά τοιαῦτα), πλῆθος Ἁγίων Πατέρων, ἄν ὄχι ἅπαντες, ὅπως οἱ Ἅγιος Μεθόδιος Ἐπ. Πατάρων, Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, χιλιάδες ὁσιομαρτύρων, ὅπως οἱ Ἁγιοσαββῖται Πατέρες κ. ἄ. π. θά ἦταν σχισματικοί, ἀνυπάκουοι καί ἀθεολόγητοι!

ε) Τό ζήτημα τῆς χαρισματικῆς λειτουργίας τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἐπισκόπων της. Οἱ Σύνοδοι γιά νά εἶναι Ἁγίες καί Μεγάλες δέν ἀρκεῖ τό νά αὐτο-ἀποκαλοῦνται ἔτσι, οὔτε τό νά συμμετέχουν σ' αὐτές ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι ἤ πολλοί ἤ ἀντιπροσωπευτικῶς ἤ οἱ ἐξ αὐτῶν εἰδήμονες! Τό τελευταῖο περί εἰδημόνων (!) τό ἐπικαλέσθηκε ὡς ἀντεπιχείρημα ἔναντι ὅσων ὁμιλοῦν γιά ἔλλειμμα Συνοδικότητος καί κανονικότητος τῆς ἐπικειμένης Μεγάλης Συνόδου, **ὁ Σεβ. κ. Χρυσόστομος** στήν ἐν λόγῳ ἡμερίδα, ἐπικαλούμενος τά σωζόμενα Πρακτικά τῆς Γ΄Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο, κατ' αὐτόν, προκύπτει. **Οἱ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν καί ἀπηχοῦν τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας ὅταν συγκαλοῦνται καί διασκέπτονται τά μέλη αὐτῶν καί ἀποφασίζουν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, εἴτε διαθέτοντας τά ἴδια τήν Χάρη Του, εἴτε ἀκολουθοῦντες πιστῶς καί κατά γράμμα, δηλαδή ἐν παντί,** ***«τάς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους Θεολογίας καί τό τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβές φρόνημα».*** Ὅσο περί εἰδημόνων, παρακάμπτοντες τό πρόβλημα τῶν διακρίσεων γενικῶς μεταξύ τῶν ἐπισκόπων, ὡς νά ὑπάρχουν διαβαθμίσεις τῆς χαρισματικῆς ἀρχιερωσύνης των, προφανῶς θά ἦταν ἀντιπαραδοσιακό καί καινοτόμο νά γινόταν περί αὐτοῦ δεκτό ὁ,τιδήποτε ἄλλο, πέραν τῆς μόνης ἀσφαλοῦς πιστοποιήσεως τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας καί τῆς πνευματικῆς των καταστάσεως. Καί,

στ) Τό μέγα καί μακράν μεῖζον ὅλων τῶν ὑπολοίπων ζητημάτων, ζήτημα τῆς Θεολογίας. Δυστυχῶς, ἐπιβεβαιώνεται ὁσημέραι ἡ ἐπισήμανση καί σοφή διατίστωση τοῦ μεγάλου Δογματολόγου καί δασκάλου μας **π. Ἰ. Ρωμανίδη,** ὁ ὁποῖος ἔλεγε σχετικῶς ὅτι ἕνας ἐκ τῶν λόγων διά τούς ὁποίους παραμένουν τουλάχιστον οἱ Ἕλληνες ἀκόμη ὀρθόδοξοι εἶναι τό γεγονός ὅτι δέν καταλαβαίνουν ὅσα λένε οἱ ἀκαδημαϊκοί Θεολόγοι, διότι ἐάν τά καταλάβαιναν θά ἔχαναν τήν πίστη των! Πραγματικῶς ὑφίσταται τεράστιο θέμα, ὅταν **ἡ Θεολογία τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καί τῶν Καθηγητῶν αὐτῶν ἡ διδασκαλία καί τό φρόνημα δέν ταυτίζονται μέ τήν Πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων Αὐτῆς, ὅπως διαχρονικῶς βιώνεται καί ὁμολογεῖται μέσα στό Σῶμα Της!** Ἀπαιτεῖται ἡ ταυτότητα καί δέν ἀρκεῖ ἡ γειτνίαση, διότι ἡ ἀλήθεια δέν ὁμολογεῖται κατά προσέγγιση ἤ ποσοστά! Ἡ γειτνίαση μάλιστα δέν ἀποκλείει τόν κίνδυνο νά ἐκλάβουμε τό ψεῦδος ὡς ἀλήθεια καί τήν ἀλήθεια ὡς ψεῦδος, ἀφοῦ, κατά τόν μέγα στή Θεολογία **Θεῖο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ**, οἱ λόγοι τῆς εὐσεβείας καί τῆς δυσσεβείας γειτνιάζουν καί ὅσοι δέν προσέχουν τίς λεπτομέρειες ἐκεῖνοι καί ἐξαπατῶνται, κατά τά ἀνωτέρω.

Τέλος, μέ φόβο καί συστολή ὑπενθυμίζω καί τήν ἄλλη σοφή καί σαφῶς θεοφώτιστη ἐπισήμανση τοῦ προαναφερθέντος Θεολόγου Πατρός, ἡ ὁποία πρέπει νά ἀπασχολεῖ (καί) τούς Καθηγητές τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν μας, ἄνδρες καί γυναῖκες, λαϊκούς καί Κληρικούς, ὅτι πονηρά δόγματα καί πονηρά πάθη ἀλληλοεισάγονται, ὅταν μᾶς ἐγκαταλείπει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ! Καί, τότε καμμία στείρα ἀκαδημαϊκή ἰδιότητα δέν μπορεῖ νά μᾶς καθιστᾶ εἰδήμονες στά τῆς Θεολογίας, ἀλλά μᾶλλον ἐπικίνδυνους καί ἀκατάλληλους νά τήν διακονοῦμε.

Τό γενικό καί τελικό συμπέρασμά μας εἶναι ὅτι:

Ἡ ἐν λόγῳ διοργάνωση πραγματοποιήθηκε ὡς «ἀντί»-Ἡμερίδα ἔναντι τῶν ἀπόψεων, θέσεων καί δημοσιευμάτων τῶν ἀντιπιθεμένων γιά μία σειρά τεκμηριωμένων ἐκκλησιολογικῶν, Θεολογικῶν καί Κανονικῶν λόγων στή σύγκληση καί τά Κείμενα τῆς λεγομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποία, ἐκτός ἀπροόπτου θά συγκληθεῖ τόν προσεχῆ Ἰούνιο στή μεγαλόνησο Κρήτη.

Τό ἔλλειμμα ἐνημερώσεως περί αὐτῆς (τῆς Συνόδου) καί περί τῶν προσυμπεφωνημένων Κειμένων ἐπί τῶν διαφόρων θεμάτων της εἶναι μεγάλο καί ἀδικαιολόγητο. Σοβαρές ἐπιφυλάξεις ὑπάρχουν γιά τήν κανονικότητα τῆς συγκλήσεως καί τόν τρόπο λήψεως τῶν ὅποιων ἀποφάσεών της. Τό σημαντικότερο, ὅμως, ὅλων παραμένει τό ζήτημα τοῦ σκοποῦ συγκλήσεώς της καί τῶν μέσων τά ὁποῖα μετέρχεται γιά τήν ἐπίτευξή του.

Τόσο ἀπό τήν γενομένη ἐν Φαλήρῳ ἐνημερωτική Ἡμερίδα (23/3/2016) γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, ὅσο καί ἀπό τήν Ἡμερίδα πού διοργανώθηκε ἀπό τήν Κοσμητεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (5/4/2016), προκύπτει (ἀπό θετικῆς καί ἀρνητικῆς σκοπιᾶς, ἀντιστοίχως) ὅτι οἱ ἐμπνευστές καί διοργανωτές τῆς Συνόδου αὐτῆς ἐπιδιώκουν δι' αὐτῆς τήν **πανορθόδοξη νομιμοποίηση τῶν διεξαγομένων Θεολογικῶν Διαλόγων**, τήν ἀθώωση καί ἀπαλλαγή ἀπό κάθε ἀπορριπτική κρίση τῆς λεγομένης Οἰκουμενι(στι)κῆς Κινήσεως μέ τήν ταυτόχρονη ἀποδοχή τῆς ἀξίας τοῦ θεσμικοῦ ἔργου τοῦ Π.Σ.Ε. καί ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τήν διά παραδοχῆς, ἀνοχῆς ἤ ἐπιβολῆς, **ἀποδοχή** τῆς ὀρθῶς χαρακτηριζομένης παναιρέσεως **τοῦ** ἀντιχρίστου καί ἐκκλησιομάχου **Οἰκουμενισμοῦ**, στήν προοπτική τῆς καί πολιτικῶς προωθουμένης πανθρησκειακῆς ἑνώσεως.

Ὁ Οἰκουμενισμός σήμερα ἀποτελεῖ τήν ἀθεωτάτη μεταστοιχείωση τῶν πάντων, δηλαδή **ὅ,τι ἀκριβῶς καί ἡ φρικτή Εἰκονομαχία**, ἡ ὁποία ταλαιπώρησε τήν Ἐκκλησία περισσότερο ἀπό ἕνα αἰώνα. **Συνιστᾶ** (ὁ Οἰκουμενισμός), ἐν τελικῇ ἀναλύσει, **βλασφημία κατά τοῦ Θείου Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί κατάλυση τοῦ ἔργου τῆς Σωτηρίας,** τό ὁποῖο συντελεῖται μόνον δι' Αὐτοῦ καί ἐν Αὐτῷ, ἤτοι ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ Του.

Διά τό δημοσιευθέν 1ο μέρος τοῦ ἄρθρου ὁ συντάκτης του μᾶς ἀπέστειλε τίς κάτωθι διορθώσεις: α) Στήν 6η σελίδα τοῦ φύλλου, τήν δευτέρα στήλη καί τήν δευτέρα παράγραφο τοῦ κειμένου ἀντικαδίσταται ἡ λέξη «ἀντιδεολογική» ἀπό τήν ὀρθή, ἀντιεκκλησιολογική, β) Στήν ὡς ἄνω σελίδα, στήλη καί τήν τρίτη παράγραφο, ἀντικαδίσταται ἡ λέξη «τριαδικό» ἀπό τήν ὀρθή, τριαδολογικοῦ τύπου, γ) Στήν ὡς ἄνω σελίδα, στήλη καί τήν πέμπτη παράγραφο, ἀντικαδίσταται ἡ λέξη «Ἐκκλησία» ἀπό τή λέξη, διδασκαλία. ε) Στήν ὡς ἄνω σελίδα, στήλη καί τήν ἑνάτη παράγραφο, ἀντικαδίστανται οἱ λέξεις «διερρηγμένην» καί «διϊσταμένας» ἀπό τίς λέξεις, διηρημένην καί διατμηθείσας, ἀντιστοίχως, στ) Στήν ὡς ἄνω σελίδα, στήλη καί τήν τελευταία παράγραφο ἀντικαδίσταται ἡ φράση «νά κάνει λόγο περί μή ταυτιζομένων» ἀπό τή διατύπωση, νά κάνει ἀσαφῶς λόγο περί.

Τό ἑξαετὲς μνημόσυνον τοῦ πατρὸς Μάρκου Μανώλη

Τὸ Σάββατο 16 Ἀπριλίου στὸν Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία τελέσθηκε ἱερὸ μνημόσυνο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἓξ ἐτῶν ἀπὸ τὴν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ ἱερομονάχου π. Μάρκου Μανώλη.

Πλῆθος πνευματικῶν τέκνων τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος προσῆλθαν στὸν Ἱ. Ναὸ γιὰ τὸ ἱερὸ μνημόσυνο.

Τὰ πανύψηλα αἰωνόβια πεῦκα ποὺ ἐκτείνουν πρὸς τὸν οὐρανὸ τὶς κορφές τους, ἦταν οἱ φύλακες ἄγγελοι ποὺ τὸν καλοσώριζαν εἰρηνικά, ὅταν μὲ τὰ ἀργόσυρτα βηματάκια του προχωροῦσε ἀπὸ τὴν αὐλὴ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τώρα καλοσώρισαν τὸ πλῆθος τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, ποὺ κατέκλυσαν τὸν Ἱ. Ναὸ καὶ τὸν προαύλιο χῶρο.

Τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ ἱεροῦ μνημοσύνου προέστη ὁ Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰωακεὶμ Ἀρχοντὸς πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς ἀρχιμανδρίτες π. Εὐστράτιο Λαυρεώτη καὶ π. Ἱερόθεο Ἀργύρη καὶ τοὺς πρωτοπρεσβυτέρους π. Βασίλειο Βολουδάκη, π. Παναγιώτη Κωστέλη, π. Παναγιώτη παλαιὸ συλλειτουργὸ τοῦ π. Μάρκου στὸν Ἅγιο Γεώργιο, π. Γεώργιο Χάας, π. Εὐθύμιο Μουζακίτη προϊστάμενο τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ π. Δανιὴλ Τερπέα ἀπὸ τὴν Ρουμανία.

Γιὰ τὴν ζωή καὶ τὸ ἔργο τοῦ π. Μάρκου μίλησε κατάλληλα, μὲ τὸν ἀρχονικὸ του λόγο, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰωακείμ.

Μετὰ τὴν Θεία λειτουργία καὶ τὸ ἱερὸ μνημόσυνο ἔγινε τρισάγιο στὸν τάφο τοῦ π. Μάρκου, ποὺ βρίσκεται στὸν προαύλιο χῶρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Ὅλοι κρατούσαμε ἕνα ἀναμμένο κεράκι καὶ σιγοψάλλαμε τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη».

Ἐδόθη τὸ κόλλυβο, ὁ καφές, τὸ κέρασμα, ἔγινε καὶ ἡ τράπεζα ἀγάπης ποὺ μὲ πολλὴ ἀγάπη φρόντισαν τὰ πνευματικά του παιδιὰ καὶ ἐπιστρέφοντας στὸν Ἱ. Ναό, αἰσθήματα βαθειᾶς εὐγνωμοσύνης κατέκλυσαν τὴν ψυχή μας. Καθήσαμε στὸ ταπεινὸ παγκάκι καὶ ἤρθαν στὴν μνήμη μας ἀναρίθμητες εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἀγία ζωή του καὶ σκεφθήκαμε τίς ἅγιες νουθεσίες καὶ παρακαταθῆκες ποὺ μᾶς ἄφησε.

Ἦταν ὁ πνευματικός μας δάσκαλος, ὁ στοργικὸς πατέρας μας, ὁ φιλάνθρωπος καὶ ἀφιλάργυρος συνοδοιπόρος μας, ὁ πρᾶος καὶ ταπεινός, ὁ ἁπλὸς καὶ σεμνὸς βοηθὸς τῆς ζωῆς μας, ὁ πατέρας τῶν δικαίως ἢ ἀδίκως φυλακισμένων ἀδελφῶν μας, ἦταν ὁ ποιμένας ὁ καλὸς ποὺ μᾶς ἀναζητοῦσε καὶ μᾶς βοηθοῦσε πάντα.

Ἦταν Πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ζοῦσε τὰ λόγια τοῦ προστάτη του, Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως». Ἦταν ἀσυμβίβαστος σὲ θέματα τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ συνεργάστηκε μὲ Ὁσίους Γέροντες γιὰ τὴν προάσπιση τῆς πίστεώς μας ἀπὸ τοὺς δολίους ἐχθρούς της, γι' αὐτὸ ἦταν ὑπὸ συνεχῆ διωγμό.

Ὁ π. Μᾶρκος ἔγινε γνωστὸς καὶ ἀπέκτησε χιλιάδες πνευματικὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν βαθιὰ πνευματικότητά του καὶ τὴ διακριτικὴ ἀσκητικότητά του, ποὺ ἦταν θεμελιωμένη σὲ μία πραγματικὴ πατερικὴ γνώση τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁλόκληρη ἡ ζωή του ἦταν ἕνας συνεχὴς ἀγώνας καθάρσεως καὶ φωτισμοῦ, γι' αὐτὸ τραβοῦσε κοντά του σὰν μαγνήτης τοὺς πονεμένους, τοὺς δυστυχισμένους, τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη ἐξομολογήσεως, καθοδηγήσεως εἰς Χριστόν.

Ἡ ξεχωριστὴ πνευματικότητα ποὺ τὸν διέκρινε ὀφείλεται στὸν προσωπικό του ἀγῶνα καὶ στὴν πνευματικὴ κληρονομιὰ ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τοὺς πολιοὺς Γέροντες ποὺ μαθήτευσε.

Τὸ ἐξομολογητήριο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου ἦταν ἕνα πνευματικὸ ὁρμητήριο. Οἱ ἐξομολογούμενοι ἐφευγαν ἀναπαυμένοι, γαληνεμένοι καὶ μὲ τὴν ἐνδόμυχη ἐπιθυμία νὰ ἐπιστρέψουν τὸ συντομότερο κοντά του.

Ἡ καρδιὰ του τοὺς χωροῦσε ὅλους.

Ὑπῆρχε μοναδικὴ ἀναπαυστικὴ γαλήνη, στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ἀδιατάρακτη σιγὴ ποὺ τὴν διέκοπταν μόνο τὰ κελαηδήματα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ ἐλαφρὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων. Ἦταν ὅλα ἥσυχα καὶ ταπεινά. Οἱ ἄνθρωποι περίμεναν ἀγόγγυστα ὥρα πολύ, γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο καὶ ἐκεῖ ἔξω, μὲ πολλὴ εὐλάβεια ἔλεγαν ἱερὲς ἐμπειρίες, θαυμαστὰ περιστατικά, ἀφηγήσεις ἀπὸ τὰ βιώματά τους μὲ τὸν π. Μᾶρκο.

Εἶχε δεχθῆ τὴν θεία ἀλλοίωση. Ἡ ὑψηλὴ πνευματικὴ ζωή του ἦταν ὁ πόλος ἔλξεως σὲ ἕνα ἐτερόκλητο πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ καταθέση στὸ ταπεινό του πετραχῆλι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς του, τὶς ἁμαρτίες, τὰ βάσανα, τοὺς προβληματισμούς, τοὺς πόνους, τὶς ἀνάγκες.

Ἔγινε ὑπόδειγμα πνευματικῆς ἀναγεννήσεως χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἡ ἀναγέννηση αὐτὴ εἶχε ὡς κέντρο τὴν εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ στὴν μυστηριακὴ ζωή, ποὺ τὴν ζοῦσε ὡς λειτουργὸς καὶ μύστης τῶν ἀπορρήτων καὶ τὴν μετέδιδε στοὺς ἀνθρώπους.

Λειτουργοῦσε

Ἡ συμμετοχὴ «παρατηρητῶν» εἰς τὴν Μ. Σύνοδον συνιστᾶ κακοδοξίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αἱρετίζον φρόνημα, ἡ μέλλουσα "Πανορθόδοξη" Σύνοδος; Ἀπό ποῦ ἐκπηγάζουν, ἄράγε, τέτοιες καινοφανεῖς αἱρέσεις καί ψευδοδοξίες ὁλκῆς, πού προσβάλουν βαθέως, τήν ἁγίαν Πίστιν τῶν Ὀρθοδόξων; Μά ἀπό τά γραφθέντα, τά λεχθέντα καί τά πραχθέντα, τοῦ πατριάρχου Κων/Πόλεως κ. Βαρθολομαίου!...

Ἀπόδειξις: Σημειώνει ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, εἰς εἰδικόν θεολογικόν πόνημά του, τά ἑξῆς προβληματικά σημεῖα: ***"Οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι ἔχουν μοναδική σημασία ὅσον ἀφορᾶ στήν κατανόηση καί διατύπωση τοῦ Ὀρθοδόξου δόγματος. Οἱ "μεγάλες" ἤ "Οἰκουμενικές" Σύνοδοι, ὅπως εἶναι γνωστές καί ἀποδεκτές τόσο ἀπό τήν Ἀνατολική Ἐκκλησία ὅσο καί ἀπό τήν Ρωμαιοκαθολική καί τίς Δυτικές Ὁμολογίες, υἱοθετήθηκαν ἀπό ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Χριστιανοσύνης, ἐπειδή προσδιόριζαν καί ὑπεραμύνοντο θεμελιωδῶν δογμάτων της". (Συνάντηση μέ τό Μυστήριο* **(ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)**

ΣΧΟΛΙΟΝ: Εἶναι ξεκάθαρον ὅτι ὁμολογεῖ φανερά δύο Ἐκκλησίες! Μία ἡ *Ἀνατολική Ἐκκλησία* τῶν Ὀρθοδόξων Καθολικῶν καί μία ἑτέρα ἡ *Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία* τοῦ Πάπτα. Δηλαδή, εἰς ἐπίσημον βιβλίον τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, καταγράφεται ἐμφανῶς ἡ σύγχρονος αἵρεσις τῆς ***Θεωρίας τῶν Δύο Πνευμόνων***, δηλ. τῆς ἀσεβοῦς θεωρίας καί ἰδεοληψίας τῆς ὑπάρξεως δῆθεν ***Δύο Ἐκκλησιῶν***, καί ἄρα λοιπόν, σύμφωνα μέ τούς Νεοφαναριῶτες ταγούς, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ***διευρυμένη*** καί ***διηρημένη***, κατά τό ἀναντίρρητον γραπτόν τοῦ ἀνωτέρω πατριαρχικοῦ ἐγχειριδίου.

Ἔχει ὅμως καί κάπου δίκαιον ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὅταν διατυπώνη τίς ἀναντίρρητες καί ὀρθόδοξες προϋποθέσεις, περί τῆς συγκλήσεως τινῶν μικρῶν ἤ μεγάλων Ἁγίων Συνόδων, οἱ ὁποῖες, εἶναι: ***α΄. Ἡ κατανόησις καί διατύπωσις τοῦ ὀρθοδόξου Δόγματος, κατά τοῦ κακοδόξου φρονήματος. β΄. Ὁ προσδιορισμός καί ἡ ἄμυνα ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Δογματικῆς.*** Προσωπικά, δέν μᾶς ἱκανοποιοῦν πλήρως, οἱ ἐν λόγῳ *δύο* προϋποθέσεις, ὅπως καταγράφονται, ὑπό τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ἀλλά λόγου χάριν ἄς τίς δεκτῶμεν, χωρίς ἐνστάσεις. Ὅμως, εἰς τό εἰδικόν κεφάλαιον, πού πραγματεύεται, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, διά τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, ἡ Ἐμπειρική Δογματική, εἶναι παντελῶς ἀποῦσα, ἄρα εἶναι δυνατόν, πανεύκολα, νά ἐξαχθοῦν ἐσφαλμένα καί αὐθαίρετα συμπεράσματα, ὑπό τῶν ἀναγνωστῶν του, ἀφοῦ ὡς γνωστόν, οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, ἔχουν ὡς βάσιν, στῦλον καί ἑδραίωμα των, τήν ἀπαρασάλευτον καί ἀπλανῆ ἐμπειρίαν, τῶν Θεοπτῶν καί Φωτισμένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχει ἀκόμη, κανένας ἀφελής, πού πιστεύει ὅτι ἡ μέλλουσα Σύνοδος τῷ ὄντι θά λεπουργήση ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί Πανορθοδόξως;

Τό Ἄρθρον 14 ἐγράφη ὑπό τήν ἔμπνευσιν τῶν Νεοφαναριωτῶν. Τό πατριαρχικόν ἐγχειρίδιον ἐγράφη ἐξ ἴσου ὑπό τοῦ Νεοφαναριώτου πατριάρχου. Ἡ ἀντίφασις καί ἡ ἀντινομία, κατά τήν προσωπικήν γνώμην μας, ἔγκειται εἰς ὅτι σέ ἅπασες τίς Οἰκουμενικές καί ἄλλες Ἁγίες Ἰοπικές Συνόδους τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνήθως, οἱ ὁποιοι ἑτερόδοξοι καί οἱ διαχρονικοί κακόδοξοι, ἐξάπαντος οἱ Αἱρετικοί, ἦσαν κατηγορούμενοι. Ποτέ δέν ἦσαν παρατηρητές. Ἄν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἦτο καθ' ὅλα ὀρθόδοξος καί ἐπόμενος τοῖς ἁγίοις πατράσιν, θά ἐθεώρει τούς Λουθηροκαλβίνους, τούς Παπικούς καί τούς Μονοφυσίτες, ὡς αἱρετικούς, δέν θά τούς προσκαλοῦσε εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον, ὡς παρατηρητάς, ἀλλά θά τούς ἐγκαλοῦσε ἐπί ἐμμονῇ εἰς πανάρχαιες κακοδοξίες, θά τούς ἐδίκαζε καί θά τούς κατεδίκαζε, ὅπως ἁρμόζει εἰς Αἱρεσιάρχας καί Αἱρέσεις. Διά νά τούς προσκαλῆ ὅμως, ὡς ἀδελφούς παρατηρητές, σημαίνει ὅτι τά θεολογικά κριτήριά του εἶναι ἀλλοιωμένα.

Ἄρα ἐν κατακλεῖδι, ὑπό τινος ἁπλοῦ ἀρθριδίου διά τῶν "Πανορθοδόξων Κανονισμῶν", ἀνατρέπεται ριζηδόν ἤ ὄχι, ἡ Κανονική καί Συνοδική, ἐξάπαντος ἡ Ἀγιοπνευματική τάξις, τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ, Δογματολογικοῦ καί Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Φιλοκάλου Ὀρθοδοξίας; Ναί ἤ ὄχι; Καί ἄν τῷ ὄντι ἀνατρέπεται ἡ ὀρθόδοξος τάξις, συμφώνως πρός τά ἀνωτέρω ἀποδεικτικά στοιχεῖα, ποίαν χρείαν ἑτέρων μαρτυριῶν, θέλομεν, διά νά τήν ἀποκαλέσωμεν μέ ἀπόλυτον ἀσφάλειαν καί ἔλλογον συνέπειαν, ὡς μίαν νέαν καί σύγχρονον Ληστρικήν Σύνοδον συγκληθεῖσαν ὑπό τινων συγχρόνων Αἱρετικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν; Μία τῷ ὄντι Πανορθόδοξος Σύνοδος δέν ὀφείλει νά (ἀνα)φέρει ὑπό δίκην -ἀντί ὑπό παρατήρησιν- τούς κακοδόξους καί αἱρετικούς "παρατηρητές"; Ποῖον τότε τό Κανονικόν καί Θεολογικόν νόημα, νά αὐτοπροσδιορίζετε, τήν ἐν προκειμένῳ Σύνοδον, ὡς δῆθεν "Ἁγίαν καί Μεγάλην", ἤ καί "Πανορθόδοξον Σύνοδον"; Μυκτηρίζεται ὁ Θεός, ἀδελφοί καί πατέρες;

Ὁ πατὴρ Μᾶρκος Μανώλης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ (Γαλ. Β΄ 20).

Μὲ τὸ ὄνομά του Μᾶρκος παραπέμπει στὸν ὁμώνυμο Ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, διέρχεται διαχρονικά τούς συνώνυμους Ἁγίους Πατέρας καὶ διακριτικὰ καὶ ἀθορύβως ἀποβαίνει ἐρανιστὴς τῶν ἀρετῶν τους. Θέλημά του, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιός εἰμι» (Πέτρ. Α΄ 16). Ἡ ἁγιότης δὲν κροταλεῖ, δὲν αὐτοδιακηρύσσεται, ἀλλὰ ὁμολογεῖται - διαπιστώνεται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν συνάντησαν κάτω ἀπὸ τὸ πετραχήλι τῆς ἐξομολογήσεως, στὴν ἁγιότητα τοῦ βίου του, στὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως, στὴν ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη, καὶ ἀπὸ ὅσους τὸν προσονομάζουν «Ἅγιο τῶν φυλακισμένων».

Ὅσο μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἀποκαλύπτεται καὶ ἐπιβεβαιώνεται ἡ Θεία Χάρις στὸ πρόσωπο τοῦ πατρὸς Μάρκου, οἱ ὅποιες γραφίδες ἀσχολοῦνται μαζί του θὰ πρέπει νὰ γίνωνται προσεκτικότερες καὶ ἀκριβέστερες, νά εἶναι ἀνάλογες μὲ τὴ βιοτή του καὶ τὰ χαρίσματά του. Ἀλλά καὶ ὅσοι διαχειρίζονται τὸ ἔργο ποὺ ἄφησε ὡς συνέχεια, ὡς παρακαταθήκη, ἔχουν τὸ βαρὺ χρέος τῆς ἁγιοπρέπειας. Ὅλα αὐτὰ ἀργά ἢ γρήγορα θὰ ἀθροισθοῦν καὶ θὰ συναποτελέσουν τὸ Συναξάρι ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Ὁ πατὴρ Μᾶρκος προσκυνεῖται, ἀτύπως βέβαια, ὡς Ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ τὸν γνώρισαν καὶ ποὺ κατέθεσαν σ' αὐτὸν τὰ προβλήματά τους καὶ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ ἐκεῖνος ἀνέλαβε αὐτὸ τὸ φορτίο καὶ πρεσβεύει στὸν Τριαδικὸ Θεό, στὴ Θεοτόκο καὶ στοὺς Ἁγίους ὡς οὐρανοπολίτης ὑπὲρ ὅλων.

Περὶ ἀγνότητος καὶ σωφροσύνης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στην διαγωγὴν ἔδειξε μείνας ἐπὶ σωφροσύνῃ διακρινόμενος. Εἰκών τοῦ Χριστοῦ, διότι καὶ ὁ Χριστὸς ἐφθονήθη ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους του Ἑβραίους καὶ ἀπὸ τὸν μαθητήν του.

«Δεῦτε καὶ ἡμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις».

Ὅλα τὰ ἁμαρτήματα μᾶς μολύνουν. Ἰδιαιτέρως ὅμως τὰ σαρκικά. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». Πῶς ἐσώθη ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς Αἰγυπτίας;

1) Μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

2) Τὴν ἀποφυγὴν τῶν αἰτίων.

α) Μεγάλη ἡ βοήθεια ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ

«Πῶς ποιήσω τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ πονηρὸν ἐναντίον τοῦ Κυρίου», (ἐνώπιον τοῦ Κυρίου). Αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθῇ πάρα πολύ. Ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ Δικαιοσύνη. Συγχωρεῖ καὶ μακροθυμεῖ, ἀλλὰ κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ λαμβάνει ἔνδικον μισθαποδοσίαν. Ἔρχονται δοκιμασίαι. Ἀρρώστιαι. Θάνατοι. Ἀποτυχία. Εἶναι μάστιγες παιδαγωγικαί. «Ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ ἄγξαι». Ὅπως τὸ ἀτίθασον ἄλογον, ὅταν δὲν ὑπακούῃ, τοῦ τραβάει τὸ χαλινάρι ὁ ἀναβάτης. Ἔτσι καὶ ὁ Κύριος. Μᾶς τραβάει τὸ χαλινάρι, ὅταν δὲν ὑπακούωμε εἰς τὸ πανάγιον θέλημά Του καὶ κάνουμε τὸ ἰδικόν μας. Πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα τὰ λόγια τοῦ Ἰωσήφ. «Πῶς ποιήσω τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ πονηρὸν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου». Καὶ ὁ Θεὸς τὸν διεφύλαξε ἀπὸ τὴν συκοφαντία. Τὸν ἐτίμησε. Καὶ τὸν ἔκανε ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἰωσὴφ εἶναι τύπος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Παράδειγμα: Δὲν θὰ λείψουν τὰ κακὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Δαυῒδ διὰ τὴν μοιχείαν, ποὺ ἔπραξε. «Οὐκ ἀποστήσεται ρομφαία ἀπὸ τοῦ οἴκου σου ἕως αἰῶνος, ἀνθ' ὧν ἐξουδένωσάς με καὶ ἔλαβες τὴν γυναῖκα τοῦ Οὐρίου».

Ἐδιώχθη ἐκ τοῦ βασιλείου του ἀπὸ τὸν ἴδιον υἱὸν τὸν Ἀβεσσαλώμ. Περιεπάτει εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ λαγκάδια μὲ γυμνὰ πόδια, ὑβρίζετο καὶ ἐλιθοβολεῖτο ἀπὸ τὸν Σεμεΐ, κατεφρονεῖτο ἀπὸ ὅλους.

Παράδειγμα ὁσίου Νικολάου τοῦ στρατιώτου, ποὺ ἐπήγαινε εἰς μάχη. Συναξάρι 24 Δεκεμβρίου.

Τὸ βράδυ εἰς κάποιο ξενοδοχεῖον, ποὺ διενυκτέρευσε ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου κατ' ἐπανάληψιν προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ μαζί του. Ἐκεῖνος ἠρνήθη ἐπιμόνως. Καὶ μόνος αὐτὸς ἐσώθη τὴν ἑπομένην εἰς τὴν μάχην, ἐνῶ ὅλοι οἱ συστρατιῶται του ἐσκοτώθησαν. Πληρώνει ὁ Κύριος τὸν ἀγωνιστήν.

β) Ἀποφυγὴ τῶν αἰτίων τῆς ἁμαρτίας

Εἶναι γνώμη ὡρισμένων Διδασκάλων, πὼς ἂν ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἔφευγε γυμνὸς ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν θὰ ἐγλύτωνε ἀπὸ τὸν πειρασμόν. Προετίμησε νὰ συκοφαντηθῇ, νὰ φύγῃ γυμνός, παρὰ νὰ ἁμαρτήσῃ.

Ἔτσι καὶ ἐμεῖς. Νὰ ἀποφεύγουμε τὰ αἴτια τῆς ἁμαρτίας. Μὴ προφασιζώμεθα ὅτι τὸ τάδε πρόσωπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἁμαρτάνω, εἶναι πολύτιμον, εἶναι σὰν τὸ δεξί μου χέρι καὶ μάτι. Ὁ Κύριος εἶπε ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ εἰσέλθῃς μονόφθαλμος καὶ μονόχειρας εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, παρὰ μὲ τὰ δύο μάτια καὶ χέρια εἰς τὴν Κόλασιν. Τὰ αὐτὰ αἴτια, λέγουν οἱ φιλόσοφοι, προκαλοῦν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα. Ἂς φεύγωμε, λοιπόν, τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους ἐκείνους, ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἂς μιμηθοῦμε τὸν Πάγκαλον, πανέμορφον Ἰωσήφ, διὰ νὰ ἐλεηθοῦμε, διὰ νὰ ἑορτάσουμε ἀξίως τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα. Διὰ νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ ἡμεῖς νὰ προσκυνήσουμε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασίν Του καὶ νὰ ἐπιτύχωμε καὶ τὴν ἰδικήν μας ἀνάστασιν ἐκ τῶν παραλόγων παθῶν. Ἀμήν.

* Ὁμιλία εἰς τὸ Μετόχι τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίας Αἰκατερίνης Σινᾶ εἰς τὸ Κάϊρον, Μ. Δευτέρα, 16.4.84.

Ὀρθόδοξοι τῆς Ἠμαθίας καί Πτολεμαΐδος πρός τήν Ἱ. Σύνοδον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Ἐκκλησιῶν». Εἶναι φανερὸ ὅτι οἱ συντάκτες αὐτοῦ τοῦ κειμένου προσπαθοῦν τεχνηέντως νὰ μᾶς μπερδέψουν.

Ἡ ἐπικεφαλίδα, « πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον » ἄλλαξε σέ, « ὕπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν » καὶ ἔτσι παρουσιάζεται καὶ γίνεται ἀποδεκτὴ - μὲ καμουφλαρισμένο καὶ ἔμμεσο τρόπο - ἡ αἱρετικὴ « θεωρία τῶν Κλάδων ». **Στὸ ἴδιο ἄρθρο 6** ἀναφέρεται, πὼς ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει ὡς «ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἑνότητα».

Ποιὰ ἑνότητα ὅμως; Αὐτὴν ποὺ ἀφορᾶ τὸ πλανηθὲν μέλος ποὺ ἐπανέρχεται στὴν ΜΙΑ καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΗ Ἐκκλησία ἢ γίνεται λόγος γιὰ τὴν αἱρετικὴ ἐκκλησιολογία περὶ «διῃρημένης Ἐκκλησίας»; Ὅμως οἱ ἅγιες Σύνοδοι κι οἱ ἅγιοι ὅλων τῶν αἰώνων, ἀναφέρονται σὲ ΜΙΑ μόνο Ἐκκλησία ποὺ σῴζει: τὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.

Δόλιο ἐπίσης ἄρθρο, εἶναι καὶ τὸ 12. Ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἀπορρίπτεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς ἡ ΜΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ καὶ ἐξισώνεται μὲ τὶς ΑΙΡΕΣΕΙΣ, καὶ ὅτι κι αὐτὴ ἀκόμα, ψάχνει νὰ βρεῖ, μέσῳ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τὴν ὀρθὴ πίστη. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐξισώνεται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὶς αἱρετικὲς καὶ δὲν ἔχουμε μὲ αὐτὲς διαφορὰ πίστεως, τότε σὲ τί ἀποσκοποῦν αὐτοὶ οἱ περιβόητοι καὶ αἰώνιοι διάλογοι;

Ἐπίσης τὸ ἄρθρο 20 διακρίνεται ἀπὸ ἐπιτηδευμένη ἀσάφεια καὶ σύγχυση, καθὼς οὐσιαστικὰ υἱοθετεῖται ἡ λεγόμενη « βαπτισματικὴ θεολογία » σὲ ἀντίθεση καὶ σὲ ἀνατροπὴ σχεδὸν τῆς ὅλης Ὀρθόδοξης θεολογίας.

Κλείνουμε μὲ μία θλιβερὴ διαπίστωση, **ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄρθρο 22**. Μὲ αὐτὸ τὸ ἄρθρο, θὰ θεωρεῖται « καταδικαστέος » ὅποιος θὰ ἐπιδιώκει νὰ ζεῖ « ἑπόμενος τοῖς ἁγίοις Πατράσι » καὶ ὅποιος θὰ μείνει σταθερὸς στὴν Πατερικὴ διδασκαλία, θὰ θεωρεῖται ὅτι διασπᾶ τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας!

Ὅμως ἡ διατήρηση τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, δὲν διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ συντάκτης αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου, ἀλλὰ καὶ μέσῳ τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Ἡ Σύνοδος Ἐπισκόπων εἶναι βεβαίως μία ἔκφραση καθολικότητας, ἀλλὰ ἔσχατος κριτὴς περὶ τῶν θεμάτων τῆς Πίστεως εἶναι ἡ ἀγρυπνοῦσα συνείδησις, τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὅπως τονίζεται καὶ στὴν κοινὴ διακήρυξη τῶν 4 Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, τὸ 1848.

Ἐπίσης, **ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς** δὲν ἀναφέρει πὼς ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς εἶναι « ἐν σμικρῷ Ἐκκλησία»; Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ὁ καθένας μας, πρέπει νὰ εἶναι φύλακας τῶν Ὀρθοδόξων δογμάτων. Ἐπίσης, **ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης,** τονίζει τὴν ὑποχρέωση ἀκόμη καὶ τοῦ πιὸ τελευταίου καὶ ἀπλοϊκοῦ πιστοῦ στὰ θέματα τῆς διαφύλαξης τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Εἶναι ὀφθαλμοφανές, πὼς μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ κείμενο, στρώνεται ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπέκταση καὶ νομιμοποίηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ διγλωσσία καὶ ἀσάφεια τοῦ κειμένου λοιπόν, θυμίζουν τὰ λόγια τοῦ μακαριστοῦ **π. Ἀθαναασίου Μυτιληναίου**, ὁ ὁποῖος ἔλεγε γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό, πὼς «πρόκειται γιὰ ἕνα ἀνακάτωμα, ἕνα τσουβάλιασμα τῆς ἀλήθειας μὲ τὸ ψεῦδος, δηλαδὴ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο».

Πουθενὰ στὸ κείμενο δὲ γίνεται λόγος γιὰ αἱρέσεις ἢ γιὰ ἐπιστροφὴ τῶν αἱρετικῶν στὴν ΜΙΑ καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΗ Ἐκκλησία. Πουθενὰ δὲν γίνεται ὁριοθέτηση τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας ἔναντι τῶν πλανῶν. Πουθενὰ δὲν γίνεται λόγος γιὰ ἑνότητα στὴν ὀρθὴ πίστη, γιὰ ἑνότητα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἑνότητα «Ἐκκλησιῶν». Γι' αὐτὸ εἴπαμε στὴν ἀρχή, πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα πονηρὸ καὶ ἐπικίνδυνο κείμενο.

Γιὰ νὰ εἶναι μία Σύνοδος ὅμως,ὄντως Ἁγιοπνευματικὴ καὶ Ὀρθόδοξη, πρέπει οἱ ἀποφάσεις της νὰ στηρίζονται στὴν Ὀρθόδοξη Παρακαταθήκη καὶ νὰ εἶναι ἐν τέλει, ἑπόμενη «τοῖς ἁγίοις πατράσι» καὶ συμπορευόμενη μὲ τὰ ὁρίσματα ὅλων τῶν προγενεστέρων Συνόδων.

Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση, θὰ ἔχουμε μία ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΨΕΥΤΟΣΥΝΟΔΟ, τὴν ὁποία θὰ καταγγείλουμε στὸν εὐσεβῆ λαό.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ὀρθοδόξων Πολιτῶν Ἠμαθίας - Πτολεμαΐδος

Εἰς τὴν Λέσβον ὁ Πάπας καὶ οἱ ἄλλοι ἄθεοι. Ὅλοι κερδίζουν, χαμένη ἡ Ὀρθοδοξία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἔννοια τοῦ Θεοῦ μὲ τὶς πάμπολλες αἱρέσεις εἶναι ὁ πάπας, ὁ κύριος ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ὑπεύθυνος τῆς κακοποίησης καὶ ἀπαξίωσης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀποχριστιάνισης τῆς Εὐρώπης. Στὸ τρίτο εἶδος ἀθεΐας, αὐτῶν δηλαδὴ ποὺ σιωποῦν καὶ δὲν πολεμοῦν τὶς αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὶς ἄλλες, ἀνήκει, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος κυρίως, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν θεωρεῖ αἵρεση τὸν Παπισμό, ἀλλά «ἀδελφὴ Ἐκκλησία», καὶ ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς καὶ ἐπισήμως νὰ τόν ἀναγνωρίσει ὡς Ἐκκλησία στὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο», ποὺ γι' αὐτὸ καὶ μόνο θὰ εἶναι ψευδοσύνοδος. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς μὲ τὶς αἱρετίζουσες ἐκκλησιολογικὲς θέσεις ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχει ἐκφράσει, θὰ μποροῦσε νὰ ἐνταχθεῖ καὶ στὸ δεύτερο εἶδος ἀθεΐας, τῆς τῶν αἱρετικῶν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος κρύβεται καὶ σιωπᾶ, μολονότι πολλὲς φιλοαιρετικὲς θέσεις καὶ πράξεις δὲν ἐπιτρέπουν νὰ τὸν ἐξαιρέσουμε τουλάχιστον ἀπὸ τὸ τρίτο εἶδος τῆς ἀθεΐας. Οἱ κάποιες διαφορές του μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη δὲν ὀφείλονται σὲ θέματα πίστεως, ἀλλὰ σὲ διεκδικήσεις θρόνων καὶ ἐξουσιῶν. Ἡ τόση εὐκολία μὲ τὴν ὁποία δέχθηκε καὶ ὀργάνωσε μὲ ἀπεσταλμένους τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὴν Λέσβο, ἀλλὰ καὶ ἡ πανθομολογούμενη καὶ ὁλοφάνερη σύμπλευση καὶ συμπόρευση μὲ τὴν ἄθεη κυβέρνηση τοῦ Ἀλ. Τσίπρα, δυστυχῶς, ἀποτελοῦν πλήρη ἐπαλήθευση τῆς προφητείας τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου.

4. Θὰ ἐπιτρέψουν τὴν συνάντηση ὁ Ἀρχάγγελος τοῦ Μανταμάδου καὶ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ;

Ἡ ἐπιλογὴ τῆς Λέσβου γιὰ τὴν συνάντηση συνειρμικὰ φέρνει στοὺς Ὀρθοδόξους κάποιες σκέψεις ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἁγιολογικὴ παράδοση τοῦ νησιοῦ, ποὺ δὲν τὴν βλέπουν μὲ καλὸ μάτι οἱ ἄθεοι ὅλων τῶν εἰδῶν. Ἡ ἁγιασμένη καὶ μαρτυροπλούτιστη Λέσβος ἔχει τὸ χῶμα της εὐλογημένο καὶ ποτισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα πολλῶν νεομαρτύρων, ποὺ σφαγιάσθηκαν γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη πίστη ἀπὸ τοὺς ἀθέους Μουσουλμάνους Ἀγαρηνούς, πιστοὺς τοῦ αἱμοσταγοῦς Μωάμεθ καὶ τοῦ βλασφήμου Κορανίου, προγόνους καὶ προπάτορες τῶν σημερινῶν τζιχαντιστῶν, ποὺ σφάζουν καὶ διώκουν ἀνηλεῶς τοὺς Χριστιανούς, ὑπὸ τὰ ἀπαθῆ, ἴσως καὶ χαιρέκακα, βλέμματα τῆς ἄθεης καὶ ἀποχριστιανισμένης Δύσης τοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, ἡ ὁποία μὲ τοὺς πολέμους προκαλεῖ τὸ κύμα τῶν προσφύγων καὶ ἐμφανίζεται κατόπιν ὡς προστάτρια καὶ συμπαραστάτις. Ποιός ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνες θὰ ξεχάσει ὅτι οἱ Δυτικοὶ βοήθησαν τὸν Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ νὰ ἀφανίσει τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ φοβερὲς γενοκτονίες καὶ ἑκατομμύρια προσφύγων καὶ ὅτι ὁ τότε πάπας τοῦ ἔστειλε συγχαρητήρια γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του, γιὰ νὰ παραλείψουμε τὶς ἀλώσεις τῆς Πόλης, τὶς σταυροφορίες καὶ τὰ ἄλλα δεινά; Ποιός θὰ ξεχάσει στὶς ἡμέρες μας ὅτι ὁ Πολωνὸς πάπας Ἰωάννης Παῦλος Στ΄, ποὺ τὸν δεχθήκαμε μὲ τιμὲς στὴν Ἀθήνα, συμμάχησε μὲ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ ΝΑΤΟ γιὰ τὴν διάλυση τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ ἔδινε ἐντολὴ στοὺς πρέσβεις τοῦ Βατικανοῦ ἀνὰ τὸν κόσμο, ὅπως ἀποκάλυψε "Ἕλληνας Εὐρωβουλευτής, λέγοντας «Ἀφοπλίστε τοὺς Σέρβους καὶ ἐξοπλίστε τοὺς Μουσουλμάνους»; Ποιός προμηθεύει μὲ ὅπλα τοὺς μαχητὲς τοῦ Μωάμεθ, καὶ ποιοί ἐκμεταλλεύονται τὰ πετρέλαια τῶν ἐμπολέμων καὶ κατακτημένων περιοχῶν;

Ὁ τιμώμενος στὴν Μυτιλήνη Ἅγιος Ραφαήλ, ποὺ κατέστησε τὸ νησὶ πανορθόδοξο προσκύνημα, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἅλωση, μαζὶ μὲ τὸν διάκονο Νικόλαο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ λάβει μέρος στὸ συλλείτουργο Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν ποὺ ἔγινε στὶς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1452, σὲ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας. Τὸ συλλείτουργο ἐκεῖνο ἦταν ἡ πνευματικὴ αἰτία νὰ ἐγκαταλείψει τὴν Κωνσταντινούπολη ἡ ἅμαχη δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παραδοθοῦμε στὶς ὀρδὲς τοῦ Μωάμεθ, ὅπως συμβαίνει καὶ τώρα μὲ τὸν ἐκ τῶν ἔσω ἐξισλαμισμὸ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατέφυγε τότε ὡς πρόσφυγας ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ στὴ Λέσβο, στὴν Θερμή, στὸ λόφο τῶν Καρυῶν, γιὰ νὰ ἔλθουν καὶ ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ δέκα χρόνια οἱ πιστοὶ τοῦ «ἱεροῦ» Κορανίου, ποὺ τὸ μοιρά

Παραίτησις Σεβ. Κηφισίας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος παρητήθη ἀπὸ μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Μ. Σύνοδον. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐζύγισε μὲ σύνεσιν τὴν κατάστασιν, καθὼς ἤδη εἶχον ἀρνηθῆ νὰ συμμετάσχουν οἱ Σεβ. Ν. Σμύρνης, Κυθήρων καὶ Πειραιῶς, καὶ ἐπέλεξε τὸν ἴδιον δρόμον. Πράγματι, πολλοὶ Ἱεράρχαι ἐπαναλαμβάνουν εἰς κατ' ἰδίαν συνομιλίας τὴν φράσιν «μαριονέττες» διὰ τὸν ἐπιφυλασσόμενον ρόλον εἰς ὅσους μεταβοῦν εἰς τὸ Κολυμπάρι, ἂν τελικῶς συγκληθῆ ἡ Μ. Σύνοδος. Ὁ Σεβ. Κηφισίας ὄχι μόνον ἠθέλησε νὰ συμπαραταχθῆ μὲ τὴν μερίδα τῶν ὀρθῶς συλλογιζομένων Μητροπολιτῶν ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ ἕνα μήνυμα ὅτι Ἱεράρχαι χωρὶς δικαίωμα λόγου καὶ ψήφου εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν δὲν ὑπάρχουν. Ἡ προωθουμένη ὑποταγὴ εἰς τοὺς Προκαθημένους ὀφείλεται δυστυχῶς εἰς τὸ ἀλλοιωμένον ἐκκλησιολογικὸν αἰσθητήριον πολλῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Φαναρίου, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγάγῃ εἰς πρῶτον καὶ συντονιστὴν τῆς Οἰκουμένης τόν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Πάντως, ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐνδεικτικὴ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ κλῖμα «βράζει» καὶ ὅτι τὸ ἀργότερον μέχρι τὴν ἔκτακτον σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τέλη Μαΐου ἀναμένονται πολλαὶ ἀκόμη ἐκπλήξεις.

Ἱεράρχαι κατὰ τοῦ αὐτοκεφάλου;

Ἡ Θράκη εἶναι μία ἰδιαιτέρως εὐαίσθητος περιοχὴ τῆς πατρίδος μας καὶ δι' αὐτὸ κάθε τί ποὺ γράφεται σχετικῶς μὲ αὐτὴν πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ γνῶσιν καὶ σύνεσιν καὶ ὄχι εἰκασίαν διὰ ἐντυπωσιασμόν. Ἐρωτῶμεν τοὺς Ἱεράρχας τῆς Θράκης: ἀληθεύουν ὅσα ἔγραψεν ὁ κ. Γεώργιος Καραμπελιᾶς εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ρήξη» (φ. 121/ 17ης Μαρτίου 2016), τὰ ὁποῖα παραθέτομεν ἀκολούθως;

«Καὶ μετὰ ἀπὸ διακόσια χρόνια εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀποδεχθοῦμε μία νέα ὑποταγὴ στοὺς Ὀθωμανούς; Τὰ σημάδια μιᾶς τέτοιας ἐξέλιξης τὴν ἀναδεικνύουν σὲ μία πιθανὴ ἐκδοχή. Καὶ εἶναι πολλά. Οἱ δήμαρχοι τῶν νησιῶν τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς Γιάννης Μπουτάρης, θεωροῦν ὡς σωτηρία τῆς οἰκονομίας τὴν προνομιακὴ διασύνδεση μὲ τὴν Τουρκία. Οἱ ἱεράρχες τῆς Κρήτης ἔχουν ἀποκτήσει τὴν τουρκικὴ ὑπηκοότητα, ἐνῶ ὁρισμένοι ἀστέρες-ἱεράρχες τῆς Θράκης ὑποστηρίζουν ἤδη τὴν ἀνάγκη ἡ Β. Ἑλλάδα νὰ ἐνταχθεῖ σὲ κοινὸ κράτος μὲ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴ Δυτικὴ Μικρὰ Ἀσία! Δὲν ἔχει διαλύσει ἐπὶ ματαίῳ τὴν ἑνότητα τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὁ … πατριάρχης».

Ἀνεπιθύμητοι οἱ Μητροπολῖται Λέσβου;

Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος ἔχει τὸν πρῶτον λόγον. Δυστυχῶς ὁ Πάπας ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του ἐκούβαλησε καὶ τὴν παπικὴν νοοτροπίαν καὶ ἔτσι οἱ δύο Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται τῆς νήσου παρεκάμφθησαν ὡς πτωχοὶ συγγενεῖς. Διατὶ δὲν ἀντέδρασαν ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Σωτηρίου Τζούμα εἰς τὸ exapsalmos.gr τῆς 18ης Ἀπριλίου 2016:

«Ὅταν μάλιστα κάποια στιγμὴ ὁ Γέρων Μητροπολίτης Μηθύμνης Χρυσόστομος ἐζήτησε νὰ καθίσει μαζί του στὸ γεῦμα ὁ βοηθὸς καὶ ὁδηγός του ποὺ τὸν συνόδευε, οἱ Ἰταλοὶ τοῦ εἶπαν ὄχι, γιατί δὲν ἔφερε τὴν διαπίστευση τύπου D. Καὶ τότε ὁ Μητροπολίτης Μηθύμνης,σὲ ἔνδειξη διαμαρτυρίας(καὶ πολὺ καλὰ ἔκανε) ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ χῶρο ποὺ παρετίθετο τὸ γεῦμα– ἐννοεῖται ὅτι ἦταν σὲ ἄλλη αἴθουσα ἀπὸ ἐκείνη ποὺ συνέτρωγαν οἱ Προκαθήμενοι. Καὶ τὸν συνόδευσε καὶ ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸν σοβαρὸ τραυματισμό του(μὲ δεκανίκι κυκλοφοροῦσε ὁ ἄνθρωπος),ἐσυνόδευε ἀξιοπρεπῶς τὴν ὅλη διοργάνωση, ἀλλὰ ὡς ξένος καὶ ὄχι ὡς ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης, ὅπως ἔπρεπε καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάνει».

Τὸ ΣτΕ ἐνέκρινε τὰς Ἰσλαμικάς Σπουδάς

Δὲν χρειάζεται νὰ πανηγυρίζουν οἱ διασῶται τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, διότι ἦτο ἀναμενομένη ἡ ἀπόφασις. Ἀναμένονται ὅμως περαιτέρω ἀντιδράσεις, διότι ἕως τὸν Σεπτέμβριον μεσολαβεῖ ἀρκετὸν διάστημα. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ ἱστότοπον Imerisia.gr τῆς 17ης Ἀπριλίου 2016:

«Τὸ Ε΄ Τμῆμα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ΣτΕ) ἐπεξεργάστηκε δύο σχέδια Προεδρικῶν Διαταγμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, τὸ ἕνα ἀφορᾶ τὶς Μουσουλμανικὲς Σπουδὲς στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ καὶ τὸ ὁποῖο κρίθηκε νόμιμο, καὶ τὸ δεύτερο ἀφορᾶ τὴ μετονομασία τοῦ Τμήματος Σλαβικῶν Σπουδῶν στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖο κρίθηκε μὴ νόμιμο. Εἰδικότερα, τὸ πρῶτο σχέδιο Προεδρικοῦ Διατάγματος προβλέπει τὴν ἵδρυση εἰσαγωγικῆς κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ), ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 2016-2017. Τὸ ΣτΕ στὴν ὑπ' ἀριθμ. 85/2016 γνωμοδότησή του, ἀναφέρει ὅτι σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ συνοδεύουν τὸ ἐπίμαχο σχέδιο Προεδρικοῦ Διατάγματος, ἡ ἵδρυση τῆς κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν «συναρτᾶται μὲ τὴ διευκόλυνση τῶν ἀποφοίτων τῶν μουσουλμανικῶν ἱεροσπουδαστηρίων τῆς Θράκης νὰ ὁλοκληρώσουν τὶς θεολογικὲς σπουδές τους στὴν τριτοβάθμια ἐκπαίδευση καὶ μὲ τὴν ἀνάγκη ἐνὸς διαθρησκευτικοῦ διαλόγου». Οἱ σύμβουλοι Ἐπικρατείας ἔκριναν νόμιμο τὸ ἐπίμαχο σχέδιο Προεδρικοῦ Διατάγματος».

Πάλιν ἀλλαγὴ εἰς τὸ προσκυνητάρι

Τὸ προσκυνητάρι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπαναμετεκινήθη ἀπὸ τοὺς φοιτητάς, ἀλλὰ ὁ κ. Κοσμήτωρ καὶ πάλιν ἔδρασεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς χῶρον ὅπου ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς φοιτητάς νὰ εἰσέλθουν. Ὁ κ. Κοσμήτωρ εἶναι ὑπὲρ τῶν διαλόγων μὲ τοὺς ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους, ἀλλὰ δὲν συνδιαλέγεται μὲ τοὺς ὁμοδόξους φοιτητάς του. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον «Ὁ Παιδαγωγὸς» τῆς 16ης Ἀπριλίου 2016:

«Οἱ φοιτητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοποθετήσαμε σήμερα στὴν θέση του τὸ προσκυνητάρι μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὰ τελευταῖα χρόνια! Ἐμεῖς οἱ φοιτητὲς ζητᾶμε ἀπὸ τὴν κοσμητεία νὰ μὴ μετακινηθεῖ ξανὰ ἡ εἰκόνα ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπίσης ζητᾶμε νὰ σεβαστεῖ τὴν ἄποψη τῶν πλείστων φοιτητῶν. Στὴν προσπάθεια νὰ κατέβει τὸ προσκυνητάρι μᾶς προσέγγισαν καθηγητὲς καὶ μᾶς ἐνημέρωσαν ὅτι στὰ μελλοντικὰ σχέδια τῆς σχολῆς θὰ γίνει ἕνα ψηφιδωτὸ μὲ ἁγιογραφίες ἀπὸ Θεσσαλονικεῖς Ἁγίους. Σεβαστὴ κίνηση καὶ ἐλπίζουμε νὰ ὐλοποιηθεῖ σύντομα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν κωλύει τὴν ὕπαρξη καὶ τοῦ προσκυνταρίου.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξε ἡ στιγμή, ποὺ ψάλαμε τὸ «Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεός».

Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον «Κατάνυξις» τῆς 15ης Ἀπριλίου 2016:

«Ἀγαπητοί, ἔζησα ἀπὸ κοντὰ αὐτὲς τὶς στιγμές, καθὼς φοιτῶ σὲ αὐτὴ τὴν σπουδαία σχολή. Ὡστόσο, τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶναι πὼς λυπᾶμαι γιὰ πολλοὺς Καθηγητές μας. Σήμερον, τὸ πρωί, καὶ ἐνῶ ὅλοι μετὰ χαρᾶς ὁδεύαμε πρὸς τὴν πύλη τοῦ 1ου ὀρόφου τοῦ κτηρίου, ὥστε νὰ προσκυνήσουμε τὴν Εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, βρεθήκαμε πρὸ ἐκπλήξεως! Ἡ εἰκόνα, εἶχε μετακινηθεῖ καὶ πάλι. Τούτη τὴν φορά, ὄχι στὸν 4ο ὄροφο, ἀλλὰ ἐντός τῆς Αἴθουσας Συνεδριάσεων, ἐντός τῆς ὁποίας ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμία δικαιοδοσία, ὅπως ἀκουγόταν καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς μέρας στοὺς διαδρόμους. Ὡστόσο, δὲν ἔχουμε πεῖ τὴν τελευταία μας λέξη. Θὰ τὰ καταφέρουμε μὲ πολὺ ἀγώνα. Θὰ τοὺς κερδίσουμε! Δεόμεθα, ἀλλὰ δὲν Φοβούμεθα, ἀγαπητοὶ Εἰκονομάχοι Καθηγητές!».

Τόμοι τοῦ Ο.Τ.

Διατίθενται 3 τόμοι τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου τῶν ἐτῶν 2009 - 2010 καὶ 2 τόμοι τῶν ἐτῶν 2013 - 2014. Πωλοῦνται πρὸς 100€ ἕκαστος.

Ἀπογοητευτικαί δηλώσεις ἱεραρχῶν διὰ τὸν Πάπαν

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Τάτση****, Θεολόγου*

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴ Λέσβο ἀποτέλεσε ἀφορμὴ γιὰ δηλώσεις σὲ τοπικὰ μέσα ἐνημέρωσης ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔκριναν τὴν ἐπίσκεψη ὡς σημαντικὸ γεγονὸς καὶ δήλωσαν ὅτι πιστεύουν πὼς αὐτὴ θὰ δώσει ἕνα πολὺ σημαντικὸ μήνυμα καὶ θὰ συμβάλει ἀποφασιστικὰ στὴν ἐπίλυση τοῦ προσφυγικοῦ ζητήματος. Ἂν κάποιος παρακολουθήσει προσεκτικὰ τὶς ἐπισκοπικὲς δηλώσεις θὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι στὴ συνείδηση τῶν ἱεραρχῶν αὐτῶν ὁ Πάπας δὲν εἶναι αἱρετικός, ἀλλὰ ἐκπρόσωπος μιᾶς μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τῆς δικῆς μας Ἐκκλησίας. Ρωμαιοκαθολικὴ καὶ Ὀρθόδοξη εἶναι δύο Ἐκκλησίες ποὺ οὐσιαστικὰ ἔχουν ἁπλῶς διαφορετικὲς κεφαλές! Εἶναι πράγματι ἀπογοητευτικὸ νὰ ἀκούει κανεὶς ἐπισκόπους ποὺ γενικὰ θεωροῦνται σοβαροὶ καὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν μετέχουν ἐνεργὰ σὲ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Πάπα, ὅπως περίπου οἱ κοσμικοὶ δημοσιογράφοι ἢ οἱ ἄθεοι πολιτικοί. Ἀντιμετωπίζουν τὸν Πάπα ὡς ἕνα ἰσχυρὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡγέτη καὶ κρίνουν ὡς ὑπερβολικὲς τὶς ἀντιδράσεις στὴν ἐπίσκεψή του. Μπορεῖ νὰ διαφωνοῦμε μὲ τὸν Πάπα σὲ κάποια ζητήματα, δηλώνουν, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ ἀγνοοῦμε ὅτι ἀποτελεῖ σημαντικὴ προσωπικότητα μὲ διεθνὲς κῦρος ποὺ μπορεῖ νὰ βοηθήσει καὶ στὰ δικά μας ζητήματα!

Πόσο ὠφελήθηκε ἱστορικὰ ἡ Ὀρθοδοξία ἀπὸ φιλοπαπικὲς κινήσεις εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους. Ἀλλὰ παραμονὲς τῆς λεγόμενης «Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδοξίας» νὰ ἀντικρύζουμε τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς τὸν Ρῶσσο Πατριάρχη ἐναγκαλιζόμενους τὸν Πάπα μὲ χειροκροτητὲς τῆς «ἀδελφικῆς τους ἀγάπης» πλείστους ἄλλους ἐπισκόπους εἶναι εἰκόνα πραγματικὰ ἀπογοητευτική, εἰκόνα ἐκκλησιαστικῆς παρακμῆς, ἀπόδειξη τῆς μεγάλης ἄμβλυνσης τοῦ ὀρθόδοξου αἰσθητηρίου, τῆς ἀπομάκρυνσης τῶν ἱεραρχῶν μας ἀπὸ τὴν πατερική μας κληρονομιά. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς σήμερον, μὲ ἐκλεκτὲς βέβαια ἐξαιρέσεις, εἶναι παντελῶς ἀκατάλληλοι γιὰ τὴ συγκρότηση Μεγάλης Συνόδου, ποὺ θὰ συμβάλλει στὴν πατερικὴ ἀντιμετώπιση οὐσιωδῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι βέβαιο ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θὰ δήλωναν εὐτυχεῖς, ἐὰν ἀποφασιζόταν ἡ συμμετοχὴ τοῦ Πάπα στὴ σχεδιαζόμενη «Μεγάλη Σύνοδο», ἐπειδὴ ἔτσι θὰ αὐξανόταν τὸ κῦρος τῆς Συνόδου!

Σεβ. Κοζάνης: «Δὲν σᾶς φοβόμαστε, ἐμεῖς σταθήκαμε, ἐσεῖς ποῦ εἴσαστε;»

Συνέντευξιν ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης παρεχώρησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος εἰς τὸν δημοσιογράφον κ. Σπῦρον Χαριτάτον. Παραθέτομεν μέρος τῆς συνεντεύξεως, ὅπως αὐτὴ ἀνηρτήθη εἰς τὸ Dogma.gr τῆς 11ης Ἀπριλίου 2016:

Διὰ τὸ προσφυγικόν

«Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος. Πῶς προέκυψε ὅλο αὐτό; Τὸ Ἀφγανιστάν δὲν ἔχει σήμερα πρόβλημα, ἔχει ἐδῶ καὶ 20-30 χρόνια. Τὸ Πακιστάν, τὸ Ἰράν, τώρα θυμήθηκαν νὰ μεταναστεύσουν; Καὶ ὅταν ἀκοῦμε ὅτι ὁ κ. Ἐρντογάν τοὺς φέρνει μὲ ἀεροπλάνα ἐδῶ ἀπὸ τὴν Τουρκία, ὅταν ἰδιαίτερα ἀγαπᾶμε τὸν τόπο καὶ τὴν πατρίδα μας καὶ ὅταν στὴν Ἐκκλησία ἔχουμε δώσει διαχρονικὰ δείγματα γραφῆς…400 χρόνια σκλαβιᾶς γιὰ τοὺς νότιους, 500 χρόνια ἐδῶ πάνω, ἡ Ἐκκλησία κράτησε τὴν ταυτότητα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Ὁ Σουλεϊμάν ὁ μεγαλοπρεπὴς δὲν κατάφερε νὰ σπάσει τὶς πόρτες τῆς Βιέννης, γιὰ νὰ ὀθωμανοποιήσει τὴν Εὐρώπη καὶ ἐρχόμαστε σήμερα ἐν καιρῷ εἰρήνης… Οὔτε ξενοφοβία ἔχω οὔτε τίποτα ἄλλα σὲ μία ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἑλλάδα ἔχει κρίση δημογραφικά, τί κάνουμε; Μᾶς λένε ὅτι εἶναι 50 χιλ. αὐτοί, ἀλλὰ ποιὸς ξέρει πόσοι εἶναι. Θεωρῶ ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τους θὰ μείνουν ἐδῶ.

Οἱ ἀγωνιστές μας τοῦ '21, γιατί ἀγωνίστηκαν; Τὰ κόκκαλα τοῦ παπποῦ μου εἶναι γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ τόπου. Θὰ ἰσλαμοποιήσουμε τὴν Ἑλλάδα μας; Οἱ Τζιχαντιστὲς εἶναι 2ης καὶ 3ης γενιᾶς ἀπὸ Γαλλία, Βέλγιο.. γιὰ αὐτοὺς οἱ πράξεις τους εἶναι ἄγιες, δὲν εἶναι ἔγκλημα. Τὸ Κοράνι δὲν εἶναι τὸ Εὐαγγέλιο, πρέπει νὰ τὰ ποῦμε ὅλα αὐτά. Δὲν εἶμαι ξενόφοβος. Δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ ἀκοῦνε τὸ λόγο τῆς Ἐκκλησίας, γιατί εἶναι εὐαγγελικὸς καὶ δὲν εἶναι λόγος δικός μας. Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πατέρα τῶν πάντων, ἀλλὰ ἔθεσε ὅρια γιὰ τὴν κάθε φυλὴ καὶ γιὰ τὸν κάθε λαό. Πόσοι σκοτώθηκαν ἀπὸ σουνίτες καὶ σιίτες; Δὲν τὰ βρίσκουν μεταξύ τους, θὰ τὰ βροῦν μὲ ἐμᾶς;

Ὁ Παπαρρηγόπουλος ἔγραψε τὴν ἱστορία τοῦ Γένους μας καὶ τοῦ Ἔθνους μας, γιατί ὁ ἐπανασλαβισμὸς ἔλεγε ὅτι στὶς φλέβες τῶν Ἑλλήνων ἔρρεε αἷμα σλάβικο. Ἐπὶ Φωκᾶ καὶ Ἰσιμισκῆ πράγματι κατέβηκαν Σλάβοι μέχρι τὴν Πελοπόννησο καὶ ἐγκαταστάθηκαν, ἂν καὶ χάθηκαν στὴν πορεία τῶν αἰώνων…Τὸ 1995 ἐγὼ διακονοῦσα στὴν Ἀμερική, ὅταν εἶπε τὸ δόγμα Κίσινγκερ ὅτι «πρέπει νὰ πειθαρχήσουμε αὐτὸν τὸν λαὸ νὰ μὴ μᾶς ἐμποδίζει στὴ Μεσόγειο καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή». Αὐτὰ ἐμφανίζονται τώρα».

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν

«Οὔτε ἀστυνόμος εἶμαι οὔτε δικαστὴς οὔτε τίποτα. Ἀπὸ ἐπίσημα χείλη ἀκούω, λένε συνεχῶς «τὸ κράτος ποῦ εἶναι»; Δὲν ξέρω.. εἶναι πουθενά; Περιοδεύουν κάποιοι ὑπουργοί, τί ἔχουν κάνει μέχρι σήμερα; Μόνο διαπιστώσεις ὅτι κάποιοι διακινητὲς τοὺς ἐκμεταλλεύονται, ἄλλοι τοὺς ὑπόσχονται… Ἀκούει ἡ κυβέρνηση τὸν λαό; Δὲν προσταθῶ νὰ ὑποκαταστήσω – καὶ οἱ ἄλλοι συλλειτουργοὶ- τὴν κυβέρνηση, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε καὶ ἀπαθεῖς στὴν ἀγωνία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Τελευταῖο ἀποκούμπι του εἶναι ἡ Ἐκκλησία»…

«Γιατί πῆγαν προχθὲς στὸν ΠτΔ οἱ 5 (πολιτικοὶ ἀρχηγοί); Νὰ πᾶνε καὶ νὰ τοῦ ποῦν ἤρθαμε νὰ σᾶς ποῦμε τοῦτο: ἀποφασίσαμε ὅλοι μαζὶ καὶ γιατί ὄχι καὶ ἐσεῖς μαζί μας καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἑλλάδος – γιατί ἡ Ἐκκλησία ἔχει μία διαχρονικὴ παρουσία σὲ αὐτὸν τὸν τόπο – νὰ πᾶμε στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ νὰ τοὺς ποῦμε «ἤρθαμε ὡς Ἕλληνες ὄχι ὡς δοῦλοι». Μὲ ἀξιοπρέπεια, ὄχι νὰ ζητιανέψουμε. Νὰ τοὺς ποῦμε σὰν ἄνθρωποι «ἐντάξει κάναμε λάθη, εἴμαστε ὅμως Ἑνωμένη Εὐρώπη. Ποὺ σημαίνει: ἀλληλέγγυος. Πρέπει κάτι νὰ κάνετε νὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας. Δὲν μποροῦμε ἄλλο νὰ τυραννᾶμε αὐτὸν τὸ λαό»…

Διὰ τὸ Σκοπιανὸν

«Στὴν Ἀμερικὴ κάναμε μεγάλο συλλαλητήριο ἀπ'ἔξω ἀπὸ τὸν Λευκὸ Οἶκο μὲ προεξάρχοντα τὸν Μακαριστὸ Ἰάκωβο γιὰ τὸ ὄνομα τῶν Σκοπίων. Ἤμαστε τότε 80.000 Ἕλληνες. Οἱ περισσότεροι ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀστόρια. Δόθηκε τότε τὸ ἐνδιάμεσο ὄνομα FYROM. Τί ἔκανε ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία μέχρι σήμερα; Ἀτέρμονες συζητήσεις. Θέλουμε νὰ ξεχαστεῖ πλέον…

Ἐμένα μὲ ἀνησυχεῖ ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπεκταθῶ. Ὁ Παῦλος Μελᾶς τὸν Ἰούλιο τοῦ 1902 ἦρθε νὰ στρατολογήσει ἀγωνιστὲς γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία, ἐδῶ στὴν Ἐκκλησία. Γιατί ἦρθε ἐδῶ καὶ ἄφησε τὸ σπίτι καὶ τὰ γαλόνια του; Ἔπεσε μαχόμενος στὴν Καστοριὰ καὶ τότε ἄναψε ἡ φωτιὰ τῆς ἀπελευθέρωσης. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἀφήσουμε καὶ νὰ μᾶς πάρουν τὸ ὄνομα ἄλλοι;»

Διὰ τὰ θρησκευτικὰ

«Εἶναι σχῆμα ὀξύμωρο (ὁ προσηλυτισμός). Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ λέμε ὅτι εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ δὲν ἀποκηρύσσουμε τὴν πίστη μας, μὲ τί ψευδόμαστε; Ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας; Ἐναντίον τῶν ἔξω; Εἶναι τρέλλες αὐτά. Ὅταν λὲς ὅτι «κάνω προσηλυτισμὸ» στὸ παιδὶ ποὺ εἶναι βαπτισμένο χριστιανὸ ὀρθόδοξο καὶ τὸ δηλώνει αὐτό, ὑπάρχει σοβαρότητα; Προσηλυτισμὸς θὰ θεωρηθεῖ ἂν τὸ κάνω σὲ ἕνα μουσουλμάνο. Εἴμαστε λογικοὶ ἄνθρωποι ἢ μία χώρα τρελλῶν»;

Διὰ τὸ Σύμφωνον

«Ἐμεῖς εἴπαμε ὅτι αὐτὰ εἶναι Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ εὔχομαι νὰ μὴ προχωρήσουν καὶ στὴν υἱοθεσία. Ἀλλὰ χαίρομαι γιατί ἄρχισε νὰ φαίνεται κάποια ἡλιαχτίδα. Μία νεαρὰ κυρία υἱοθετημένη στὸν Καναδὰ ἀπὸ αὐτοὺς ὑπέβαλε μήνυση μὲ ποιὸ δικαίωμα τὴν ἔδωσαν νὰ υἱοθετηθεῖ σὲ μία ἀνώμαλη κατάσταση. Ὡς κληρικὸς ὑπῆρξα καὶ ἐξομολόγος. Ἔχουμε ἀνθρώπους ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τους ἔχουν αὐτὴ τὴ διαστροφή, ἀνωμαλία ἀλλὰ ἔχουν καὶ λίγη συνείδηση, συζητοῦν μαζί μας πῶς μποροῦν νὰ σταθοῦν καὶ νὰ πάρουν λίγο κουράγιο».

Διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν

«Δὲν εἶναι μισθός, εἶναι ἀποζημίωση γιὰ ὅσα μᾶς πήρανε εἴτε ἠθελημένα εἴτε μὲ τὸ «ἔτσι θέλω». Οἱ πολίτες δὲν θέλουν νὰ τὸ γνωρίζουν αὐτό. Θὰ ἐπιμένω νὰ τὸ λέω. Τοὺς ἀρέσει νὰ εἶναι ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐκκλησιάζονται τὴν Κυριακή. Ἀπὸ τὸ 1952 ἔγινε σιγὰ σιγὰ τὸ μισθολόγιο. Ὅλους τούς ἄλλους αἰῶνες δὲν ζοῦσαν οἱ κληρικοί μας; Θὰ τοὺς φοβηθοῦμε δηλαδή; Εἶπα «δὲν σᾶς φοβόμαστε, ἐμεῖς σταθήκαμε, ἐσεῖς ποῦ εἴσαστε; Τὸ 25% φορολογεῖται. Ἔτσι τοὺς ἀρέσει (νὰ νομίζουν ὅτι δὲν φορολογεῖται ἡ Μητρόπολη)».

Εἰς τὸ τζαμὶ τοῦ Βοτανικοῦ

Γράφει ὁ ***κ. Ἰωάννης Θ. Χαΐνης****, ὁμ. Καθηγητὴς Ε. Μ. Πολυτεχνείου*

Στὴν Ἐφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ τῆς 2/4/2016 δημοσιεύτηκε ἡ κάτωθι εἴδηση ἀπὸ τὸν δημοσιογράφο Γιάννη Ἐλαφρό, ὡς ἀνταπόκριση τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μὲ τὸν τίτλο: "Τὸ παρασκήνιο μὲ τὸ τζαμὶ καὶ οἱ ἐπόμενες κινήσεις..." Γιὰ νὰ θεμελιώσω τὶς σκέψεις μου, σᾶς μεταφέρω ἀπ' τὸ ἄρθρο αὐτὸ αὐτολεξεί, τὴ θέση τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

"Κατ' ἀρχήν, τὸ μουσουλμανικὸ τέμενος θὰ εἶναι δημόσιο καὶ θὰ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ κανενὸς ἄλλου. Θὰ ὑπάρχει ἰμάμης, ὁ ὁποῖος, ἐπίσης, θὰ ἐπιλεγεῖ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ πολιτεία, καθὼς καὶ διοικητικὸ συμβούλιο, ἡ πλειοψηφία τοῦ ὁποίου θὰ ὁρίζεται ἀπὸ τὸ κράτος. Ἡ χρηματοδότηση τοῦ ἔργου θὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Ξεκαθαρίζεται σὲ ὅλους τούς τόνους, πὼς ἡ ἰδιοκτησία καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ χώρου θὰ ἀνήκουν στὸ ἑλληνικὸ κράτος. Ἐξάλλου, αὐτὸ ἀκριβῶς προβλέπει ὁ νόμος Γιαννάκου (ν. 3512/2006), ἡ ὁποία μιλοῦσε γιὰ δημιουργία τζαμιοῦ μὲ ἐπιχορήγηση ἀπὸ τὴ Σαουδικὴ Ἀραβία... Τὸ τζαμὶ θὰ ἔχει ἐμβαδὸν 575 τετραγωνικὰ μέτρα..." Ἡ ἀνακοίνωση τοῦ Ὑπουργείου γράφει καὶ ἄλλα πολλά.

Μία σύντομη ἀνάλυση ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν. Δὲν μᾶς λέγουν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο πόσο θὰ κοστίσει ἡ χρηματοδότηση τοῦ ἔργου. Μήπως ὑπερβοῦμε κατὰ πολὺ τὸ 1.000.000€;

Ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ ἐργάζεται σὲ ἕνα Ν.Π.Ι.Δ. καὶ θὰ πληρώνεται ἀπὸ τὸν Κρατικὸ προϋπολογισμό. Ἂς δοῦμε λίγο ἀναλυτικότερα τὸ κόστος. Ὁ ἰμάμης καὶ ὁ βοηθός του ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀνώτερα στελέχη (Γεν. Διευθυντὲς) τῶν Ὑπ. Παιδείας, Οἰκονομικῶν, Καθηγητὲς Πανεπιστημίων ἐνναεμελής ἐπιτροπὴ κ.τ.λ., ἡ γραμματεία τῆς ἐπιτροπῆς θὰ ἔχουν "παχυλὰ" ἐπιδόματα, ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Τὸ τζαμὶ ἢ τέμενος θὰ ἔχει ἐσωτερικὸ προσωπικὸ γιὰ τὴ λειτουργία του, καθὼς καὶ θυρωρούς, φύλακες καθ' ὅλο τὸ 24-ωρο, καθαρίστριες, κηπουρούς, συντηρητὴ καὶ